

0

ΒΙΩΝΟΣ

ΚΑΙ

ΜΟΣΧΟΥ

ΤΑ ΛΕΙΨΑΝΑ.

ILLUSTRABAT

ET

EMENDABAT

GILBERTUS WAKEFIELD.

LONDINI,
TYPIS T. BENSLEY.

ANNO M.DCC.XCV.

Gl 8.20.2

UNIVERSITY
OF HARVARD

Harvard College Library
Sowle Collection
Gift of
Mrs. E. D. Brandegee
Nov. 9, 1908.

AD LECTOREM.

BIONIS et MOSCHI, quæ ruinis temporum supersunt, novis typis, ad novas formas effigiatis, fidelissimè expressa, tibi, lector, in manum tradimus, et eo cultu munda, qui lautissimos poëtas vel oculis hominum elegantiorum commendare poterit. Hi duo fanè, ut antiquam illam mirificè sapiunt simplicitatem, ità sunt inter auctores maximè perspicuos habendi: nec tamèn, vel exscriptorum vel editorum vitio, vel etiàm solà diuturnitate, suis carebant corruptelis; quarum non nullæ luserant ordinis primi criticos, et in hac editione, nî fallor, nunc primùm eluuntur. Prætereà, locos quosdam, ubi res integra relinquebatur, haud incommodè illustratos sperem; quamquàm Latinorum poëtarum imitationes non adhibui, nisi quæ alicubi meorum antecessorum in hoc munere defungendo diligentiam effugerint. Usus sum editionibus *Heskinii*, *Brunckii*, et *Valckenaeri*; quorum postremus, in angustiori hoc officio, non habuit satis spatii ad vires egregias ingenii sui ac doctrinæ promovere exhibendas. Meleagri porrò Idyllium carminibus ejusdem argumenti comitem datum volui.

AD LECTOREM.

Doctorum conjecturas, natas infelicitèr, et nullam veri præ se ferentes similitudinem, sæpiùs dimissimus incaſtigatas; ne illorum gloriam immutatam velle, aut ſucceſſu proprio nimium efferri, iudicibus parùm candidis videremur. Fraudamus neminem, timemus neminem, invidemus nemini: doctrinarum quidèm copiâ ceſſuri multis, pluribus ſagacitate, perpaucis verò diligentia. Si in hoc opusculo res benè ceſſerit, cæteros poëtas Græcos Latinosque, cum codicibus MSS. et vetuſtiſſimis impreſſis, in quantum comparari poterint, collatos, me ſpondeo haud ſegniter aggreſſurum.

Certè Lucretii carminibus expoliendis labores improbos impendi, nocte dieque vigilatos; adeò ut ſublimis vates ociùs prodire geſſiat, à me non paucis illustratus, et infinitis mendis expurgatus: RICARDI porrò BENTLEII notis nondùm vulgatis comitatus, et ad membranas exactus vetuſtiores; quarum una in *Academiæ Cantabrigiæ* bibliothecâ publicâ reponitur, et in Muſeo Britannico tres non ſpernendæ: ſed an editor ejus vel mediocria vigiliarum ſuarum præmia ſit laturus, vehementèr dubitat; et conclamare tantùm non paratus eſt, inter anguſtias rerum temporumque,

Frange, puer, calamos, et inanes deſere Muſas,
Et potiùs glandes rubicundaque collige corna:
Duc ad mulctra greges, et lac venale per urbem
Non tacitus porta: quid enim tibi fiſtula reddet,

AD LECTOREM.

Quo tutere famem? Certè mea carmina nemo,
Præter ab his scopulis ventosa remurmurat Echo.
Sed fortassè fuerit consultius *μεγαλτορα θυμον*
alloqui; atque, ut leo Homereus caudâ *αμφοτερω-*
θεν εμαστιζετο, me fortitèr periculis omnibus oppo-
nere: ut, si deficiat viribus, spe perseverem tamèn.

Mihi sanè propositum est in hac editione et fu-
turis, severiorem criticen cum hilariore consocia-
tam exhibere; neque auctores, quibus famuler,
illustrare minùs quàm emendare; ut tali factò ju-
cundè simùl detineatur lector, et alatur fructuosè:
ut habeant viri, quod profectus maturiores non
aspernentur; juvenes autèm, quod cum delecta-
tione quâdam erudiat paritèr, et accendat: me-
diam denique, quâ potui solertiâ, tenere viam in-
ter ficcam jejunitatem nonnullorum, et malè pin-
guem vulgarium enarratorum garrulitatem. Si
verò sim affectus id, quod improbo studio secu-
tum esse præ me fero, eruditorum hominum ac
candidorum sit judicium.

Me nimirùm, hominem solitarium et *ακληρον*,
nullis intereâ doctorum opibus adjutum, vel mo-
nendo, vel communicando, vel favendo denique,
vires et animi tantùm non deferunt in hac im-
mensâ vastitate fluctuantem;

..... maria undique, et undique cælum.
Erat illud tempus, cùm studiorum meorum fœtus
benevolè fusciperet ACADEMIA CANTABRIGIENSIS;

AD LECTOREM.

neque de re literariâ, cui me totum consecravi, benè mereri cupientem, quondâm fuum, dedignaretur. Undè hæc igitur *Almæ Matri* meæ in alumnum fuum mutatio voluntatis; et fuorum commodorum, non nisi ad doctrinam promovendam primitùs concessorum, à me alienatus usus? Nolui scilicèt me *theologorum* ignavorum deliramentis diutiùs ludificari, aut *ecclesiasticæ* servitutis vinculis illigari patientèr: nolui scilicèt non profiteri nomen meum inter primos heroum magnanimorum, qui LUCIFERUM LIBERTATIS, regionibus *Gallicis* auspiciatissimè exortum, gratulabundi salutatum currerent. Sed *εν τῷ τῶ χαίρω, ἀλλὰ καὶ χαρησσομαι.*

Nascere, præque diem veniens, age, Lucifer, alium!

Hinc illæ lachrymæ. Quasi verò non sim potiùs amore theologorum nostrorum prosequendus, qui ex meâ parte lactis, quod veræ prolis suæ labris *Ecclesia* matercula immulget, spontè et lubentèr cesserim; qui ad modicos herclè, sed perpetuos illos, nec fortunæ subjectos protervitati, literarum fructus, undè undè decerpandos, haud queribundus me receperim. Enimverò, quosdam, per moderationem atque indulgentiam, per beneficiorum præsidium, in fuorum civium præcordiis repositorum, non sibi providere velle contra procellam ingruentem, et uno turbine, ut auguror, tam civi-

AD LECTOREM.

lem statum quàm ecclesiasticum violentè correpturam; et summoperè miramur, et ex animo dolemus:

Quantos heu! gemitus ipsi sibi, quantaque nobis
Vulnera, quas lacrimas peperere minoribus nostris!

Sunt autèm, et naturâ suaviùs compositi et emoliti Musis, qui *theologum* atque *politicum* præterire possunt et oblivisci, neque averfantur tamèn *hominem*; propensissimis in me, et in studia mea, voluntatibus: quibus non verear accensere RICARDUM FARMER, Collegii Emanuelis custodem; virum, et variis et exquisitis literis refertissimum: qui codicem Statii, laudatum Bentleio ad Hor. epist. i. 6. 59. cum Lucani pervetusto, nupèr permisit mihi conferendum; et aliis hoc genere beneficiis propedièm, ut spero, me sibi devincturus est.

Intereà, ut revertar in viam, si quis omisso mihi graves, quos vocant, accentus, acutos, et circumflexos, emirabitur aut indignabitur; et se in illis commoditates quasdam molestiis typographicis compensaturas perspicere confidit; non is sum, qui reformidem in hoc stadium descendere concertaturus. Hi tamèn sibi caveant, ne frivolam gloriolam velint falsæ scientiæ captare; et ineptiis patrocinentur, quo minùs ineptiis diuturnam operam impendisse videantur: nam, ut rhetoris prudentissimi verbis utar, "inulcatas pueris per-suasiones" (et eas in primis, quæ reconditioris

AD LECTOREM.

eruditionis specie blandiuntur) “ non facile mu-
“ taveris; quia nemo non didicisse mavult, quam
“ discere.” Ex defensionibus *Fosteri Primattique*,
ingeniosis utique et eruditis, nihil colligo, nisi
quod controversia de accentibus, si solidam spectes
utilitatem, mera sit grammaticorum questio; de
quâ laboriosius agitantibus non melius responsum
dederis, quam carmine Catulliano:

Turpe est difficiles habere nugas,

Et stultus labor est ineptiarum.

Quantopere dolendum est vobis, doctorum chori!
Latinam linguam his deliciis, melle quovis dulci-
oribus, carere!

Denique, lector, Virgilium meum jam dimisit
prelum; sed non est animus bibliopolæ, cui la-
borem scilicet illum ultimum addixerim, ut prius
evulgetur, quam in urbem ex secessu ruris major
hominum profluxerit frequentia. Vale!

E Museo meo prope
Londinum, die xx^{mo} Octobris.

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

Ειδυλλιον α'.

ΑΙΑΖΩ τον Αδωνιν· “Απώλετο καλος Αδωνις.”

“Ωλετο καλος Αδωνις,” επαιαζουσιν Ερωτες.

Μηκετι πορφυρεοις ενι φαρεσι, Κυπρι, καθευδε·
Εγρεο, δειλαια, κυανόστολε· και πλαταγησον
Σταθεα, και λεγε πασιν, “Απώλετο καλος Αδωνις.”

Αιαζω τον Αδωνιν· επαιαζουσιν Ερωτες.

Κειται καλος Αδωνις επ' ωρεσι, μηρον οδοντι
Λευκω λευκον οδοντι τυπεις, και Κυπριν ανια
Λεπίον αποψυχων· το δε οι μελαν ειβεται αίμα
Χιονεας κατα σαρκος· ὑπ' οφρυσι δ' ομματα ναρκη,
Και το ροδον φευγει τω χειλεος· αμφι δε τηνω
Θνασκει και το φιλαμα, το μη ποτε Κυπρις αφησει.
Κυπριδι μεν το φιλαμα και ε ζωντος αρεσκει·
Αλλ' ουκ οιδεν Αδωνις, ο νιν θνασκοντ' εφιλασεν.

Αιαζω τον Αδωνιν· επαιαζουσιν Ερωτες.

Αγριον αγριον ἔλκος εχει κατα μηρον Αδωνις·

Μειζον δ' ἅ Κυthereia φερεῖ ποτικαρδίον ἔλκος.

Κεινον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κυνὲς ὠρυσάντο,
 Καὶ Νυμφαὶ κλαῖουσιν Ὀρειαδῆς· ἅ δ' Ἀφροδίτα,
 Λυσάμενα πλοκαμίδας, ἀνα δρυμῶς ἀλαλήται,
 Πενθαλεᾶ, νηπεκίος, ἀσανδαλός· αἱ δὲ βατοὶ νιν
 Σπερχόμεναν κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρεπονίαι.
 Ὄξυ δὲ κωκυῖστα, δι' ἀγκυὰ μακρὰ φορεῖται,
 Ἀσσυρίον γοοῦσα ποσὶν, καὶ παῖδά καλεῦσα.
 Ἀμφὶ δὲ νιν μελάν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ἠῤῥεῖτο·
 Σταθεὰ δ' ἐκ μῆρῳ φοινίσσεται· οἱ δ' ὑπόμαζοι,
 Χιονεοὶ τὸ παροῖδεν, Ἀδωνιδὶ πορφυρόντο.

“ Αἱ αἱ τὰν Κυthereian,” ἐπαιαζουσιν Ἐρωτῆς·
 Ὀλεσε τὸν καλὸν ἀνδρᾶ, συνῶλεσεν ἱερὸν εἶδος.
 Κυπρίδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζῶεσκεν Ἀδωνίς·
 Κατθανε δ' ἅ μορφα σὺν Ἀδωνιδὶ Κυπρίδος, αἱ αἱ.
 Ὄρεα πάντα λεγόντι, καὶ αἱ δρυεῖς, Αἱ τὸν Ἀδωνιν·
 Καὶ ποταμοὶ κλαῖοντι τὰ πένθεα τὰς Ἀφροδίτας,
 Καὶ παγαὶ τὸν Ἀδωνιν ἐν ὠρεσὶ δακρυόντι,
 Ἀνθεὰ δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθαινεται· ἅ δὲ Κυθήρα
 Παντὰς ἀνα κναμῶς, ἀνα πᾶν νᾶκος, οἰκτρον αἰδεῖ,
 Αἱ αἱ τὰν Κυthereian· ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνίς·
 Ἀχῶ δ' ἀντεβοασεν, Ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνίς.

Κυπρίδος αἶνον ἐρωτὰ τίς ἔκ ἐκλαυσεν αὐγῇ; Αἱ αἱ.
 Ὡς ἰδέν, ὥς ἐνόασεν, Ἀδωνίδος ἀσχετόν ἔλκος,
 Ὡς ἰδε φοινίον αἷμα μαραινόμενον περὶ μῆρῳ,
 Παχέας ἀμπετάσασα κινυρέτο, Μείνον Ἀδωνί,
 Δυσπόλμε μείνον Ἀδωνί, πανυστάτον ὥς σε κίχρην,
 Ὡς σε περιπύξω, καὶ χεῖλεα χεῖλεσι μίξω.

Εγρεο τυτθον, Αδωνι· το δ' αυ πυματον με φιλασον·
 Τοσσετον με φιλασον, ὅσον ζωη το φιλαμα·
 Αχρις απο ψυχης ες εμον στομα, κεις εμον ἦπαρ,
 Πνευμα τεον ρευσει, το δε σευ γλυκυ φιλτρον αμελξω,
 Εκ δε πιω τον ερωτα· φιλαμα δε τωτο φυλαξω
 Ὡς αυτον τον Αδωνιν· επει συ με, δυσμορε, φευγεις,
 Φευγεις μακρον, Αδωνι, και οιχεαι εις Αχεροντα,
 Και στυγνον βασιληα και αγριον· ἃ δε ταλαινα
 Ζωω, και θεος εμμι, και ε δυναμαι σε διωκειν.
 Λαμβανε, Περσεφονα, τον εμον ποσιν· εστι γαρ αυτα
 Πολλον εμευ κρεσσων· το δε παν καλον ες σε καταρρη·
 Εμμι δ' εγω παναπολιμος, εχω δ' ακορεστον ανιην,
 Και κλαιω τον Αδωνιν, ὃ μοι θανε, και σε φοβευμαι.
 Θνασκεις, ω τριποθατε· ποθος δε μοι, ὡς οναρ, ἐπλή·
 Χρη δ' ἃ Κυθερεια· κενoi δ' ανα διωμα· Ερωτες·
 Σοι δ' ἄμα κεστος ολωλε· τι γαρ, τολμαρε, κυναγης;
 Καλος εων, τοσσετον εμμηναο θηρσι παλαιειν;
 Ὡδ' ολοφυρατο Κυπρις· επαιαζουσιν Ερωτες,
 Αι αι ταν Κυθερειαν· απωλετο καλος Αδωνις.
 Δακρυον ἃ Παφιη τοσον εκχει· ὅσον Αδωνις
 Αίμα χεει· τα δε παντα ποτι χθονι γιγνέσθαι ανθη·
 Αίμα ροδον τικτει, τα δε δακρυα ταν ανεμωναν.
 Αιαζω τον Αδωνιν· Απωλετο καλος Αδωνις.
 Μηκετ' ενι δρυμοισι σον ανερα μυρεο, Κυπρι·
 Εστ' αγαθα στιβας, εστιν Αδωνιδι φυλλας ἑτοιμα.
 Λεκτρον εχει, Κυθερεια, το σον τοδε νεκρος Αδωνις·
 Και νεκυσ ων καλος εστι· καλος νεκυσ, οία καθευδων.
 Κατθεο νιν μαλακοις ενι φαρεσιν, οἷς ενιαυεν·

Οἷς μετὰ στυγνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμοχθή,
 Παγχρυσὴ κλιντῆρι· ποθεὶ καὶ στυγνὸν Ἀδωνιν.
 Βάλλε δὲ νιν στεφανοῖσι καὶ ἀνθεσὶ· πάντα σὺν αὐτῷ,
 ὣς τήνος τεθνακε, καὶ ἀνθεὰ παντ' ἐμαρανθή.
 ῥαίνει δὲ νιν Συριοῖσιν ἀλειφάσι, ῥαίνει μυροῖσιν·
 Ὀλλυσθῶ μύρα πάντα, τὸ σὸν μύρον ὠλεῖ Ἀδωνίς.
 Κεκλίται ἄβρος Ἀδωνίς ἐν εἵμασι πορφυρεοῖσιν·
 Ἀμφὶ δὲ νιν κλαίωντες ἀναστεναχθεὶν Ἑρῶτες,
 Κεῖραμένοι χαιτάς ἐπ' Ἀδωνίδι· χῶ μὲν οἰστῶς,
 ὅς δ' ἐπὶ τοῖον εἶναι, ὅς δ' εὐπλερον ἀγε φαρετρήν·
 Χῶ μὲν ἔλυσσε πεδίλον Ἀδωνίδος, ὅς δὲ λιβητὶ
 Χρυσείῳ φορεθῇ ὕδωρ, ὃ δὲ μῆρια λουεῖ·
 ὅς δ' ὅπῃτε πτερυγεσσὶν ἀναψυχεῖ τὸν Ἀδωνιν.

“ Αἰ αἰ τὰν Κυθέρειαν,” ἐπαιαῖζουσιν Ἑρῶτες.
 Ἐσέεσε λαμπὰδα πᾶσαν ἐπὶ φλῳαῖς Ὑμέναιος,
 Καὶ στεφὸς ἐξεπέτασσε γαμήλιον· οὐκ ἐτι δ' Ὑμᾶν,
 Ὑμᾶν οὐκ ἐτ' αἰδομένον μέλος, ᾄδεται αἰ αἰ·
 Αἰ αἰ καὶ τὸν Ἀδωνιν ἐτι πλεον, ἢ Ὑμέναιος,
 Αἰ Χαρῖτες κλαίωντι, τὸν νῦν τῷ Κινύραο·
 ὦλετο καλὸς Ἀδωνίς, ἐν ἀλλήλοισι λεγοῖσθαι·
 Αἰ αἰ δ' ὅξυ λεγόντι πολὺ πλεον ἢ τῷ Διῶνᾳ.
 Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἀδωνιν ἀνακλαίουσιν, Ἀδωνιν
 Καλὸν ἐπαεῖδουσιν· ὃ δὲ σφίσι οὐκ ἐπακθεῖ·
 Οὐ μᾶν, οὐκ ἐθέλει· κῶρα γὰρ νιν οὐκ ἀπολύει.

Ἀγέγε γούων, Κυθέρεια, τὸ σημερινόν· ἰσχύο κοιμῶν·
 Δεῖ σε παλιν κλαῦσαι, παλιν εἰς ἔτος ἀλλὰ δακρυῖσαι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ β'.

ΙΞΕΤΤΑΣ ετι κωρος, εν αλσει δενδραεντι
Ορνεα θηρευων, τον αποτροπον ειδεν Ερωτα
Ἐσδομενον πυξοιο ποτι κλαδον· ὡς δ' ενοασε,
Χαιρων ὥνεκα δη μεγα φαινέται ορνεον αυτω,
Τως καλαμως αμα παντας επ' αλλαλοισι συναπλων,
Τα και τα τον Ερωτα μεταλμενον αμφεδοκευε.
Χῶ παις, ασχαλαων ενεχ' οἱ τελος ουδεν απαντη,
Τως καλαμως ῥιψας, ποτ' αροτρεα πρεσβυν ικανεν,
Ὅς νιν τανδε τεχναν εδιδαξατο· και λεγεν αυτω,
Και οἱ δειξεν Ερωτα καθημενον· αυταρ ὁ πρεσβυς
Μειδιοιν κινησε καρη, και αμειβετο παιδα·
Φειδεο τας θηρας, μηδ' ες τοδε τῶρνεον ερχευ.
Φευγε μακραν· κακον εντι το θηριον· ολβιος εσση
Εἰς ὃ κα μη νιν ἐλῃς· ην δ' ανερος ες μετρον ενδης,
Οὔτος, ὁ νυν φευγων και απαλμενος, αυτος αφ' αὐτω,
Ενθων εξαπινας, κεφαλαν επι σειο καθιζει.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ γ'.

Α ΜΕΓΑΛΑ μοι Κυπρις εφηβωντι παρεστα,
Νηπιαχον τον Ερωτα καλας εκ χειρος αγοισα,
Ες χθονα νευσταζοντα· τοσον δε μοι εφρασε μυθον·
Μελπειν μοι, φιλε βετα, λαβων τον Ερωτα διδασκε.

Ὡς λεγε, χ' αἶ μεν ἀπηνθεν· ἐγὼ δ', ὅσα βωκολι-
ασδον

Νηπιος, ὡς ἐθελοντα μαθεῖν τον Ερωτα διδασκον·
Ὡς εὖρε πλαγιαυλον ὁ Παν, ὡς αυλον Αθανα,
Ὡς χελυν Ἑρμαων, κιθαριν ὡς αἶδυσ Απολλων.
Ταυτα νιν ἐξεδιδασκον, ἱ δ' ουκ εμπασδετο μυθων·
Αλλα μοι αυτος αειδεν ερωτυλα, και μ' ἐδιδασκε
Θνατων τ' ἀθανατων τε ποθους, και ματερος εργα.
Κήγων εκλαθομαν μεν ὅσων τον Ερωτα διδασκον,
Ὅσσα δ' Ερως μ' ἐδίδαξεν ερωτυλα, παντ' ἐδίδαχθην.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Δ'.

ΤΑΙ Μοισαι τον Ερωτα τον αγριον η φοξεονται,
Εκ θυμῳ δε φιλευντι, και εκ ποδος αυτω ἐπονται·
Κ' ην μεν αρα ψυχαν τις εχων ανεραστον αειδη,
Τηγον ὑπεκφευγοντι, και ουκ ἐθελοντι διδασκειν·
Ην δε νοον τις Ερωτι δονευμενος αἶδῃ μελισσῃ,
Ες τηγον μαλα πασαι επειγομεναι προφροντι.

Μαρτυς εγων, ὅτι μυθος ὁδ' επλετο πασιν αλαδης·
Ην μεν γαρ βροτον αλλον, η αθανατον τινα, μελπῳ,
Βαμβαινει μευ γλωσσα, και ὡς παρος ουκ ετ' αειδει·
Ην δ' αυτ' ες τον Ερωτα και ες Λυκιδαν τι μελισσῳ,
Και τοκα μοι χαιρισα δια στοματος ῥεη φθα.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ε΄.

ΟΥΚ οἶδ', οὐδ' ἐπεικεν, ἅ μὴ μαθομεν, πονεεσθαι.
 Εἰ μοι καλά πελεῖ τα μελῦδρια, καὶ ταδε μὲνα
 Κυδος ἐμοὶ θησοντι τα μοι παρος ὤπασε Μοῖσα·
 Εἰ δ' ἔχ' ἄδεα ταῦτα, τι μοι πολὺ πλῆγονα μοχθῆν;
 Εἰ μὲν γὰρ βιωτῶ διπλοὺν χρόνον ἀμμὶν ἔδωκεν
 Ἡ Κρονίδας, ἡ Μοῖρα πολυτρόπος, ὥς' ἄνυσθαι
 Τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χαρματα, τὸν δ' ἐνὶ μοχθῶ·
 Ἦν ταχὰ μοχθήσαντι ποδ' ὕστερον ἐσθλα δεχεσθαι.
 Εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἓνα χρόνον ἐς βίον ἐνδεῖν
 Ἀνδρωπῆς, καὶ τὸνδε βραχὺν καὶ μῆονα πάντων,
 Ἐς πόσον, ἂ δειλοὶ, καματῶς κ' εἰς ἐργα πονεῦμες;
 Ψυχὰν δ' ἀχρεὶ τίνος ποτὶ κερδεὰ καὶ ποτὶ τεχνὰς
 Βαλλόμες, ἰμειρόντες αἰεὶ πολλὸν πλῆγονος ὀλῶ;
 Λαθομένδ' ἢ ἀρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενομεσθα,
 Χ' ὥς βραχὺν ἐκ Μοίρας λαχομες χρόνον;—

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ καὶ ΜΥΡΣΩΝ.

Εἰδυλλιον στ'.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ.

ΕΙΛΑΡΟΣ, ὦ Μυρσῶν, ἡ χειμᾶλος, ἡ φθινοπώρῃ,
 Ἡ θερέος, τί τοι ἄδῃ; τί δὲ πλέον εὐχεαὶ ἐνδεῖν;
 Ἡ θερέος, ἀνίκα πάντα τελεῖται ὅσσα μογεύμες;

Ἡ γλυκερον φθινοπωρον, ὅτ' ἀνδρασι λιμος ελαφρα;
 Ἡ και χειμα δυσεργον; ἐπει και χειματι πολλοι
 Θαλπομενοι θελγονται αεργειη τε και οκνη;
 Ἡ τοι καλον εαρ πλεον ευαδεν; ειπε, τι τοι φρην
 Αἰρεται; λαλσειν γαρ επετραπεν ἄ σχολα αμμιν.

ΜΥΡΣΩΝ.

Κρινειν εκ επειοικε θεηῖα εργα βροτοισι·
 Παντα γαρ ἡμερα ταυτα, και ἄδεα· σευ δε ἑκατι
 Εξερεω, Κλεοδαμε, το μοι πελεν ἄδιον αλλων.
 Ουκ εθελω θερος ημεν, ἐπει τοκα μ' ἄλιος οπλή·
 Ουκ εθελω φθινοπωρον, ἐπει νοσον ὥρια τικλῆι·
 Ουλον χειμα φερειν, νιφετον κρυμνον τε, φοβευμαι.
 Ειαρ εμοι τριποθατον ὄλω λυκαβαντι παρειη,
 Ἄνικα μητε κρυος, μηδ' ἄλιος, αμμε βαρυνει.
 Ειαρι παντα κυει· παντ', ειαρος, ἄδεα βλαστη·
 Χ' ἄ νυξ ἀνδρωποισιν ισα, και ὁμοῖος αως.

ΕΠΙΘΑΛΛΑΜΙΟΣ

ΑΧΙΛΛΕΩΣ και ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ.

Ειδυλλιον 3'.

ΜΥΡΣΩΝ, ΔΥΚΙΔΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ.

ΛΗΙΣ νυ τι μοι, Λυκιδα, Σικελον μελος ἄδυ λιγαινειν,
 Ἰμεροεν, γλυκυθυμον, ερωτικον· οῖον ὁ Κυκλωψ
 Αεισε Πολυθαμος επ' αἰονι Γαλατειᾳ;

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Κῆν μοι συρισδεν, Μυρσων, φίλον· αλλὰ τι μελψω;

ΜΥΡΣΩΝ.

Σκυριον, ὦ Λυκίδα, ζάλω μελος, ἄδυν ἐρωτα,
 Λαθρία Πηλειδαο φιλαματα, λαθριον ευναν·
 Πως παῖς ἔσσατο φαρὸς, ὥκως δ' ἐψευσατο μορφάν,
 Χ' ὥπως ἐν κωραῖς Λυκομηδισιν, ἄβρα λεγοῖσα,
 Κῆλῃσε τὸν ἀπλάτον Ἀχιλλεα Δῆϊδαμεια.

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Ἄρπασε ταν Ἑλεναν ποθ' ὁ βωκόλος, ἀγε δ' ἐς Ἰδαν,
 Οἰωνῇ κακὸν ἀλγος· ἐχῶσατο δ' ἁ Λακεδαιμῶν,
 Πάντα δὲ λαὸν ἀγείρειν Ἀχαιῶν· (οὐδὲ τις Ἑλλήν,
 Οὔτε Μυκηναίων, οὐτ' Ἡλίδος, οὔτε Λακωνῶν,
 Μείνειν ἔον κατὰ δῶμα) φερὼν δυσδαιμόν' ἀρηα.
 Λαυθάνε δ' ἐν κωραῖς Λυκομηδισὶ μένος Ἀχιλλεύς·
 Εἰρια δ' ἀνδ' ἵπλων ἐδιδασκετο, καὶ χερί λευκά
 Παρθενικὸν κοπὸν εἶχεν· ἐφαίνετο δ' ἤϊτε κωρα·
 Καὶ γὰρ ἴσον τῆναις δηλυνετο, καὶ τὸσον ἀνδρὸς
 Χιονεαῖς πορφύρε παρήϊσι· καὶ τὸ βαδίσμα
 Παρθενικῆς ἐβαδίζε, κόμας δ' ἐπυκαζε καλυπτήρῃ·
 Θυμὸν δ' ἀνερὸς εἶχε, καὶ ἀνερὸς εἶχεν ἐρωτα.

Ἐξ αὖθις δ' ἐπὶ νυκτὶ παρίζετο Δῆϊδαμεια·

Καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλη χεῖρα, πολλὰκι δ' αὐτὰς
 Σταμόνα καλὸν αἶρε, τὰ δαιδαλά δ' ἀτρί ἐπῆνῃ.
 Ἡσθιε δ' οὐκ ἀλλὰ συν ὀμαλακί· πάντα δ' ἐποίη,
 Σπυεδῶν κοῖνον ἐς ὕπνον· ἐλεξε νύ καὶ λόγον αὐτὰ·
 Ἀλλὰ μὲν κνωσσοῖσι συν ἀλληλαῖσιν ἀδελφαί,
 Ἀντάρ ἐγὼ μῆνα, μούνα σύ δε, νύμφα, καθευδεῖς·

Αἱ δύο παρθενικαὶ συνομαλικές, αἱ δύο καλαί·
 Ἀλλὰ μόναι κατὰ λεκτρά καθευδομένης· ἅδε πονήρα
 Νύτσα γάρ, ἅδ' ὅλοα, με κακῶς ἀπὸ σείο μερισθεῖ.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σεο. —

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ η'.

ἜΣΠΕΡΕ, τὰς ἐρατὰς χρυσεὸν φάος Ἀφρογενῆας·
 Ἔσπερε, κυανέας ἱέρον, φίλε, νυκτὸς ἀγαλμα,
 Τόσσον ἀφαιροτέρος μηνῆας, ὅσον ἐξόχος ἀστρῶν,
 Χαιρε, φίλος· καὶ μοι, ποτὶ ποιμένα κωμὸν ἀγοντί,
 Ἀντὶ σελαναίας τυ δίδοι φάος· ὥνεκα τήνα,
 Σαμερον ἀρχομένα, ταχίον δυεῖ. οὐκ ἐπὶ φῶραν
 Ἐρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορεόντ' ἐνοχλήσω,
 Ἀλλ' ἐραῶ· καλὸν δὲ τ' ἐρασσάμενῳ συνερασθαι·

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ θ'.

ἌΜΕΡΕ Κυπρογενῆα, Δίος τέκος ἡδὲ Θαλασσας,
 Τίτῃ τοσσὸν θνατοῖσι, καὶ ἀθανάτοισι χαλεπῆις;
 Τυτθὸν ἐφάν· τί νυ τοσσὸν ἀπεχθεο, καὶ τίνος, αὐδα,
 Ταλικὸν ὥς παντεσσι κακὸν τὸν Ἐρωτα τεκῆαι,
 Ἀγρίον, ἀστοργόν, μορφῇ νοὸν οὐδὲν ὅμοιον;
 Ἐς τί δὲ νῖν πλανόν, καὶ ἐκαβόλον, ὠπασας ἡμῖν;
 Ὡς μὴ, πικρὸν εὐόντα, δυναιμέθα τήνον ἀλῦξαι;

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ι'.

ΟΛΒΙΟΙ οἱ φιλέοντες, ἐπ' ἰσὺν ἀντ' ἐραωντι.
 Ολβιος ἦν Θάσευς τῷ Πειρίδῳ παρ' ἐόντος,
 Εἰ καὶ ἀμειλικτοῖο κατ' ἡλυθεν εἰς Αἶδα.
 Ολβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν Ἀξεινοῖσιν Ορεστάς,
 Οὐνεκα οἱ ξυνας Πυλάδας ἄρητο κελευθός.
 Ἦν μακάρ Αἰακίδας, ἔταρ' ὡς ζώντος, Ἀχιλλεύς·
 Ολβιος ἦν θνασκῶν, ὅτι οἱ μὲν αἶνον ἀμύνε.

Εἰς Ὑακινθόν.

ια'.

ΑΜΦΑΣΙΑ τὸν Φοῖβον ἔλε τόσον αλγὸς ἐχόντα.
 Διζέτο φάρμακα πάντα, σοφὰ δ' ἐπεβόστατο Τεχναν·
 Χρὴ δ' ἀμβροσίῃ, καὶ νεκταρὶ χρίεν, ἅπασαν
 ὦπτεϊλ'· Μοῖραισι δ' ἀναλῆα φάρμακα πάντα.

ιβ'.

Οὐ καλὸν, ὦ φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τεκτόνα φοιτῆν,
 Μὴ δ' ἐπὶ πάντ' ἄλλῳ χρεὸς ἰσχεμέν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 Τεχνάσθαι συριγῆα· πέλει δὲ τοι εὐμαρές ἐργον.

ιγ'.

ΜΟΙΣΑΣ Ἐρως καλεοί, Μοῖσαι τὸν Ἐρωτὰ φέροιεν·
 Μολπὰν ται Μοῖσαι μοι αἰεὶ ποδ' ἐόντι δίδοιεν,
 Τὰν γλυκερὰν μολπὰν, τὰς φάρμακον ἄδιον οὐδεν.

ιδ'.

ΕΚ θαμινης ῥαθαμιγλος, ὅπως λογος, αιες ιοισας,
Χ' ἄ λιθος ες ῥωχμον κοιλαινεται.—

ιε'.

ΑΥΤΑΡ εγων βασειμαι εμιν ὄδον, ες το κατ'αντες
Τηνο, ποτι ψαμαδον τε και ηῖονα, ψιθυρισδων,
Λισσομενος Γαλατειαν απηνεα· ταςδε γλυκειας
Ελπιδας ὑστατιω μεχρι γηραος ουκ απολειψων.

ιστ'.

ΜΗΔΕ λιπης μ' αγεραστον· επην χ' ὦ Φοιβος αειδειν
Μισδον εδωκε· ποιη δε τα πραγματα κρεσσονα τιμα.

ιζ'.

ΜΟΡΦΑ θηλυτερησι πελει καλον, ανερι δ' αλκα.

ΤΕΛΟΣ.

ΜΟΣΧΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

Ειδυλλιον α'.

Α ΚΥΠΡΙΣ τον Ερωτα τον υια μακρον εξωστρη·
Ει τις ενι τριοδοισι πλανωμενον ειδεν Ερωτα,
Δραπετιδας εμος εστιν· ο μανυτας γερας εξει·
Μισθος τοι, το φιλαμα το Κυπριδος· ην δ' αγαγης νιν,
Ου γυμνον το φιλαμα, τι δ', ω ξενε, και πλεον εξεις.
Εστι δ' ο παις περισαμος· εν εικοσι πασι μαθοις νιν.
Χρωτα μεν ε λευκος, πυρι δ' ικελος· ομματα δ' αυτω
Δριμυλα και φλογοεντα· κακαι φρενες, αδυ λαλημα·
Ου·γαρ ισον νοση και φθηγεται· ως μελι, φωνα·
Εν δε χολα νοος εστιν· αναμερος, ηπεροπευτας,
Ουδεν αλαθευων, δολιον βρεφος, αγρια παισδει.
Ευπλοκαμον το καρανον, εχει δ' ιταμον το προσωπον·
Μικκυλα μεν τηνω τα χερυδρια, μακρα δε βαλλει·
Βαλλει κεις Αχεροντα, και εις αιδew βασιληα.
Γυμνος μεν το γε σωμα, νοος δε οι εμπεπυκασται·
Και πλεροις, ως ορνις, εφιπταται, αλλοι' επ' αλλως,

Ανερας, ἤδ' ἑ γυναίκα· ἐπὶ σπλαγχνοῖς δὲ καθήται.
 Τοξὸν ἔχει μαλα βαιὸν, ὑπὲρ τοξῷ δὲ βελεμνόν·
 Τυτθὸν ἔοι το βελεμνόν, ἐς αἰθέρα δ' ἀχρὶ φορεῖται·
 Καὶ χρυσεὸν περὶ νῶτα φαρετρίον, ἐνδοθὶ δ' ἐντὶ
 Τοὶ πικροὶ καλάμοι, τοῖς πολλακὶ κῆμε τιτρωσκεί.
 Πάντα μὲν ἀγρία, πάντα· πολὺ πλείον δ' ἔοι αὐτῷ
 Βαῖα λάμπας εἰσα τὸν ἄλιον αὐτὸν ἀναιθεῖ.
 Ἦν τυ γ' ἔλῃς τήνον, δαμάσας ἀγε· μὴδ' ἐλεήσης.
 Κῆν ποτ' ἰδῇς κλαίοντα, φυλάσσεο μὴ σε πλανήσῃ·
 Κῆν γελαή, τυ νῖν ἔλκε· καὶ, ἣν ἐδελῇ σε φιλάσαι,
 Φεύγε· κακὸν τὸ φιλάμα, τὰ χεῖλεα φαρμακοῦντα.
 Ἦν δὲ λεγῇ· Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ἵπλα·
 Μὴ τι θιγῇς· πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βε-
 ραπταί.

Ε Τ Ρ Ω Π Η.

Εἰδυλλιον β'.

ΕΥΡΩΠΗ· ποτὲ Κυπρίσ ἐπὶ γλυκύν ἦκεν οὐνεῖρον,
 Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λαχὸς ἵσταται, ἐγγυθὶ δ' ἤως·
 Ὑπνὸς ὅτε γλυκιῶν μελιτὸς βλεφαροῖσιν ἐφίζων,
 Λυσιμελὲς, πέδα μαλακῷ κατὰ φάεα δεσμῷ·
 Εὐτὲ καὶ ἀτρεκεῶν ποιμαίνεται ἔθνος οὐνεῖρων.
 Τημός, ὑπ' ὠροφίοισιν ἐνικνωσσεσθαι δομοῖσι,
 Φοινίκος θυγατὴρ, ἐπὶ παρθένος, Εὐρωπείῃ,
 Ὡσαύτ' ἠπειρὸς δοίᾳς περὶ εἰς μάχεσθαι,
 Ἀσιαδ', ἀντιπερὴν τε· φυὴν δ' ἔχον οἶα γυναῖκες.

Των δ', ἡ μὲν ξεινῆς μορφὴν ἔχεν· ἡ δ' ἀρ' ἐμκεῖ
Εὐδαπῆ, καὶ μαλλὸν ἔης περιῖσχετο κερῆς·
Φασκε δ', ὡς μιν ἐτικλε, καὶ ὡς ἀτίτηλε μιν, αὐτὴ.
Ἡ δ' ἑτέρα, κρατερῆσι βιαζομένη παλαμῆσιν,
Εἰρυν οὐκ ἀέκυσαν· ἐπεὶ φάτο μορσιμὸν εἶναι
Ἐκ Διὸς αἰγιοχὲ γέρας ἐμμεναι Εὐρωπείην.
Ἡ δ' ἀπο μὲν στρωτῶν λεχέων θορὲ δειμαινῶσα,
Παλλομένη κρᾶδιγ'· το γάρ, ὡς ὕπαρ, εἶδεν οὐεῖρον·
Ἐξομένη δ' ἐπὶ δῆρον ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρας δὲ
Εἰς ἐτι πεπλάμενοισιν ἐν οἰμασὶν εἶχε γυναῖκας.
Οὐσε δὲ δὴ μάλ' ἐπεὶ ἀνενεῖκατο παρθένος αὐδὴν·
Τίς μοι τοιαυτὸ φασμαῖ ἐπερανίων προΐηλε;
Ποιοὶ μὲ στρωτῶν λεχέων ὑπὲρ ἐν θαλαμοῖσιν,
Ἡδὺ μαλα κνωσσοῦσαν, ἀνεπλοῖησαν οὐεῖροι;
Τίς δ' ἦν ἡ ξεινὴ, ἣν εἰσίδον ὑπνώσασα;
Ὡς μ' ἐβάλε κρᾶδιγ' κεινῆς πόθος! ὡς μὲ καὶ αὐτὴ
Ἀσπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὡς σφετέρην ἰδε παῖδα!
Ἀλλὰ μοι εἰς ἀγαθὸν μακαρεὲς κρίνειαν οὐεῖρον.
Ὡς εἶπες, ἀνορθοῦ· φίλας δ' ἐπεδιζέει ἑταῖρας,
Ἡλικας, οἰστέας, θυμηρέας, εὐπατερείας·
Τῆσιν αἰεὶ συναθροῦν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντυναίτο·
Ἡ ὅτε φαιδρυνόιτο χροᾶ προχόαισιν ἀναυρε·
Ἡ ὅπου· ἐκ λειμῶνος εὐπνοᾶ λείρια κερσοί.
Ταὶ δὲ οἱ αἰψὰ φανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν, ἑκάστη,
Ἀνθοδόκον τάλαιρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἐβᾶινον
Ἀγχιαλῆς, ὅθι τ' αἰὲν ὀμίλαδον ἡγερέθοντο,
Τερπομέναι ῥόδῃ τε φυῇ καὶ κυματοσὶ ἡχῇ.
Αὐτὴ δὲ χρυσεὸν τάλαιρον φέρει Εὐρωπείη,

Θηητον, μεγα θαυμα, μεγαν πονον Ἡφαιστοιο,
 Ὅν Λιδυη πορε δωρον, ὅτ' ἐς λεχος Ἐννοσιγαιῃ
 Ηῖεν· ἥ δὲ πορε περικαλλεῖ Τηλεφασσῃ,
 Ἦτε οἱ αἵματος εσκεν· ἀνυμφῶ δ' Ἐυρωπειῇ
 Μητῇ Τηλεφασσα περικλυτον ὠπασε δωρον,
 Ἐν τῷ δαίδαλα πολλά τετευχατο μαρμαίροντα.

Ἐν μὲν ἐνν, χρυσοιο τετυγμενῇ, Ἰναχίς Ιω,
 Εἰς ἐτι πορτίς εἴσα, φυγὴν δ' οὐκ εἶχε γυναῖκος·
 Φοιταλεὴ δὲ ποδῶσιν ἐφ' ἄλμυρα βαίνει κελευθα,
 Νηχομένη ἱκελῇ· κυανὴ δ' ἐτετυκτο θαλάσσω.
 Δοιοὶ δ' ἔστασαν ὕψου ἐπ' ὄφρυος αἰγιαλοιο
 Φῶτες αὐλλήδην· θηευντο δὲ ποντοπορον βουν.
 Ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφῶμενος ἡρέμα χεὶρὶ θεεῖῃ
 Πορτίος Ἰναχίης· τὴν ἐπ' ἰαπορῶ παρὰ Νεῖλῳ
 Ἐκ βοῶς εὐκεραοιο παλιν μεταμείβεε γυναῖκα.
 Ἀργυρεὸς μὲν ἐν Νεῖλῳ ῥοός· ἥ δ' ἀρα πορτίς,
 Χαλκείῃ· χρυσεὶ δὲ τετυγμενὸς αὐτὸς ἐν Ζεῷ.
 Ἀμφὶ δὲ, δινηεντος ὑπὸ στεφανῇν ταλαροιο,
 Ἑρμείης ἡσκητο· πελας δὲ οἱ ἐκτετανυστο
 Ἀργός, ἀκοιμητοῖσι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι.
 Τοιο δὲ φοινηεντος ἀφ' αἵματος ἐξανατελλῶν
 Ὀρνίς, ἀγαλλόμενος πτέρυγων πολυανθεῖ χροίῃ,
 Τάρσον ἀναπλωσας ὥς εἰ τε τις ὠκυαλὸς νῆυς,
 Χρυσείου ταλαροιο περισκεπε χεῖλεα τάρσοις.
 Τοίος ἐνν τάλαρος περικαλλεὸς Ἐυρωπειῆς.

Αἱ δ', ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐξηλυθὸν ἀνθεμοεντας,
 Ἀλλὰ ἐπ' ἀλλοιοῖσι τοτ' ἀνθεσι θυμὸν ἑτέρπον.
 Τῶν ἥ μὲν νάρκισσον εὐπνοον, ἥ δ' ὕακινθον,

Ἦ δ' ἰον, ἥ δ' ἔρπυλλον ἀπαινυτο· πολλὰ δ' ἐράζε
 Λειμῶνων ἐαροτρεφῶν πίπτεσκε πετῆλα.
 Αἱ δ' αὐτὲ ξανθοὶο κροκὼ θυοῖσσαν ἐδείρην
 Δρεπλὸν ἐριδμῶναι· ἀτὰρ μεσθ' ἐστὶ ἀνάσσα
 Ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδῃ χεῖρεσσι λεγῶσα,
 Οἷα περ ἐν Χαριτεσσὶ διεπρεπεν Ἀφρογενεῖα.

Οὐ μὲν δῆρον ἐμελλεν ἐπ' ἀνθεσὶ θυμὸν ἰαίνειν,
 Οὐδ' ἀρὰ παρθενικὴν μιτρὴν ἀχραντὸν ἐρυσθαι.
 Ἡ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φράσαθ', ὥς ἐξεβλήτο
 Θυμὸν, ἀνωῖστοισιν ὑπόδηθεις βελέεσσι
 Κυπρίδος, ἥ μὲν δύναται καὶ Ζηνα δαμάσσαι.
 Δὴ γὰρ, ἀλευόμενος τε χολὸν ζήλημονος Ἥρης,
 Παρθενικῆς τ' ἐδελὼν ἀταλὸν νοὸν ἐξαπατησθαι,
 Κρυψέ θρον, καὶ τρέψῃ δέμας, καὶ γίγνεται ταυρὸς·
 Οὐχ οἷος στάθμοις ἐνὶ φερέσθαι, οὐδὲ μὲν οἷος
 Ὀλκὰ διατμήσσει, σὺρων εὐκαμπὲς ἀροτρον·
 Οὐδ' οἷος ποιμνὴς ἐπιθόσκειται, οὐδὲ μὲν οἷος
 Ὅς τις ὑπόδηθεις ἐρῶει πολυφορτὸν ἀπήνην.
 Τε δ' ἡ τοι το μὲν ἄλλο δέμας ξανθοχρὸον ἐσκε,
 Κυκλὸς δ' ἀργυφὸς μεσσω μαρμαίρει μετώπῳ,
 Ὅσπε δ' ὑπεγλάυσσεσκε, δι' ἡμέρον ἀστράπτοντε·
 Ἰσα τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κερα ἀνετέλλε κάρην,
 Ἀντυγὸς ἡμίτομος κεραὴς ἄτε κυκλὰ σελήνης.

Ἠλυθε δ' ἐς λειμῶνα· καὶ οὐκ ἐφοβήσε φανδῆεις
 Παρθενικὰς· πασῇσι δ' ἐρῶς γενετ' ἐγγὺς ἰκεσθαι,
 Ψαῦσαι δ' ἡμερτοῖο βοός, τῷ ἀπ' ἀμείροτος ὁδμῇ
 Τηλοθὶ καὶ λειμῶνος ἐκαινυτο λαρὸν αὐτμῆν.
 Στῇ δὲ ποδῶν προπαροῖθεν ἀμυμονὸς Εὐρωπείης,

Και οἱ λιχμαζέσκε δερην, κατεδέλγε δε κορῆν.
 Ἦ δὲ μιν ἀμφαφάσκει, καὶ ἡρεμα χεῖρεσιν ἀφρον
 Πολλὸν ἀπο στομάτων ἀπεμοργνυτο, καὶ κύσε ταυρον.
 Αὐτὰρ ὁ μείλιχιον μυκήσατο· φαιῆς κ' αὐλοῦ
 Μυγδονίῃ λίγυν ἤχον ἀνῆπνυοντος ἀκβειν.
 Ὀκλάσε δὲ πρὸ ποδοῖν· ἐδερκετο δ' Εὐρωπείην,
 Αὐχέν' ἐπιστρέψας· καὶ οἱ πλατὺ δεικνυε νῶτον.
 Ἦ δὲ βαθυπλοκαμοῖσι μετεννεπε παρθενικήσι·
 Δευθ', ἔταραι φίλαι καὶ ὀμηλικές, ὄφρ' ἐπὶ τῷδε
 Ἐζόμεναι ταύρῳ τερπόμεθα· δὴ γὰρ ἅπασας
 Νῶτον ὑπόστορεσας ἀναδέχεται, οἷα τε νηῦς.
 Πρῆγς ὁδ' εἰσιδεῖν καὶ μείλιχος, οὐδὲ τι ταυροῖς
 Ἀλλοῖσι προσέεικε· νῶος δὲ οἱ, ἧύτε φωτός,
 Αἰσῆμος ἀμφιθεῖ, μῆνης δ' ἐπιδευεται αὐδῆς.
 Ὡς φαιμένη, νῶτοισιν ἐφίζανε μειδιώσας·
 Αἱ δ' ἀλλὰ μελλέσκον· ἀφάρ δ' ἀπεπηλατο ταυρὸς,
 Ἦν θέλεν ἄρπαξας· ὥκυς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανε.
 Ἦ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλεέσκειν ἑταίρας,
 Χείρας ὀρεγνυμένη· ται δ' οὐκ ἐδυνάτο κιχάνειν.
 Ἀκταῶν δ' ἐπίβας προσώω· θέεν, ἧύτε δελφίς.
 Νηρεῖδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλός· αἱ δ' ἀρα πασαι,
 Κητείοις νῶτοισιν ἐφημέναι, ἀμφεχέοντο.
 Καὶ δ' αὐτὸς βαρυδέπος ὑπεῖρ ἁλὸς Ἐννοσιγαίης,
 Κύμα κατιθύνων, ἁλὶς ἡγεῖτο κελευθεῖν,
 Αὐτοκασιγνήτω· τοὶ δ' ἀμφὶ μιν ἡγερέοντο
 Τριτῶνες, ποντοῖο βαθυρῖος αὐλητήρες,
 Κοχλοῖσι ταναοῖς γαμίον μέλος ἡπνυόντες.
 Ἦ δ' ἄρ', ἐφεζόμενῃ Ζήγος βοεοῖς ἐπὶ νῶτοῖς,

Τῇ μὲν ἔχε ταυρὸν ὀλιχὸν κέρασ, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ
 Εἶρμε πορφύρεας κολπὸν πλῆχας, ὅφρα γέ μῃ πῶ
 Δεῦοι ἐφελκόμενον πολίης ἄλος ἀσπετον ὕδωρ.
 Κολπῶδ' ἃν ἀνεμοῖσι πέπλος βαθύς Ευρωπαϊς,
 Ἴστιον οἷα τε νῆος· ἐλαφρίζεσκε δὲ κερὴν.

Ἦ δ', ὅτε δὴ γαίης ἀπο πατρίδος γένανθεν,
 Φαίνεται δ' οὐτ' ἀκτὴ τις ἀλὶ ῥόθος, οὐτ' ὄρος αἰψυ,
 Ἀλλ' ἀγρὸς μὲν ὑπερθεῖν, ἐνερθε δὲ πόντος ἀπειρων,
 Ἀμφὶ ἐπαπλήνασα, τοιῇ ἀνενεῖκατο φωνῇ·

Πῇ με φέρεις, θεοταυρὲ; τίς ἐπλεο; πῶς δὲ κελεύθον
 Ἀργαλεοῖσι ποδῶσσι διέρχεαι, οὐδὲ θαλάσσαν
 Δειμαίνεις; νῆυσί γὰρ ἐπιδρομὸς ἐστὶ θαλάσσαν
 Ὠκυαλοῖς, ταυροὶ δ' ἄλιν τρομέουσιν ἀταρπὸν.
 Ποῖον σοὶ ποτόν ἦδ' ὅ, τίς ἐξ ἄλος ἐσσεῖ ἐδώδῃ;
 Ἦ ῥα τίς ἐσσι θεός; τί θεοῖς ἀπεικοτα ῥέζεις;
 Οὐδ' ἄλῃοι δελφίνες ἐπὶ χθονός, οὔτε τι ταυροὶ
 Ἐν πόντῳ στείχεσσι· σὺ δὲ χθονά, καὶ κατὰ πόντον
 Ἀβροχός, αἰσσεις· χηλαὶ δὲ τοὶ εἰσὶν ἐρετμα.
 Ἡ ταχά καὶ, γλαυκῆς ὑπὲρ ἡeros ὕψος· ἀερθεῖς,
 Εἰκελὸς αἰψήροισι ποτήσεται οἰωνοῖσιν.

Οἱ μοι, ἐγὼ μέγα δὴ τί δυσαιμμορός, ἢ ῥα τέ δῶμα
 Πατρός ἀποπρολιπῆσα, καὶ ἐσπομένη βοῖ τῷδε,
 Ξεινὴν ναυτιλίην ἐφεπῶ, καὶ πλαζομαι οἷ.
 Ἀλλὰ σὺ μοι, μέδεων πολίης ἄλος, Ἐννοσιγαίε,
 Ἴλαος ἀντιασείας· ἐλπόμεαι εἰσοραασθαι
 Τόνδε κατιδυρόντα πλοοὺν προκελεύθον ἐμεῖο·
 Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὕγρα κελευθα.

Ὡς φάτο· τὴν δ' ὥδε προσεφώνεεν ευρυκερὼς βας·

Θαρσεί, παρθενική· μη δειδίδι ποντίον οἶδμα.
 Αὐτός τοι Ζεὺς εἰμι, καὶ ἐγγυθὲν εἶδομαι εἶναι
 Ταυρὸς· ἐπεὶ δύναιμαι γέ φανημέναι ὃ τίς θελοίμι.
 Σὸς δὲ πόθος μ' ἐνεγκέ τοσὴν ἄλα μετρησασθαι
 Ταυρῷ εἰδομένον· Κρήτη δὲ σε δεῖξεται ἤδη,
 ἥ μ' ἔδρεψε καὶ αὐτὸν, ὅπῃ νυμφῆϊά σειο
 Ἔσsetαι· ἐξ ἐμεθεν δὲ κλυτὰς φητῦσαι υἱάς,
 Οἱ σκήπτροχοι ἅπασιν ἐπιχθονίοισιν ἐσονται.
 Ὡς φάτο· καὶ τετελεστό τα περ φάτο· φαίνεται μὲν δὲ
 Κρήτη, Ζεὺς δὲ παλιν ἑτέρεην ἀνελαζέτο μορφήν·
 Λύσε δὲ οἱ μήτηρ· καὶ οἱ λέχος ἐντυόν ὦραι.
 ἥ δὲ, παρὸς κερή, Ζήγος γενεῖ· αὐτίκα νυμφή·
 Καὶ Κρονίδῃ τέκνα τίκτε, καὶ αὐτίκα γίγνεται μήτηρ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ

ΒΟΤΚΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ.

Εἰδυλλιον γ'.

Αἰλῖνα μοι στοναχεῖτε, νάπαι· καὶ Δωρίον ὕδωρ,
 Καὶ ποταμοί, κλαίετε τὸν ἡμεροεντα Βίωνα·
 Νυν, φυτὰ, μοι μυρεσθε κατ' ἄλσεα· νυν γοαοῖσθε,
 Ἀνθεα, νυν στρυγνοῖσιν ἀποπνεύετε κορυμβοῖς·
 Νυν, ῥόδα, φοινίσσεσθε τὰ πενθίμα, νυν ἀνεμῶνα·
 Νυν, ὑακινθε, λαλεῖ τὰ σα γράμματα, καὶ πλεοναίαι
 Λαμβάνε σοὶς πεταλοῖσι· καλὸς τέθνακε μελικτάς.

Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἀρχετε, Μοῖσαι.
 Ἄδονες, αἱ πυκνίνουσιν οὐδρομεναὶ ποτὶ φύλλοις,
 Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγεῖλατε τὰς Ἀρεδοῖσας,
 Ὅττι Βίων τεθνακεν ὁ βωκόλος· ὅττι σὺν αὐτῷ
 Καὶ τὸ μέλος τεθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς αἰοῖδα.

Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἀρχετε, Μοῖσαι.
 Στρυμονίοις μυρεσθε παρ' ὕδασιν αἰλίνα, κυκνοί,
 Καὶ γοεροῖς στοματεῦσι μελίσδετε πένθιμον ὦδαν,
 Οἷαν ὑμετέροισι ποτὶ χεῖλεσι γῆρυν αἰεῖδε
 [Παῖς πόκα Καλλιόπας, γλυκερωτάτον ἐκ Διὸς ἐρνος.]
 Εἶπατε δ' αὖ κωραῖς Οἰαγρίσιν, εἶπατε πασαις
 Βιστονίαις νυμφαῖσιν, Ἀπώλετο Δωρὶς Ὀρφεύς.

Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἀρχετε, Μοῖσαι.
 Κεῖνος, ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐρασμιός, οὐκ ἐτι μελπεί,
 Οὐκ ἐτ' ἐρημαῖα σὶν ὑπὸ δρυσὶν ἤμενος ἀδεῖ·
 Ἀλλὰ παρὰ Πλετῆϊ μέλος λαθαῖον αἰεῖδει.
 Ὠρεὰ δ' ἐστὶν ἀφωνα· καὶ αἱ βοεῖς, αἱ ποτ' ἀναυροῖς
 Πλασδομεναί, γοαοῦντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι νεμεσθαι.

Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἀρχετε, Μοῖσαι.
 Σείο, Βίων, ἐκλαύσε τάχυν μορον αὐτὸς Ἀπολλων,
 Καὶ Σατύροι μυρόντο· μελαγχχλαινοὶ τε Πριηποὶ,
 Καὶ Πανεῖς, στοναχεύντι τὸ σὸν μέλος· αἱ τε καθ' ὕλαν
 Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δακρυὰ γεντο.
 Ἀχῶ δ' ἐν πετραισὶν οὐδύρεται, ὅττι σιωπῆς·
 Κοῦκ ἐτι μιμεῖται τὰ σα χεῖλεα· σὺ δ' ἐπ' ὀλεθρῷ
 Δενδρεὰ καρπὸν ἐρίψε, τὰ δ' ἀνθεὰ πάντ' ἐμαρανθή.
 Μαλὼν οὐκ ἐρρέυσε καλὸν γλαγός, 8 μελὶ σιμβλῶν·
 Κατθανε δ' ἐν καρῷ λυπευμένον· οὐκ ἐτι γὰρ δεῖ,

Τω μελίτος τω σω τεθνακός, ἄλλο τρυγασθαι.

Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἀρχετε, Μοισαί.

Οὐ τὸσον εἰναλαιαῖσι παρ ἄσσι μυρατο δελφίν,
 Οὐδὲ τὸσον ποκ' αἰσεν ἐνὶ σκοπελοῖσιν ἀγδών,
 Οὐδὲ τὸσον θρήνησεν ἀν' ὠρεᾷ μακρὰ χελιδών,
 Ἄλκυονος δ' οὐ τὸσον ἐπ' ἀλγεσὶν ἰαχε Κηϋξ,
 (Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἀρχετε, Μοισαί)
 Οὐδὲ τὸσον γλαυκοῖς ἐνὶ κυμασὶ Κηρυλὸς ἀδεν,
 Οὐ τὸσον ἀφοῖσιν ἐν ἀγκεσὶ παιδὰ τὸν Ἀῆς,
 Ἰπτάμενος περὶ σάμα, κινυράτο Μεμνόνος ὀρνις·
 Ὅσπον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βιώνος.

Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἀρχετε, Μοισαί.

Ἀδονίδες, πασαι τε χελιδόνες, ἅς ποκ' ἑτερπεν,
 Ἄς λαλεῖν ἐδίδασκε· καθεσδομεναὶ ποτὶ πρεμνοῖς
 Ἀντίον ἀλλαλαισιν, ἐκωκυον· αἱ δ' ὑπεφώνεον
 Ὀρνίθες, Λυπείσθε, πελειαδες, ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.

Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἀρχετε, Μοισαί.

Τίς ποῦα σὰ συριγλὶ μελιζέται, ὦ τριποθάτε;
 Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θῆσει στόμα; τίς θράσους ἔτῳ;
 Εἰς ἐτι γὰρ πνέει τὰ σὰ χεῖλεα, καὶ τὸ σὸν ἀσθμα.
 Ἀχῶ δ' ἐν δονακεσσὶ τεᾶς ἐτι βοσκέ' αἰοῖδας.
 Πάνι φέρω τὸ μελισμα· τάχ' ἀν κᾷκεινος εἰρεῖσαι
 Τὸ στόμα δειμαῖνοι, μὴ δευτέρα σείο φερῆται.

Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἀρχετε, Μοισαί.

Κλαίει καὶ Γαλατεία τὸ σὸν μέλος, ἀν ποκ' ἑτερπες
 Ἐσδομενὰν περὶ σείο παρ' αἰόνεσσι θαλάσσης.
 Οὐ γὰρ ἴσον Κυκλωπὶ μελίσθεο· τὸν μὲν ἐφευγεν
 Ἄ καλὰ Γαλατεία, σὲ δ' ἄδιον ἐξέλεπεν ἄλμας·

Και νυν, λασαμενη τω κυμαλος, εν ψαμαθοισιν
 'Εσδετ' ερημαιαισι, βοας δ' ετι σειο νομευει.

Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
 Παντα τοι, ω βωτα, ξυγκαθανε δωρα τα Μοισαν,
 Παρθενικαν εροεντα φιλαματα, χειλεα παιδων
 Και στυγνοι περι σαμα τεον κλαιουσιν Ερωτες.
 'Α Κυπρις φιλει σε πολυ πλεον, η το φιλαμα
 Το πρωαν τον Αδωνιν αποθνασκοντα φιλασε.

[Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.]
 Τετο τοι, ω ποταμων λιγυρωτατε, δευτερον αλγος·
 Τετο, Μελη, νεον αλγος· απωλετο πρωαν τοι 'Ομηρος,
 Τηνο το Καλλιοπας γλυκερον στομα· και σε λεγοντι
 Μυρεσσαι καλον υια πολυκλαυστοισι ρεεθροις·
 Πασαν δ' επλησας φωνας αλα· νυν παλιν αλλον
 Τισα δακρυεις, καινω δ' επι πενθεϊ ταχη.

[Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.]
 Αμφοτεροι παγαις πεφιλαμενοι· ος μεν επινε
 Παγασιδος κρανας, ο δ' εχε πομα τας Αρεδοισας·
 Χ' ω μεν Τυνδαρεοιο καλαν αιισε θυγατρα,
 Και Θετιδος μεγαν υια, και Ατρειδαν Μενελαον·
 Κεινος δ' ε πολεμης, ε δακρυα, Πανα δ', εμελπε·
 Και βωτας ελιγαινε, και αιιδων ενομευε,
 Και συριγλας ετευχε, και αδεα πορτιν αμελγε,
 Και παιδων εδιδασκε φιλαματα, και τον Ερωτα
 Ετρεφεν εν κολποισι, και ηρεθε την Αφροδιτην.

Αρχετε, Σικελικαι, τω πενθεος, αρχετε, Μοισαι.
 Πασα, Βιων, θρηνηι σε κλυτη πολις, αστεα παντα·
 Ασκη μεν γοαει σε πολυ πλεον 'Ησιοδοιο·

Πιγδαρον ἢ ποδεόντι τὸσον Βοιωτιδὲς ἴλαι·
 Οὐ τὸσον Ἀλκαιοῦ περὶ μυρατο Λεσβὸς ἐραννα·
 Οὐδὲ τὸσον τὸν αἰδὸν ἐμυρατο Τηϊὸν ἀστὺ.
 Σε πλεον Ἀρχιλοχοιο ποδεὶ Παρὸς· ἀντὶ δὲ Σαπφῆς
 Εἰς ἐτὶ σευ τὸ μελισμα κινυρεται ἅ Μιτυλιανα.

[Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἀρχετε, Μοισαί.]

Πάντες, ὅσοις καπυρον τελεθεὶ στομα, βωκολιασται
 Ἐκ Μοισαν, σεο ποτμον ἀνακλαιοντι θανόντες.
 Κλαίει Σικελιδας, τὸ Σαμὲ κλεος· ἐν δὲ Κυθῳσιν,
 Ὅ πρην μείδιωντι συν ὀμματι φαῖδρος ἰδεσθαι,
 Δακρυα νῦν Λυκιδας κλαίων χεεῖ· ἐν τε πολιταῖς
 Τριοπίδαις ποταμῷ θρήνει παρ' Ἀλεντὶ Φιλητας·
 Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεοκρίδης· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Αὐτονικὰς ὀδυνας μελῶν μελὸς, ἢ ξενὸς ὤδας
 Βωκολικὰς, ἀλλ', ἀντ' ἐδίδαξαι σεῖο μαθητάς,
 Κλαρονομὸς μῶσας τὰς Δωριδὸς· ἀμμε γεραιῶν,
 Ἀλλοῖς μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπελειπὲς αἰδαν.

Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἀρχετε, Μοισαί.

Αἱ αἱ, ται μαλαχαὶ μὲν ἐπ' ἀν κατὰ καπὸν ὀλῶνται,
 Ἡ τὰ χλωρὰ σελίνα, τὸ τ' εὐθαλὲς ἔλῳν ἀνήθον,
 Ὅσπερον αὐ ζῶντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
 Ἀμμες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
 Ὅπποτε πρᾶτα θανώμες, ἀνακοοὶ ἐν χθονὶ κοίλῃ
 Εὐδομέες εὐ μαλὰ μακρὸν ἀτερμονα νήγρετον ὕπνον.
 Καὶ σὺ μὲν, ἐν σίγῃ πεπυκασμένος, ἐσσεαὶ ἐν γὰ·
 Ταῖς νυμφαῖσι δ' ἐδοξεν αἰετὸν βατραχὸν ἀδελφῶν·
 Τῷ δ' ἐγὼ ἢ φθονοοίμι· τὸ γὰρ μελὸς ἢ καλὸν ἀδελφῶν.

Ἀρχετε, Σικελικαί, τῷ πένθεος, ἀρχετε, Μοισαί.

Φαρμακὸν ἦνθε, Βίων, ποτὶ σὸν στομα, φαρμακὸν
εἶλκες.

Πῶς τευ τοῖς χεῖλεσσι ποτεδράμε, κῆκ ἐγλυκανθή;
Τίς δὲ βροτός, τούσστων ἀναμερός ἡ κερασαί τοι
Ἡ δῆναι λαλέοντι τὸ φαρμακὸν, ἐκφυγεν ὦδαν;

Ἀρχετέ, Σικελικαί, τῷ πένδεος, ἀρχετέ, Μοῖσαι.
Ἀλλὰ Δικὰ κίχε παντὰς· ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθει τῷδε,
Δακρυχέων τεόν οἶτον, ὀδυρομαι· εἰ δυνάμαν δέ,
Ὡς Ὀρφεύς, καταβὰς ποτὶ τάρταρον, ὥς ποτ' Ὀδυσσεύς,
Ὡς παρὸς Ἀλκείδας, κήγω τὰχ' ἀν' ἐς δομὸν ἦνθον
Πλῆτεος, ὥς κεν ἰδοίμι· καί, εἰ Πλῆτῃ μελισσῆς,
Ὡς ἀν' ἀκῆσαιμαν τί μελίσσδ' εὖ. Καὶ παρὰ Κῶραν
Σικελικὸν τί λιγαίνε, καὶ αἶδ' ἂν τι βωκολιασδ' εὖ.
(Κάκεινα Σικελα, καὶ ἐν Αἰτναιαῖσιν ἐπαιξεν
Αἰῶσι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δωριόν) οὐκ ἀγεραστός
Ἔσσειθ' ἂ μολπα· χ' ὥς Ὀρφεῖ προσδ' ἐν ἔδωκεν,
Ἄδεα φορμίζοντι, παλίσστυτον Εὐρυδικεῖαν,
Καὶ σέ, Βίων, πεμψέι τοῖς ὥρεσιν· εἰ δέ τι κήγων
Συρισδὼν δυνάμαν, παρὰ Πλῆτει καὶ τὸς αἰείδον.

ΜΕΓΑΡΑ ΓΤΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Εἰδυλλιον δ'.

ΜΑΤΕΡ ἐμέ, τίφθ' ὥδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰαπλῆις,
Ἐκπαγλῶς ἀχειοῖσα; τὸ πρὶν δέ τοι ἔκ' ἐρ' ἐρευθὸς
Σώζετ' ἐπὶ ῥέθεσσι; τί μοι τὸσον ἡνιῆσαι;

Ἡ ῥ' ὅτι ἀλγεα πασχει ἀπειριτα φαιδιμος υἱος
 Ἀνδρος ὑπ' ἐτιδανοιο, λεων ὡς εἰ θ' ὑπο νεβρου;
 ὦ μοι, ἐγὼ τι νυ μ' ὥδε θεοὶ τοσὸν ἠτιμασαν
 Ἀθανάτοι; τι νυ μ' ὥδε κακῇ γονεὺς τεκόν αἰσῇ;
 Δυσμωρος· ἢ τ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμυμονος ἐς λεχὸς ἤλθον,
 Τὸν μὲν ἐγὼ τισκὸν ἰσα φάεσσιν ἐμοῖσιν,
 Ἡδ' ἐτι νυν σεβόμεαι τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν·
 Τε δ' ὅς τις γενετ' ἄλλος ἀπομωτερος ζώντων,
 Οὐδὲ τῶτων σφετερήσιν ἐγευσάτο φροντίσι κήδεων.
 Σχετλῖος, ὅς τοξοῖσιν, ἃ οἱ πορὲν αὐτὸς Ἀπολλων,
 Ἡε τίνος Κηρων ἡ Ἐριννυὸς αἶνα βελεμένα,
 Παιδάς ἕως κατεπέφνε, καὶ ἐκ φίλον εἴλετο θυμόν,
 Μαινομένος κατὰ οἶκον· ὃ δ' ἐμπλεὺς ἔσκε φονοῖο.
 Τῆς μὲν ἐγὼ δυστήνος ἐμοῖς ἰδὼν ὀφθαλμοῖσι
 Βαλλόμενης ὑπὸ πατρὶ· (το δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἀλλ' ὦ)
 Οὐδὲ σφιν δυνάμην, ἀδινὸν καλεῖσιν, ἀρήξει,
 Μητὲρ' ἔην· ἐπεὶ ἐγγυς ἀνίκητον κακὸν ἦεν·
 Ὡς δὲ τ' ὀδυρεται ὀρνῖς ἐπὶ σφετεροῖσι νεοσσῶις
 Ὀλλυμένοις, οὓς τ' αἰκνὸς ὄφῖς ἐπὶ νηπιαχόντας
 Θάμνοις ἐν πυκνῶσι κατεσθίει· ἢ δὲ καὶ αὐτῆς
 Πωτάται, κλαῖεσσα μάλα λιγυ, ποτνια μητῆρ,
 Οὐδ' ἀρ' ἐχει τεκνοῖσιν ἐπαρκεσθαι· ἢ γὰρ οἱ αὐτῇ
 Ἀσπὸν ἱμὲν μέγα τάρβος ἀμειλικτοῖο πελωρῆ·
 Ὡς ἐγὼ, αἰνοτοκεία, φίλον τέκον αἰαῖεσσα,
 Μαινομένοισι ποδῶσσι δομῶν κατὰ πολλὸν ἐφοιτῶν.
 Ὡς γ' ὄφελον μετὰ παισιν, ἅμα θνησκέσσα καὶ αὐτῇ,
 Κεῖσθαι, φαρμακοέντα δὲ ἥπατος ἰὸν ἐχόισα,
 Ἀρτεμι, θηλυτέρησι μέγα κρείεσσα γυναιξί.

Τῷ χ' ἡμᾶς κλαυσάντε φίλαις ἐπὶ χερσὶ τοκῆς,
 Πολλοὺς συν κτερεεσσι, πυρὴς ἐπέβησαν ὁμοίης·
 Καὶ κεν, ἓνα χρυσεῖον ἐς ὅσπερ κρῶσσον ἅπαντων
 Λέξαντες, κατέθαψαν ὅθι πρῶτον γενομένησα.
 Νῦν δ', οἱ μὲν Θῆβην ἵπποτροφὸν ἐνναῖσιν,
 Ἀονίᾳ πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀραντές·
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθ' ἀκατά, κραναὴν πόλιν Ἑρᾶς,
 Πολλοῖσι δυστήνης ἰαπτόμαι ἀλγεσὶν ἡτορ
 Αἰεὶ ὅμως· δακρυῶν δὲ παρεστὶ μοι ἅδ' ἰ' ἐρωῇ.
 Ἀλλὰ ποσὶν μὲν ἔρω παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
 Οἰκῶ ἐν ἡμέτερῳ· πόλεων γὰρ οἱ ἐργὸν ἔτοιμον
 Μοχθῶν, τῆς ἐπὶ γαίαν ἀλωμένος ἡδὲ θαλάσσης
 Μοχθίζει, πέτρης δ' ὅ γ' ἔχων νοῦν ἤε σιδήρεα
 Καρτερον ἐν στήθεσσι· σὺ δ' ἤντε λείβεαι ὕδωρ,
 Νυκτὰς τε κλαίονσα καὶ ἐκ Διὸς ἡμαθ' ὀπίσσω.
 Ἄλλος μαν οὐκ ἂν τις εὐφρῆναι με παραστάς
 Κηδεμόνων· ἢ γὰρ σφε δόμων κατὰ τοίχος ἐεργεῖ,
 Καὶ λίην πάντες γέ περην πίτυωδὸς Ἰσθμοῦ
 Ναιῶσ'· οὐδὲ μοι ἐστὶ πρὸς ὃν τίνα κε βλέψασα,
 Οἷα γυνὴ παναπόλιμος, ἀναψύξαιμι φίλον κῆρ,
 Νόσφι γέ δὴ Πυρρῆς συνομαιμονός· ἥ δὲ καὶ αὐτὴ
 Ἀμφὶ ποσὶ σφετέρῳ πλέον ἀχθεταὶ Ἰφικλῆϊ,
 Σὺν οὖν· πάντων γὰρ οἷζυρωτάτα τέκνα
 Γείνασθαι σε θεῶν τε καὶ ἀνερὶ θνητῷ εὐλόπα.
 Ὡς ἀρ' εἶπ'· τὰ δὲ οἱ θαλερωτέρα δακρυὰ μάλλον
 Κόλπον ἐς ἡμεροεντὰ κατὰ βλέφαρων ἐχέοντο,
 Μνησάμεν' τέκνων τε καὶ ὧν μετεπέετα τοκῆων.
 Ὡς δ' αὐτῶς δακρυοῖσι παρηΐα λευκὴ ἐδαινεύεν

Αλκμήνη· βαρυ δ' ἦ γε και εκ θυμου στεναχῶσα
Μυθοῖσι πυκνῶσι φιλην νυον ὥδε μετηυδα·

Δαιμονιη παιδων, τι νυ τοι φρεσιν εμπεσε τῶτο
Πευκαλιμης; πως αμμ' ἐδελεις οροθυνεμεν αμφω,
Κηδὲ ἀλαστα λεγῶσα, τα δ' ἔ νυν πρωτα κεκλαυται;
Ἡ οὐχ' ἄλῃς, οἷς εχομεσθα το δευτατον αιει ἐπ' ἡμαρ
Γιγνομενοις; μάλα μεν γε φιλοδρηνης κε τις ειη,
Ὅς τις αριθμησειεν ἐφ' ἡμετεροις ἀχεεσσι.
Θαρσει· ἔ τοιγδ' ἐκυρησαμεν εκ θεου αισης.
Και δ' αὐτην ἱρω σε, φιλον τεκος, ατρυτοισιν
Αλγεσι μοχθίζεσαν· επιγνωμων δε τοι ειμι
Ασχαλααν, ὅτε δη γε και ευφροσυνης κορος εστι,
Και σε μαλ' εκπαγλως ολοφυρομαι ἡδ' ελεαιρω,
Οὐνεκεν ἡμετεροιο λυγρου μετα δαιμονος εσχες,
Ὅς δ' ἡμιν εφ' ὤπερθε καρῃς βαρυς αιωρεται.
Ιστω γαρ Κερη τε και ευεανος Δημητῆρ,
Ἄς κε μεγα βλαφθεις τις ἐκων επιορκον ομοσσαι
Δυσμενεων, μηδεν σε χειριωτερον φρεσιν ἤσι
Στεργειν, ἡ ει περ μοι ὑπ' εκ νηδυιαφιν ἡλθες,
Και μοι τηλυγετη ενι δωμασι παρθενος ἡσθα·
Οὐδ' αὐτην γε νυ παμπαν εολπα σε τῶτο γε ληθειν.
Τῷ μηδ' ἐξειπης το γ', εμον θαλος, ὡς σευ ακηδew,
Μηδ' ει κ' ἡύκομε Νιοβης πυκινωτερα κλαιω·
Ουθεν γαρ νεμεσητον ὑπερ τεκνε γοαασθαι
Μητερι δυσπαθεονλος· ἐπει δεκα μηνας εκαμνον,
Πριν και περ τ' ιδεειν μιν, εμῳ ὑπο ἡπαλ' εχοισα,
Και με πυλαρταο σχεδον ἡγαγεν Αἰδονηος·
Ὡδε, ἔ δυστοκεσασα, κακας ὠδινας ανετλαν.

Νυν δὲ μοι οἰχεται υἱός, ἐπ' ἀλλοτρίας νεὸν ἀδλὸν
Ἐκτελεῶν· οὐδ' οἶδα δυσάμμορος εἴτε μιν αὐτὶς
Ἐνθαδὲ νοστήσανθ' ὑποδεξομαι, εἴτε καὶ οὐκί.
Πρὸς δ' ἐτι μ' ἐπλοίησε διὰ γλυκὺν αἶνος ὄνειρος
Ἵπνον· δειμαινῶ δέ, παλιγκοτὸν ὄψιν ἰδῶσα,
Ἐκπαγλῶς, μὴ μοι τι τεκνοῖς ἀποδυμιὸν ἔρδοι.
Εἰσατο γὰρ μοι ἐχὼν μακελὴν εὐεργεα χερσὶ
Παῖς ἐμός ἀμφοτέρησι, βίη Ἡρακλῆϊη·
Τῇ μεγαλὴν ἐλαχαινε, δεδεγμένος ὥς ἐπὶ μίσθῳ,
Ταφρὸν, τηλεθάοντος ἐπ' ἐσχατὴν τίνος ἀγροῦ,
Γυμνός, ἀτερ χλαίνης τε καὶ εὐμιτροῖο χιτῶνος.
Λυτὰρ, ἐπεὶ δὴ πάντος ἀφικέτο πρὸς τέλος ἐργῶ,
Κάρτερον οἰνοπέδοιο πονεῦμενος ἔρκος ἄλωσης,
Ἡ τοὶ ὁ λίστρον ἐμελλεν ἐπὶ πρῶχοντος εἰρεῖσας
Ἀνδρῶν καταδύναϊ ἅ καὶ παρὸς εἴματα ἔστο·
Ἐξαπίνης δ' ἀνελαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθεῖης
Πῦρ ἀμοτον, περὶ δ' αὐτὸν ἀθεσφατός εἴλειτο φλόξ.
Λυτὰρ ὅγ' αἰὲν ὀπίσθε θοοῖς ἀνεχαζέτο ποσσὶν,
Ἐκφυγεῖν μεμῶς ὀλοὸν μένος Ἡφαιστοῖο·
Αἰεὶ δὲ προπαροῖθεν ἔου χροός, ἤντε γερρῶν,
Νῶμασκε μακελὴν· περὶ δ' ὀμμασὶν ἐνθα καὶ ἐνθα
Παπταίνε, μὴ δὴ μιν ἐπιφλέξῃ δῆϊόν πυρ.
Τῷ μὲν ἀοσσησθαι λελιημένος, ὥς μοι εἶκτο,
Ἰφικλῆης μεγαθυμός, ἐπ' ἔδει καππεσ' ὀλισθῶν,
Πρὶν γ' ἐλθεῖν· οὐδ' ὀρθὸς ἀναστῆναι δυνατ' αὐτὶς,
Ἀλλ' ἀστεμφές ἐκείτο, γερῶν ὥς εἰ τ' ἀμενηνός,
Ὅν τε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βίησατο γῆρας ἀτερπές
Καππεσσεῖν· κείται δ' ὅγ' ἐπὶ χθονὸς ἐμπεδὸν αὐτοῦ,

Εἰς ὃ κε τις χεῖρος μιν ἀνείρυσσῃ παριοντων,
 Αἰδεσθεῖς οπίδα τρομερὴν πολιοῖο γενεῖν·
 Ὡς ἐν γῇ λελιαστο σακεσπαλὸς Ἰφικλείης.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖεσκον, ἀμηχανέοντα δῶσα
 Παιδάς ἐμῆς, μεχρὶ δὴ μοι ἀπεσσυτο νηδυμὸς ὕπνος
 Οφθαλμῶν, ἧως δὲ παρ' αὐτικά φαιδιμὸς ἦλθε.
 Τοῖα, φίλη, μοι οὐεῖρα δια φρενᾶς ἐπλοίσαν
 Παννυχίη· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθεῖα τρεποίτο,
 Οἰκὸν ἀφ' ἡμετεροῖο· γεννιτο δὲ μαντὶς ἐκείνῳ
 Θυμὸς ἐμὸς, μῆδ' ἄλλο παρεκλέεσσειε τί δαίμων.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ε΄.

ΤΑΝ ἄλα ταν γλαυκαν ὅτ' ἀν ὤνεμος ἀτρεμα βαλλῇ,
 Ταν φρενα ταν δειλὴν ἐρεδισδομαί, (ὅδ' ἐτι μοι γὰ
 Ἐντι φίλα) ποθεεὶ δὲ πολὺ πλεον ἄδε γαλαναν.
 Ἀλλ', ὅτ' ἀν ἀχῆσῃ πολιοῖος βυθὸς, ἃ δὲ θαλασσα
 Κυρτον ἐπαφρισθῇ, τὰ δὲ κυματὰ μακρὰ μεμνήῃ·
 Ἐς χθονὰ παπλαινῶν καὶ δένδρεα, τανδ' ἄλα φεύγω,
 Γὰρ δὲ μοι ἀσπασίᾳ, τοκά δασκίος εὐαδὲν ὕλα,
 Ἐνθα, καὶ ἡν πνεύσῃ πολλὸς ὤνεμος, ἃ πίτυς ἀδεῖ.
 Ἡ κακὸν ὁ γριπεὺς ζῶν βίον· ὧ δόμος, ἃ ναὺς·
 Καὶ πόνος ἐντι θαλασσᾶ· καὶ ἰχθύς ἃ πλάνος, ἀγρα·
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκύς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφυλλῶ·
 Καὶ παγὰς φιλοῖμι τὸν ἐγγυθεν ἦχον ἀκρων,
 Ἄ τερπεί ψοφεοῖσα τὸν ἀγρίον, ἔχι ταρασσεῖ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ στ'.

ΗΡΑ Παν Αχως τας γειτονος, ηρατο δ' Αχω
 Σκιρήτα Σατυρω, Σατυρος δ' επεμαινετο Λυδα·
 'Ως Αχω τον Πανα, τοσον Σατυρος φλεγεν Αχω,
 Και Λυδα Σατυρισκον· ερωσ δ' εσφυχετ' αμοιβη.
 'Οσσον γαρ τηγων τις εμισσε τον φιλεοντα,
 Τοσπον ἰμωσ φιλεων εχθαιρετο, πασχε δ' α ποιει.
 Ταυτα λεγω πασι τα διδαγματα τοις ανεραστοις·
 Στεργετε τες φιλεοντας· ἴν', ην φιλητε, φιλησθε·

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ζ'.

ΑΛΦΕΙΟΣ, μετα Πισαν επην κατα ποντον ὀδευη,
 Ερχεται εις Αρεθουσαν, αγων κοτινηφορον ὕδωρ·
 'Εδνα φερων, καλα φυλλα και ανθεα, και κονιν ἱραν,
 Και βαρυς εμβαινει τοις κυμασι, ταν δε θαλασσαν
 Νερθεν ὑποτροχαι, κα μιγνυται ὕδασιν ὕδωρ·
 'Α δ' ουκ οιδε θαλασσα διερχομενη ποταμοιο.
 Κωρος, αγωνοθετας κακομαχανος, αйна διδασκων,
 Και ποταμον δια φιλτρον Ερωσ εδιδαξε κολυμβην.

ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Εις Ερωτα αροτριωντα.

ΛΑΜΠΑΔΑ θεις και τοξα, βοηλατιν ειλετο ραβδον
 Ουλος Ερωσ, πηρην δ' ειχε κατωμαδιην·

Και ζευξας ταλαεργον ὑπο ζυγον αυχενα ταυρων,
 Εσπειρε Δης αυλακα πυροφορον·
 Ειπε δ' ανω βλεψας αυτω Διϊ, Πλησον αρθρας,
 Μη σε τον Ευρωπης βουν ὑπ' αροτρα βαλω.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΤ

Ειδυλλιον.

ΧΕΙΜΑΤΟΣ, ηνεμοεντος απ' αιθερος, οιχομενοιο,
 Πορφυρεη μειδησε φερανθεος Ειαρως ὥρη.
 Γαια δε κυανη χλοερην εστεψατο ποιην,
 Και φυτα θηλησαντα νεοις εκομησε πετηλοις.
 Οί δ', απαλην πινοντες αξιφυτε δροσον Ηες,
 Λειμωνες γελωσιν, ανοιγομενοιο ροδοιο.
 Χαιρει και συριγγι νομευς εν ορεσσι λιγαινων,
 Και πολιοις εριφοις επιτερπεται αιπολος αιγων.
 Ηδη δε πλωσιν επ' ευρεα κυματα ναυται,
 Πνοιη απημαντω Ζεφυρε λινα κολπωσαντος.
 Ηδη δ' ευαζσσι φερεσταφυλω Διονυσω,
 Ανθει βοτρυοεντος ερεψαμενοι τριχα κισσθ.
 Εργα δε τεχνηεντα βοηγενεεσσι μελισσαις
 Καλα μελει· και, σιμβλω εφημεναι, εργαζονται
 Λευκα πολυτρητοιο νεορρυτα γληνεα κηρε.
 Παντη δ' ορνιθων γενεη λιγυφωνον αιδει·
 Αλκυονες περι κυμα, χελιδονες αμφι μελαθρα,
 Κυκνος επ' οχθαισι ποταμω, και ὑπ' αλσος αηδων.

Εἰ δὲ φυτῶν χαιρῶσι κομαι, καὶ γαῖα τεθῆλε,
Συρίζει δὲ νομευς, καὶ τερπεται εὐκομα μῆλα,
Καὶ ναῦται πλωῶσι, Διωνυσὸς δὲ χορεύει,
Καὶ μελπεί πετεηνά, καὶ ὠδίνῃσι μελίσσαι·
Πῶς ἔχρη τὸν αἰδὼν ἐν εἰαρί καλὸν αἰεσαι;

Λ Δ Η Λ Ο Ν.

Αἰθε πατὴρ μ' ἐδίδαξε δασυτριχά μῆλα νομευεῖν·
Ὡς κεν, ὑπὸ πτελεῇσι καθήμενος, ἢ ὑπὸ πείραις,
Συρισδῶν, καλαμοῖσιν ἑμᾶς τερπεσκόν ανίας.
Πιερίδες, φευγῶμεν· εὐκτιμένην πόλιν ἀλλήν
Πατρίδα μαστεύσωμεν· ἀπαγγελεῶ δ' ἀρα πασίν,
Ὡς ὅλοοι κηφῆνες ἐδηλήσαντο μελίσσας.

Τ Ε Λ Ο Σ.

IN BIONIS IDYLLIA
ANIMADVERSIONES.

IDYLL. I.

Ver. 1. ΗÆC ità concipienda sunt: αἰάζω τον Αδωνιν verba sunt poëtæ lectorem alloquentis; cætera pars versûs ipsam lamentationem exhibet, quam statim arripiunt et repetunt Cupidines, poëtæ respondentes; i. e. επαιαζουσιν: adeas nostram Silv. Crit. v. p. 21. et sequentem.

Ver. 8. λευκῷ λευκον. Has repetitiones adamant poëtæ: conferas quæ diximus dudum ad Virg. Geo. i. 190. et videas ejusdem Geo. ii. 327. Æn. vii. 656. Ov. Met. iii. 60. et Jul. Rufin. de schem. lèx. p. 237. edit. Ruhnkenii.

Jam verò dentes *albi* aprorum tam sæpè memorantur, ut pudeat huic insistere, nisi temeraria conjectura Heskini, λυγρῷ pro λευκῷ proferentis, paucos locos sibi posceret opponendos: Hom. Il. K. 263. Od. T. 393. Opp. Cyn. iii. 379. Lycoph. ver. 833.

Ver. 15. ὁ, ut ὁ τι. Hæc brevis formula recurrit in ver. 57.

ANIMADVERSIONES

Ver. 17. *Φερεῖ ἔλκος* ut Nonnus Dionys. vii.
p. 212. ed. Han.

..... *εν κραδιῇ δε*
Καμνε παλιν Φοινικα ΦΕΡΩΝ ΠΟΘΟΝ:
et Ovidius, met. v. 426.

..... *inconsolabile vulnus*
Mente gerit tacitâ.

Ver. 18. Dedit fortassè Bion *κλεινον*.

Ibid. *ωρυσαντο*. *Propria vox canum latratui.*
Hefychius: *Ωρυεσθαι κλαιειν ταπτεται δε επι των*
ΚΤΝΩΝ. Theocritus ii. 35.

..... *ται ΚΤΝΕΣ αμμιν ανα πτολιν ωρυσονται,*
Oppianus, Cyn. iv. 219. *de cane*:

Ωρυθμοις ὕλαει,

Q. Calaber. xiii. 100.

Παντη δ' αμφι ποληα ΚΤΝΩΝ αλεγεινος ορωρει
Ωρυθμος,

Pausanias, iv. 13. *Οἱ ΚΤΝΕΣ κατα πασαν νυκτα*
ωρυσοντο. Unde non invitus accefferim Merricko
Tryphiodorum corrigenti ad ver. 602. quem adeas.

Ver. 21. Sic omninò legendum pro *νηπλεκτος*;
ne bis idem dicens peccet poëta: quod et alii du-
dum viderunt.

Hunc locum suaviter tangit Nonnus, Dion. xlii.

Μελπε γαμον χαριεντος Αδωνιδος· ειπε και αυτην,

Νυμφιον ιχνευουσαν ορειδρομον:

qui versus vel ipso Bione non indigni fuerint.

Ver. 22. *Amplexus sum felicem Ruhnkenii*

IN BIONA.

emendationem pro *ερχομεναν*: cui convenit Anec. Græc. Villos. i. p. 24. *Περι δ' ανεμωνην πεσειν τον Αδωνιν ετυχεν. Αφροδιτη δε, το παθος μαθουσα, γυμνοῖς ΠΕΡΙΤΡΕΧΟΥΣΑ τοις ποσιν, ελεεινον ωλοφυρετο· ακανθαις δε αυτη ροδωνιας εμπαιγμισα τω καταρρευσαντι αιματι το ροδον ερυθρον απειργασατο:* et Aphthonius in hac fabulâ: *και ΚΑΤΑ ΣΠΟΥΔΗΝ* *εμβалуσα τω ροδω, ταις ακανθαις προσηπταισε.* Et *κειροντι*, quam exhibent codd. et edd. vetustiores, dudum reponendam esse pro *τειροντι* spontè conjeceram.

Ibid. *αιμα δρεπονται· carpunt—bibunt.* Elegantissimè Maro meus: *Æn. xi. 804.*

Hæsta sub exsertam donèc perlata papillam

Hæsit, virgineumque altè *bibit* acta *cruorem*.

Nec minùs Lycophron, ver. 1046. *venustè*:

Του Χαονιτου ΝΑΜΑ Πολυανθους ΔΡΕΠΩΝ.

Conferri potest Valerius Flaccus, iv. 379.

.... quos ore *lacus*, quæ pabula, *carpsit*!

Ver. 24. Ità fidens reposui pro *βοοωσα*, quod nimiùm nimiùm frigeat in eodem versu cum *καλεωσα*. Homerus, *Od. T. 264.*

.....μηδε τι θυμον

Τηκε, ποσιν ΓΟΟΩΣΑ:

videas itèm *Od. Δ. 800.*

Ver. 25. Sophoclem potest in animo habuisse, sub *Ajaci* finem:

ANIMADVERSIONES

..... ἐτι γὰρ θέρμαι
Συριγγες ἈΝΩ φυσῶσι ΜΕΛΑΝ
Μένος.

Ver. 26. Probo hanc conjecturam pro *μηρων*:
vide vv. 7. 41.

Ver. 29. *ἱερὸν εἶδος*. *Divinam* pulchritudinem:
de ejusmodi locutionibus adeas Silv. Crit. sect.
lxxvii. Hinc Homerus, Il. T. 250.

.... Ταλθύβιος δέ, ΘΕΩι ἐναλιγκίος ΑΥΔΗΝ·
i. e. *μεγαλοφῶνος*. Statius, Theb. ii. 261.

Non dum ausos firmare gradum *tuba* terruit
ingens:

qualem vocat Paulus, 1 Thess. iv. 16. *Σαλπιγγα*
ΘΕΟΤ. Sic Dionysium Periegeten, vers. 1145.

.... Ὕπανις τε φέρει, ΘΕΙΟΣ τε Μεγάρσος·
optimè reddit Priscianus, ver. 1051.

.... Hypanisque vehit, *rapidusque* Megarſus.
Quod hic *ἱερὸν*, statim nominat *καλὸν* noster; nisi
fit hæc vox mendosa, quod suspicor, pro *θαλεν*:
“*floruit* forma, dum *viveret* Adonis; *periit*, illo
“*mortuo*.” Sic omnia conveniunt.

Ver. 31. Dubito, an locus non sit ità distin-
guendus:

Κατθανε δ' ἡ μορφα συν Ἀδωνιδι Κυπρίδος. Αἱ αἰ
Ὠρεα πάντα λεγόντι καὶ αἱ δρυες, Αἱ τὸν Ἀδωνιν.

Ver. 33. Pro *κλαιόντι*, quod *fluviiis* minùs con-
gruit, reponendum putem, parvâ literarum muta-

IN BIONA.

tionē, κλαζοντι vel λαλεοντι. Hūc non facit Moschi iii. 2.

Ver. 36. Vulgò sic vitiosissimè legitur hic versiculus:

Παντας ανα κναμωσ και ανα πτολιν οικτρον αειδει.
Ed. Aldina, referente Valckenaero, ità legitur:

.. ανακναμωσ' αναπαλιν απο αειδει:

undè nos, ne literæ quidè unius mutato ductu, veram lectionem expiscati nobismetipsis videmur. Theocritus, xx. 38.

..... απ' Ουλυμπω τε μολονται,

Λατμιον ΑΝ ΝΑΠΙΟΣ ηλθε.

Ibid. αειδει valet *querulo* et lugubri modo *dicere*, voce in *cantionem* flexâ: vide schol. Hom. Il. A. 1. in hanc dictionem, cum Suidâ et Hesychio. Horatius, epod. ii. 26.

Queruntur in silvis aves.

Virgilius, Geo. i. 378.

Et veterem in limo ranæ *cecinere querelam*.

Cæterùm, Bion in hoc loco Theocritum æmulatur, ad idyll. i. 82.

..... α' δε τε κωρα

Πασας ανα κρανας, παντ' αλσεα, ποσσι φερεται:
undè lux et auctoritas emendationi nostræ.

Ver. 44. Olim divinaveram legendum esse μαζω, et firmaveram Theocriti versu, xii. 32.

Ὅς δε κε ΠΡΟΣΜΑΞΗι γλυκερωτερα ΧΕΙΛΕ-
ΣΙ ΧΕΙΛΗ:

ANIMADVERSIONES

sed nihil novem temerè. Non enim alitèr tene-
rorum amorum lusor, iii. 7. 9.

Osculaque inseruit cupidæ luctantia linguæ:
et potissimùm Macedonius in nitidissimo epigram-
mate:

Παιζε μὴν τὸ φιλημα· μάτην πομπυζε σεαυτή,

ΧΕΙΛΑΣΙ γυμνοτατοῖς ἔκ ἐτι ΜΙΓΝΤΜΕΝΟΙΣ.

Ver. 51. Ità certissimè Pierfonus emendavit,
Veris. p. 54. pro *ερχεαι*. Sic locutus est Sopho-
cles Elect. 835. et sæpiùs Euripides, cum multis
aliis; aded ut exemplis faciliè carere possit lec-
tor.

Ver 52. Corrigendum existimem *καστυγνον* pro
καταστυγνον ut *καστορνυσα*, Od. P. 82. et *καστρω-
μα* Hesychii; nisi quod in his contractionibus τὸ
sigma geminatum velim. *Abis Acheronta ad for-
midandum regem*: nam distinctionem non bellam
mihi videtur interponere conjunctio καί. Recep-
tam tamèn lectionem defendit Moschus i. 14.

Ver. 57. Tentavimus mendosissimam clausulam
hujusce versûs ad Silv. Crit. i. p. 137. nec pror-
sûs infelicitèr; sed non ità ad liquidum res per-
ducta est, ut ea debeat conjectura in textum ad-
mitti. Haùd incommodè sic videor aggressurus:

Καὶ κλαίω τὸν Ἀδωνιν, ὁ μοι θανε. ΝΑΙ, ΣΤ
ΦΟΝΕΥΘΕΙΣ

Θυασκεις, ὦ τριποθατε·

quæ ratio non indiget affectûs παθητικωτερου.

IN BIONA.

Ver. 59. *κενοι*—*vacui*—*otiosi*; nihil, quod agant, jam habentes. Valckenaerus nobis commendat,

..... *κενον δ' ἀνα δῶμα γ' Ἐρωτῆς*
quo non vidi miserabilius tentamen.

Ver. 61. Haud dubiè verum suggessit Brunckius pro *εμηνας*: vix enim poëta repetitum loco quarto spondæum dederit.

Et pro vulgato *τοσσητον*, quod meram esse glosfam dixerim, repositam velim Dorum vocem ex Theocriti i. 54.

*ΟΥΤΕ ΦΥΤΩΝ ΤΟΣΣΗΝΟΝ, ὅσον περι πλεγματι
γαθει.*

Hunc etiàm titulum Hesychio redonandum putem, ut ita stet integer articulus: *Τοσσηνον· τοσον, τοσσητον, τηλικητον.*

Ver. 68. Non dubitavi reponere *σον* pro *τον*. Majore paullò molimine dedit Brunckius *δρυμοις τεον*: qui tamèn emendationi nostræ viam stravit.

Ver. 69. Legendum arbitror,
Εστ', ΑΓΑΝΑ, στιδας
ut epithetum redeat ad *Venerem*.

Ver. 70. Parùm nobis fatifacit hic versiculus. Conatus nostros lectori sistemus, ut hinc orfus aliquid facilius extundat acutior ingenio. En ! tibi:

*ΘΕΛΚΤΡΟΝ εχει, Κυθερει, 'ΟΣΟΝ ΟΤ ΠΟΤΕ
νεκρος, Αδωνις:*
illecebras habet Adonis, quales nemo unquàm mor-

ANIMADVERSIONES

tuus: quibus pulchrè concinunt sequentia. Nec tamèn fortassè non tuebuntur locum vulgatæ lectiones; et potissimùm si hic versus postponatur ver. 74.

Ver. 73. Rescripsi *οἷς* pro *σοῖς*: quam vocem sub-indicare iudices finalis ⁊ præcedentis dictionis.

Ibid. *ὑπνον εμοχθη*: laboribus scilicèt in amatorio stadio decursis. Conferri potest Horatius, od. iii. 1. 19.

..... non Siculæ dapes

Dulcem elaborabunt saporem.

Eandem rem alitèr elocutus est Miltonus, Par. amifs. ix. 1044. quem lector, si volet, adeat.

Ver. 74. Si vitium videbitur infidere, legi poterit,

Παγχρυσω κλιντήρ' ΕΠΙΘΕΣ και στύγον
Αδωνιν.

Nobis, quod vulgatur, haud omninò displicet: *ποθει· desiderà cum amore*, nam vel nunc amandus est; ut ver. 71.

Ver. 75. Hæc quoque videri possunt levitèr vitiata. Tentem fanè, partim cum Eidikio:

Βαλλε δε ΝΙΝ στεφανοισι, και ανθеси ΠΑΣΣΕ·
συν αυτω..

vel sic alitèr:

Βαλλε δε νιν ΣΤΕΦΕΕΣΣΙ και ανθеси ΤΑΤΤΑ
συν αυτω,

'Ως τηνος, τεθνακε, και...

IN BIONA.

ut ταυτα τεθνακε vicissim referatur ad στεφεεσσι:
vel, denique:

.....και ανθεα ΤΑΙΔΕ μαρσάνθη:
*eodem modo marcescant etiàm flores: ut statim ολ-
λυσθω μυρα: percant unguenta.*

Saltèm δε νιν pro δ' ενι non est dubitandum. Poni
primùm fingitur in lecto mortuus, et deindè flori-
bus inspergi. Quid velim, fati tyronibus patefa-
ciet Pausanias, sic emendandus: iv. 16. Αριστομε-
νει δε ταινίας αι γυναικες και τα ωραια ΕΠΙΒΑΛ-
ΛΟΥΣΑΙ των ΑΝΘΩΝ, επελεγον ασμα. Qui locus
egregiè facit ad Bionem. Lippiens librarius pro
ανθων sibi visus est videre ανων, i. e. ανθρωπων. Erit
fortassè cui placuerit ανθωδων. Vide Sylburgium.

Ver. 77. Ità dudùm dederam pro μυρτοισιν ad
Virg. Geo. ii. 465. nescius laudem verissimæ hu-
jusce emendationis Ruhnkenio præcerptam esse.
Tibullus, iii. 4. 28.

Stillabat Syrio myrtea rore coma.

Propertius, ii. 10. 30.

Quùm dabitur Syrio munere plenus onyx.
Videas etiàm Eurip. Bacch. 147. Æsch. Ag. 1321.

Nihil ultrà quæri debet: aliter non erat sper-
nendum, quod in cod. reg. Par. invenit Brunckius,
καλοισιν αλειφασι: ut Lucianus, ii. p. 927. ΜΥΡΩΙ
τω ΚΑΛΛΙΣΤΩΙ χρισαντες το σωμα.

Ver. 81. A sequente versu arcessenda est præ-
positio επι, ut τω οϊστως præcedat: vide nos ad Ho-

ANIMADVERSIONES

ratium, od. iii. 16. 18. et exemplum simile ad Æsch. sept. Theb. 865. Lucret. iv. 1019. Virg. Æn. vii. 296. viii. 143. nec non Bentleii epist. ad Hemst. p. 108.

Cæterum, imitatus est hunc locum Naso in Tibulli mortem, amor. iii. 9. 7. quo carmine Musæ Gratiaque nihil exquisitius elaborârunt:

Ecce! puer Veneris fert everfamque pharetram,
Et fractos arcus, et sine luce facem.

Ver. 83. Hæ sunt ed. Flor. lectiones, pro λε-
ξῆσι χρυσειοῖς.

Ver. 86. Αἱ αἱ: ità cum Lennepio reposueram ex ingenio, pro αὐτὰν: atque, ut puto, verè.

Ver. 88. Seorsim divinaveram ἐξεκείασσε: sed nihil novandum velim cum Valckenaero: "coro-
nam *dissolvit* et *explicuit*:" quâ voce quid proprium magis, ac signatius, desiderari potest?

Ver. 90. Sic meritò legi placuit viris doctis, pro αἱ Ὑμεναιοῦ.

Ver. 93. Αἱ αἱ Pierfoni est genuina emendatio, pro αὐταί.

Ver. 95. Audio Heskinum reponentem καλόν pro καὶ μιν: prout videtur postulare το ἐπὶ in ver-
bo: " *insupèr* celebrant, *pulchrum* vocantes."

Ibid. Mallem, ἢ ET ἀκούει. Quod proponit Valckenaerus, quàm notionem habeat *attentiùs* audiendi, nullo modo tolerandum iudicem.

Ver. 96. ἐθέλει *potest*: ut interpretatur Hes-

IN BIONA

kinus, atque illustrat eruditè. Philo Judæus, i. p. 584. Αγαθον γαρ ου θελει κακῳ συνερχεσθαι: i. e. δυναται. Malè proponit Mangelus φιλει. Hesy-chius: Θελειν· δυνασθαι.—Et γε reposui pro δε, id loci scopo flagitante: “Non potest; detinet
“eum scilicet Proserpina.”

Ver. 97. κομμῶν· *planctuum*, viris doctis de-beimus pro mendofo κωμῶν. Nicolaus Damasce-nus, excerp. Vales. p. 457. Οἱ μὲν τὰς ἐσθῆτας κατεργήγνυντο, οἱ δὲ τὰς κόμας ἐτίλλον· γυναικῶν δὲ ἤγειτο πλῆθὺς μυρία μετὰ ΚΟΜΜΟΙ καὶ ὀλολυγῆς. Aristoteles, poet. xii. Ἰδία δὲ, τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ ΚΟΜΜΟΙ.—ΚΟΜΜΟΣ δὲ, θρήνος κοινὸς χοροῦ.

Idyll. ii. Hi versus extant in Stobæi ferm. mo-ral. lxii. ed. anni 1543.

Ver. 2. Sic Homerus, Od. Ξ. 372.

Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ΑΠΟΤΡΟΠΟΣ.

Ver. 4. Ità restitui pro φαίνεται, ut versui suf-fultum irem laboranti. His temporum variationi-bus nihil acceptius poetis. Valckenaeri tentamen τῶργεον ne Græcum quidè est in hoc loco.

Ver. 7. ἐνέκα pro ὅτι· ut Homerus, Il. K. 21.

Πεῦθετο γὰρ Κυπρονδε μέγα κλεός, 'ΟΤΝΕΚ'
Ἀχαιοί

Ες Τροίην νηεσσιν ἀναπλευσεσθαι ἐμελλον.

Tryphiodorus, ver. 312.

..... οὐδὲ τις ἀνδρῶν

Ἥιδεεν 'ΟΤΝΕΚΑ λαῖβρον ἐφέλκετο πένθος ἀλαστον.

ANIMADVERSIONES

Ver. 15. Hæc emendatio pro επαλμενος mea erat, atque aliorum doctiorum, conjectura, satis obvia disquirenti.

Idyll. iii. Apud eundem Stobæum, ferm. lxi.

Ver 1. Sic emendamus vitiosum εδ' ὑπνωοντι : *ipsum limen juventutis attingenti* : cujus restitutionis tamèn laus omnis ad J. F. Herelium redit, qui conjecerat εθ' ἤξωοντι.

Ver. 8. Neque καθαραν cum Brunckio legam, neque cum aliis interponam δ'. Syllabam brevem satis fulcient cæfura et aspirata litera.

Idyll. iv. Apud Stobæum ibidèm.

Ver. 3. Sunt qui οπηδη præferant lectioni codicum : minùs peritè, neque versui *quinto* convenientèr satis. Carmen absonum atque inconcinnum Mufas pulchrè fingitur terrere et fugare.

Ver. 5. Ità τις pro τω dudùm reposueram ex divinatione, post Brunckium.

Ibid. ερωτι δονευμενος elegantissima est locutio, eum quâ comparari debet Pindarus, Pyth. iv. 390.

Οφρα Μηδειας τοκεων αφελοι-

τ' αιδω ποθεινα δ' Ἑλλας αυταν,

Εν φρεσι καιομεναν,

ΔΟΝΕΟΙ ΜΑΣΤΙΓΙ Πειθους.

Accedat Oppianus, Cyn. ii. 410.

Οξριμ' ΕΡΩΣ, ποσος εσσι; πρσση σεθεν απλε
τος αλκη;

IN BIONA.

Ποσσα νοεις; ποσα κοιρανεις; ποσα, δαιμον,
αδυρεις;

Γαia πελει σταθερη, ΒΕΛΕΕΣΣΙ δε σοισι ΔΟ-
ΝΕΙΤΑΙ:

qui cultissimum poëtam agit in Hal. iii. 412.

Οδυμη δ' ανψα θαλασσαν επεδραμε λειριοεσσα,
Κικλησκουσ' αγελας πολυειδεας· οι δ' εφεπονται
ΠΙΝΟΙΗι νηδυμνη ΔΕΔΟΝΗΜΕΝΟΙ:

cui conferri potest anapæsticus Mnefimachi, apud
Athenæum: ix. 15.

ΟΣΜΗ σεμνη μυκτηρα ΔΟΝΕΙ·
et Nonnus, Dionys. i. p. 28.

... Κρονιδην ορωσα ΠΟΘΩι ΔΕΔΟΝΗΜΕΝΟΝ
Ηρη.

Hinc Aristophanes, Eccles. 954. has venustates
nunquàm non sedulò sectatus, risùs captandi gra-
tiâ:

..... πανυ γαρ τις ΕΡΩΣ με ΔΟΝΕΙ
Τωνδε των σων βοστρυχων.

Ver. 8. βροτον αλλον, cum de deo Cupidine fiat
fermo: cui formulæ non discrepat Lucæ, evang.
xxiii. 32. Ηγοντο δε και ΕΤΕΡΟΙ ΔΥΟ ΚΑΚΟΥΡ-
ΓΟΙ συν αυτω: quem locum tetigimus in Silv.
Crit. v. sect. ccviii.

Porro, conjeceram legendum esse *αθανατων*,
cum Valckenaero, qui hanc lectionem invenit
etiàm in Stobæi cod. MS. Sed mutari quid pro-
fuerit? Pindarum saltèm audiamus, Ol. ii. 1.

ANIMADVERSIONES

Αναξιφορμιγγες ὕμνοι,

TINA ΘΕΟΝ, τιν' ἥρωα,

TINA δ' ΑΝΔΡΑ, κελαδησομεν;

ubi tamèn Pal. cod. habet *θεων* invito scholiaste.

Horatianam imitationem quis nescit vel puerulus?

Quem virum aut heroa, lyrâ, vel acri

Tibiâ, fumes celebrare, Clio?

Quem deum?

qui fanè ambiguus est in voce *deum*, sed dubitari vix potest *quartum* casum voluisse.

Ver. 11. Pro *και τοκα*, Ruhnkenio placuit *αυτι-κα*. Sed receptæ lectionis elegantia non erat elegante homine sollicitanda: vide Burmannum ad Virg. *Æn.* iii. 8.

Ibid. Editio Urfini dat *ῥεει αυδα* et fortassè verè, cùm credibile sit Bionem voluisse, pro more poëtarum filiis, Homerum patrem subsequi, ad Il. A. 249.

Του γαρ απο γλωσσης μελιτος γλυκιων 'PEEN
ΑΥΔΗ.

Idyll. v. Legitur in Stobæi ferm. lvi.

Ver. 3. Quod cuilibet proclive fuerit, divina-veram cum aliis *Μοισα* pro *Μοιρα*, Heskino non inscitè vindicatâ.—Porrò, displicet pronomen repetitum *εμοι μοι*: et mendam sublatere suspicor. Potes etiàm vel reddere *και ταδε μουνα*, etiàm hæc sola; vel modo solenniore capere, ut fit el-

IN BIONA.

lipfis notissima, qualem novimus universi ad Hom.
Il. A. 136. S. Luc. cap. xiii. com. 9. vide Silv.
Crit. nostram, sect. clxxvi.

Ver. 8. Non video quam vim hic loci habeat
vox *ταχα*, utcunque accipiatur. Scripsit fortasse
Bion,

Ἦν ΚΑΚΑ μοχθησαντι—
ut Euripides, Hippol. 301.

Γυναικες, αλλως τεςδε ΜΟΧΘΟΥΜΕΝ ΠΟ-
ΝΟΥΣ.

κακα verò et *εσθλα* passim sibi invicem opposita
reperiuntur.

Ver. 11. Idem ordo præpositionis, qui ad Id. i.
81. ubi nos videndi. Nec tamèn non videtur
minùs concinna nobis phrasis *καματως κ' εις εργα*,
et rescribendum opinamur,

Ες ποσον, α δειλοι, ΚΑΜΑΤΩΔΕΕΣ εργα
πονευμες;

Ver. 14. Hæc, nî fallor, rectè efferuntur inter-
rogativè, quod vocant.

Idyll. vi. Extat in Stobæi eclog. phys. p. 18.
ed. Canteri.

Ver. 5. *χειμα δυσεργον*: ut post eum Virgilius,
Geo. i. 211.

Usque sub extremum *brumæ intracclabilis im-*
brem.

ANIMADVERSIONES

Neque aliter Justinus, xxiv. 4. Alpium invicta juga, et frigore intracrabilia loca, transcendit.

Ver. 6. Ad Virg. Geo. i. 300.

Frigoribus *parto* agricolæ plerumque fruuntur; olim proposui ὀλῶ vice ὀκνω: neque pœnitet. Confer Geo. iii. 376—381.

Ver. 10. Vulgò legitur ἱερα, minùs commodè. Lennepius ad Coluthum, p. 173. emendabat ὥρια quod non probem equidè vel ob ver. 13. Dubitari nequit nos veram poëtæ vocem deprehendisse. "Nam omnia hæc *amabilia* sunt, ac dulcia." Hesychius: ἡμεροὶ ποθεινοί, ἐπιθυμητοί: et: ἡμερῶν ἐρασμίων. Non rara est hæc dictio in compositione.

Ver. 14. κρυμνον: de hac voce cum Brunckio mihi convenit. Hæ formæ verborum exquisitiores, libris consentientibus, non sunt scribarum erroribus imputandæ.

Ver. 17. Punctis cavi, ne tyrones confocient παντ' εἰαρος omnia veris, quæ ver scilicèt producit; minùs rectè. Similis variatio casuum legitur in Theocriti Id. xi. 58.

ΑΛΛΑ ΤΑ ΜΕΝ ΘΕΡΕΟΣ, ΤΑ ΔΕ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΝ
ΧΕΙΜΩΝΙ:

ut ibidè etiam vv. 37. 38. Hinc accuratiùs interpungam Pausaniam, ix. 23. Πινδαρον δὲ, ἡλικιὰν ὄντα νεανίσκον, καὶ ἰόντα εἰς Θεσπίας ΘΕΡΟΥΣ, ὥρᾳ καυματος, περὶ μεσσησαν μάλιστα ἡμέραν, κοπὸς, καὶ ὕπνος ἀπ' αὐτοῦ, κατελαμβάνεν.

IN BIONA.

Idyll. vii. ver. 3. Putem poëtam scripsisse αἰ-
νος, post Theocritum, xi. 14. quem et respicit et
imitatur noster:

..... ὁ δὲ, τὰν Γαλατειαν αἰδῶν,

Αὐτῷ ἐπ' Αἰονοσ κατετακετο φυκιοεσσας.

Ver. 5. Quod edidi, voluit Lennepius ad Co-
luth. p. 174. et probavit erudit. Vulgò,

Σκυριον, Λυκιδα, ζαλων μελος:

dudum ω interpolauerat Heskinus, et ζαλευ legerat.

Nos rescribendum arbitramur ad hunc modum:

Σκυριον ην, Λυκιδα, ζαλων μελος:

consulas quæ de hac formulâ nupèr dedimus ad
Sophoclis Philoct. 420. Hinc obiter, restitutâ li-
terâ, fit integer Plutarchi locus in Lycurgo, i.
p. 58. B. ὡν ἐπικρατουντων προτερον, ου πολεως
HN Σπαρτη πολιτειαν, αλλ' ανδρος ασκητε και σο-
φου βιον, EXOTΣA.

Ver. 7. φαρος vestem delatioriẽm atque mol-
lioreẽ: vide i. vv. 3. 72. Emendationes hujusce
versûs, Lennepio et Pierfono propositæ, prorsûs
sunt inutiles, nec viris erudit. dignæ. Vox εψευ-
σατο felix est Canteri conatus pro εγευσατο.

Ver. 8. Cũ nobis parũm satisfacerent varia
doctorum criticorum tentamina in hunc locum,
visum est propriis conjecturis indulgere. Sic vi-
tiosẽ legitur in codicibus:

X' ὡπως εν κωραις Λυκομηδισιν απαλεγοισα

Αηδηνη τ' απαστον Αχιλλεα Δηϊδαμια.

ANIMADVERSIONES

Probabilitate non videtur carere ἄερα λεγοῖσα·
dulcibus alloquiis. Appositè Pauli Silentarii epig.
xlviii. 7.

ἌΒΡΟΝ ΕΠΙΤΡΥΖΩΝ, καθαράς ὑπερ ἐζέτο τέττιξ.
τ' pro τον facilis error est à compendio scripturæ:
απλατον verò, *ingentem* vel *formidabilem*; aliis sci-
licèt, sed mitem placidumque Deïdamiæ: undè
pendet vis et venustas loci. Archestratus apud
Athenæum, i. 23.

..... χρόνου δια μέγος ΑΠΛΑΤΟΝ.
Videas etiàm Eurip. Herc. fur. 398. sed potissi-
mùm adnotata nupèr nobis Soph. Trachin. 1093.

Ver. 14. Ità reponimus ex conjecturâ. Codi-
ces exhibent,

..... φερων δισσιν αναν αρνα:
undè Scaliger exsculpsit,

..... φερων τισιν, αινον αρηα:
quæ non satis composita videntur, et coagmentata.
Amplectitur Valckenaerus emendationem Ruhn-
kenii,

..... φερων φθισανορ' αρηα·
literarum ductibus non satis insistentem. Haud
deterius fortassè fuerit, et magis bucolicum:

..... φερων δυσομιλον Αρηα.

Ver. 21. Sequor Lennepium, ανερος pro Αρεος
divinantem.

Ver. 24. Librorum lectio est:

στομ' ανα καλον αιειρε, τα δ' αδεα δακρυ' επηγει.

IN BIONA.

Brunckius edidit, partim post alios:

Σωμ' ανα καλον αειρε, τα δ' αδεα δακρυ' επερρει.
 Melius poterat, δακρυ' επηρει: ut Sotion in Stob.
 ecl. mor. xx. 'Ηρακλειτω μεν δακρυα, Δημοκριτω
 δε γελωσ, επηρει:—vel επηνθε: Philostratus, heroic:
 cap. iii. πολλοις δε αυτων και δακρυα επελθειν φη-
 σιν: Plutarchus, ii. 595. D. δακρυα πολλοις επηλ-
 θεν: et Dion. Hal. antt. Rom. x. 49. εαυτω μεν
 επελθειν δακρυα:—vel etiā επηνθει: vide Silv. Crit.
 i. p. 137. Sed quid attinet lectiones expolire et
 expendere prorsus inutiles et intempestivas, neque
 hūm ad loci scopum facientes? Procūl dubio, aut
 vera sunt, aut vero proxima, et ab auctoris mente
 minimè aberrantia, quæ junctis conatibus exsculp-
 ferunt Scaliger et Lennepius; nobis in textum pro
 meritis admissa. Fortassè tamèn pro αειρε rectiùs
 scripseris αειδε, ειπει, vel ανειπε: flamen esse pul-
 chrum *prædicabat* — *dicebat* — vel *declarabat*. E
 quibus simplicior est vox ειπει, et, meo judicio,
 accipienda. Theocritus, xvii. 71.

'Ως αρα νατος ΕΕΙΠΕΝ:

ne credas hanc formam Doras esse averſatos.—Por-
 rò, in contractis verbis φιλεω, επαινεω, et ποιεω,
 Doricam scripturam exhibui, ut suæ constet noster
 consuetudini.

Ver. 28. Ità ex ingenio correxeram, mihi Len-
 nepium prævenisse parūm conscius. Pro posteri-
 ore μανα, vulgò legitur μιμνω.

ANIMADVERSIONES

Et animadvertant tyrones velim dictionem *νυμφα* communis esse dialecti, non autem ex Doricâ literæ mutatione; ne de quâdam licentiâ cogitent propter quantitatem posterioris syllabæ. Homerus, Π. Γ. 130.

Δευρ' ἰθι, ΝΥΜΦΑ φιλη, ἵνα θεσκελα εργα ἰδῇαι.

Ver. 31. "Hæc *improba*, hæc *odiosa*, intercedo." Quæ *ασυνδετα* spiritum habent atque efficaciam pro loci ratione. Editur vulgò:

..... ἃ δὲ πονηρα

Νυσσα γὰρ δολια με...

Me persuasum habeo iudices idoneos emendationibus meis arrisuros esse.

Idyll. viii. Legitur in Stobæi mor. ecl. lxi.

Ver. 2. Hefychius: *αγαλμα*· πᾶν ἐφ' ᾧ τις *αγαλλεται*: vel *καλλωπισμα*, ut scholiastæ ad Æsch. Prom. vinct. 465. "Hesperie, noctis *gloria* atque *ornamentum*."

Ver. 5. Vide Corinthum de Dor. dial. cap. xxiv. nam ad severiores Dorismi leges videtur exigendum hoc poëmaticum.

Ver. 7. Elegantissimè tentavit locum Ruhnkenius:

..... ἔδοιποροντα λοχησω:

sed vocem equidè non ausim loco movere commodum satis sensum versiculo præbentem: conferas Dionem Cassium, xlix. 27, 29. ed. Reim.

IN BIONA.

neque incredibile est ignotum scriptorem apud Suidam in v. de *latrone* loqui, et ità levitèr esse corrigendum: ὁ δὲ ωκυτατοῖς ἵπποις ΑΥΤΗΝ (i. e. τὴν ὁδόν, in præcedentibus memoratam) ἐνωχλεῖ, καὶ ὑπεφευγε.

Idyll. ix. Apud Stobæum, ecl. lxii.

Ver. 3. Dat Stobæus, καὶ τινὰντα. Scaliger substituit, τι νῦν αὐτα: in quibus metrum desidero. Longopetræus: καὶ τι νῦν σ' ατα: cui manus dedifsem, si liqueret fatis de hac formâ vocis αταω. Mallem etiàm:

Τυτθὸν εἶφαν· τι ΤΥ τοσσὸν ἀπεχθεο, καὶ τινος, αὐδα·
“Dic, ob quam causam, et cujus auctoris gratiâ,
“in tantum irasceris?” Nihil habeo probabilius,
et acutioribus libens trado lampada, ut has tenebras feliciter discutiant. Hom. Il. Ξ. 195.

Αὐδα, ὁ τι φρονεῖς:

nam ellipsis τὲ ἐνεκα ante τινος usitatior est quàm quæ velit exemplis confirmari.

Ver. 6. Prætulerim:

Εἰ τι δὲ νῦν πτανὸν καὶ ἑκατόλιν ὠπασας; H MAN
Ὡς μὴ πικρὸν εὐντα δυνάμεθα τήνον αλυξαι;
quâ formulâ nihil magis in deliciis Theocrito.—
Cæterum, in ultimo versu, Villosi emendatione
πτήνον, loco τήνον, quid speres infelicius?

Idyll. x. Vide Stobæum, p. 389.

ANIMADVERSIONES

Ver. 1. Vulgò ἀντεράωνται editur: Doricam formam inferre visum est, cui favet Stobæi scriptura ἀντεραοντε. Archimedes de conoid. et sphæroid. sub init. αἰκα ἀπο ὀρθογωνιῆς κωνοειδούς δύο τμήματα ΑΠΟΤΜΑΘΕΩΝΤΙ.

Ver. 5. Varietas lectionis est ἀρκτο, et ἀροῖτο: undè Grotius, Brunckius, et Valckenaerus ediderunt ἤρητο· è quibus postremus maluit ἤρειτο· Vulcanius, ἀρητο. Nos Heinſio assentimur, minimum ex malis eligentes. Nam quorsum κελευθες, in numero multitudinis? Scripsit, opinamur, Bion:

Οὐνεκα οἱ ξυνας Πυλαδας ἄγητο κελετοοτ·
pro ξυνης ἤγειτο· *dux erat viæ*. Moschus, ii. 117.

..... ἄλιης ἤγειτο κελετοοτ.

Ver 7. Quùm ratio constructionis fortassè flagitet, ut vox θνασκων ad Patroclum referatur, nisi versus integer exciderit, scribendum dicam:

Ολβιος ἦν ΘΝΑΣΚΟΝΤΟΣ, ὅ οἱ μορον αἶνον
ἀμυνε:

“Vel eo mortuo beatus, eo quod ultus ei fit infelicem mortem:” occiso scilicèt Hectore. Sophocles, Philoct. 601.

..... Θεων Βία,

Και Νεμεσις· οἱ περ ἐργ’ ΑΜΥΝΟΤΣΙ κακά.
Accedat Mæonides, Od. Λ. 539.

Γηθοσυνη, ὅ οἱ υἱόν ἐφην ἀριδαικτόν εἶναι.
ὅ, ἀντί τῃ ὅτι: schol.—undè videri possit interpre-

IN BIONA.

tatio ex margine in Bionis textum irrepfisse; et
tutò extrufiffem, plaudentibus, opinor, eruditis,
ut veræ lectioni, nobis demùm reffitutæ, locum
daret.

Haùd immeritò dixerim Nafonem respexiffè
Bionis verfus, ad Pont. ii. epift. iii. 41.

Cerne, quid *Æacides post mortem* præftet amico:

Instar et hanc vitam mortis habere puta.

Pirithoum Theseus Stygias comitavit ad undas:

A Stygiis quantum fors mea distat aquis?

Adfuit infano juvenis Phoeus Orestæ:

Et mea non minimum culpa furoris habet.

Idyll. xi. Apud Stobæum quære, in ecl. phys.
cap. ix.

Ver. 2. Stobæus exhibet επεζωετο· quod si vi-
tiosum esse concedatur, non erat alio genere dic-
tio disquirenda criticis, qui vim frangere clausulæ,
atque venustatem corrumpere, noluerint. Non
immeritò conferri potest Euripides, Med. 168.

Κλυεθ' οἷα λεγει, καπιζοαται

Θεμιν ευκταιαν, Ζηνα θ' :

neque Lucretii similis personificatio, vi. 1177.

..... mufabat tacito *Medicina* timore.

Hac autèm verbi formâ ufus est Theocritus, xvii.
60.

..... Ειλειθυιαν ΕΒΩΣΑΤΟ λυσιζωνον.

Ver. 4. Vehementèr dubito de finceritate hu-

ANIMADVERSIONES

jusce lectionis, cùm nihil sonare videatur phrasis
Μοιραῖς ἀναλθεα, nisi quæ non sunt Fatis sananda.
Sic Manetho, ii. 499.

.....μανιαῖσι προσάπτει
Σπασμῆς, ἡ νῆσον θ' ἱερὴν καὶ ἀναλθεας αἶτας.
Adeas etiã Hefychium in voce, et interpretes
ejus. Scribendum puto:

.....Μοιραῖς ΕΠ' ἀναλθεα:
non habent potestatem sanandi contra Parcas. Ambigua saltèm sunt vulgata.

Idyll. xii. Extat in Stobæi ecl. mor. xxix.

Ver. 2. Stobæus exhibet:

Μηδεὶ παντ' ἄλλο:
in nostram lectionem incideram post Valckenæ-
rum; qui tamèn, ut puto, non accuratè interpre-
tatus est; "Neque ad omnia alterius operâ indi-
gere:" mallet ἐπὶ πάντα λόγον supplere; ut ἐπὶ
reducatur etiã ad priorem versum: redeas ad ea
quæ notavimus in i. 81.

Porro, Stobæus habet χρεως: undè vix dubitem
poëtam scripsisse:

Μηδ' ἐπὶ παντ' ἄλλω χρεω σ' ἰσχυμένον:
disjunctis tantummodò literis. In hac autèm dic-
tione multus est poëtarum pater.

Cæterùm, quod ad Grotii errorem attinet, αὐτὸς
in αὐτὸν mutantis, adeas quæ nupèr dedimus ad
Sophoclis Philoct. 55. Confer Hom. Il. II. 91, 92.

IN BIONA.

et sæpissimè alibi. Similitèr falsus est iudicii Reiskius ad Plut. sympos. iii. probl. x. init. οὐ γὰρ εἶκος εἶναι: "Aut pro εἶναι leg. γν, aut εδοκεῖ εἶναι." verba sunt minùs audienda viri multâ doctrinâ et ingenio velocissimo.

Idyll. xiii. Apud Stobæum, ecl. phys. cap. xii.

Idyll. xiv. Hoc fragmentum apud eundem legitur ferm. mor. xxix.

Ver. 2. ῥωχμον vide Hom. Il. Ψ. 420. cum scholio; Oppian. Cyn. iii. 323. Ap. Rhod. iv. 1545. Hefychium in voce, Suidamque. Usurpabant etiâ ῥωχυη: ut Marcell. Sidet. ver. 79. apud Fabric. B. G. i. p. 21.

Lucretius, iv. fin.

Nam levitèr quamvis, quod crebro tunditur ictu,
Vincitur in longo spatio tamèn, atque labascit.
Nonne vides, etiâ guttas, in saxa cadenteis,
Humoris, longo in spatio, pertundere saxa?

Idyll. xv. Servavit Stobæus, ferm. cix.

Ver. 2. Dudùm videram ità rescriptum oportere pro ψιθυρισθω. Consentunt MS. Leid. et edit. Trincav. referente Valckenaero.

Ver. 4. Hoc ex ingenio proprio est, vice ἀπολειψει Stobæi. Ed. Trinc. dedit ἀπολειψει: cod. Leid. ἀπολειψω, quod divinaverat Gesnerus. Nof.

ANIMADVERSIONES

tra lectio nobis videtur convenientior loci genio.
Et rectius scripsimus fortasse junctim *ταυδε̃* *hasce*
spes: sed hoc non tanti est.

Idyll. xvi. Legitur in Stobæi ferm. xli.

Ver. 1. Mallem *αιιδων̃* et, metri legibus con-
sulens, cum Valckenaero transponere potius voces
τιμα et *ποιη*, quàm scribere *εδω* cum aliis pro
εδωκε.—Qui sequitur vericulus extat in Stobæo,
ferm. lxiii.

IN MOSCHUM.

Idyll. i. Invenies in excerptis Stobæi morali-
bus, ferm. lxi.

Ver. 1. *τον Ερωτα τον υια̃* has voces à seqq.
separavit Valckenaerus, ut referantur ad *πλανωμε-
νον*. Hoc consilium mihi neutiquàm placet: hinc
enim hians fit atque maximè inconcinna vocis
Ερωτα repetitio. Nos diceremus: *Made procla-
mation after Cupid*: vide Hom. Od. M. 124. Bion.
xi. 2. Sed scripsi *εξωστρη* ad Dorismum, quem
Bion etiàm videtur constantèr observâsse.

Ver. 5. Scripsit Valckenaerus *τυ δ̃, ω ξενε*: quod
quâ profit, vel potius quâ non obfit, nequeo dis-
cernere. Vellem vir doctissimus nobis indicare vo-
luisset, quid vitiosi in se haberet recepta lectio.

IN MOSCHUM.

Ver. 10. Ità pro ἡν δε χολα rectiùs idem Stobæus, in ferm. lxii. S. Lucas, in act. apost. fimilem omninò formulam orationis adhibet: viii. 23. ΕΙΣ γαρ ΧΟΛΗΝ πικρίας — ὁρω σε οντα: i. e. εν χολῃ: videas nostram Silv. Crit. v. p. 30. in Matt. xiv. 3. et Terent. Adelph. v. 1. 11.

Ver. 12. Vanus fortassè timor de metro supposit fuit fulcimen δ', cùm Moschus scripserit:

Εὐπλοκαμον το καρανον εχει, ιταμον το προσωπον.
Cæsura satis syllabam tuebitur: ut mox in ii. 87. Notum est criticis in quantum grassata sit hinc exorta licentia emendatorum.

Ver. 16. ὡς pro ὅσον lectio Stobæi est in ferm. lxii. et plurium codicum, testibus Moschi editoribus.

Idem in loco priore dat αλλοτ' επ' αλλες in posteriore, αλλον επ' αλλω, ut etiàm codex unus. Selegi quod videbatur probabilius.

Ver. 22. Pro secundo παντα conjeceram cum Pierfono ταυτα et verum puto.—Et vulgò legitur δε οι, pro quibus cod. MS. habuit δ' ενι, ut vitiosè quoque Stobæus in ver. 19. pro εοι.

Ver. 24. Uno consensu, contra Stobæi codicumque fidem, substituunt δασας pro δαμασας editores, sufflamine quasi stringentes versum. Et cui demùm bono? Utramque notionem sociavit Maro, Geo. iv. 399.

..... *vim duram*, et vincula, *capto*
Tende.

ANIMADVERSIONES

Δαμασας: "*in potestatem tuam, quocunque tandem modo, redigens.*"

Ver. 25. Jungas fortassè rectiùs, ποτιδης.

Ver. 27. Hoc ex cod MS. Is. Voss. loco φαρμακον εντι, multo convenientius est et elegantius, atque haud dubiè verum.

Ver. 29. Non malè viri docti, μη τυ διγης: et MS. Voss. habet μητοδιγης.

Ibid. πυρι βεβαπται: sic Matthæus, iii. 11. αυτος υμας ΒΑΠΤΙΣΕΙ ΕΝ—ΠΥΡΙ.

Idyll. ii. Hoc carmen Theocriteis accensetur in Stobæo, ferm. lxi.

Ver. 5. Cogitare quis poterat de εσμος pro εθνος: sed δισσα ΕΘΝΕΑ ΠΥΡΕΤΩΝ habet Hippocrates de flatibus, sect. iii. p. 297. et Homerus, Od. Ω. 12. ΔΗΜΟΝ ονειρων.

Ver. 15. Pierſonus, quem auscultavit Brunckius, correxit εμμεν οι: nullo usu; nam pronomine benè possumus carere.

Ver. 16. Ità Euripides Orest. 313.

..... μενε δ' επι στρωτου λεχες

et alibi, ne quis cogitet de usitatore phraſi Homereâ, τρητων λεξεων. Lecti, in quibus *sub instratis* vestimentis jacent; ut distinguantur à *discubitoriis*, ipsis sanè stratis, sed non *duplicitèr*: conferas Soph. Trachin. 916.

Ver. 20. Hæc vocularum coacervatio summâ

IN MOSCHUM.

commendata venit efficacîâ ac venustate; et optimè depingit terrorem virginis, undè tam tardè difficiliterque se receperit. Lennepii conjectura ad Coluthi p. 171. δειμαλεην, pro δη μαλ' επειτ', Brunckio et Valckenaero placuit; quod satis mirari nequeo, quùm, post δειμαινυσα atque παλλομενη κραδιην in vv. 16. 17. meo sensui frigeat, ut nihil suprâ: ne dicam nullam omninò similitudinem intercedere γν et πειτ syllabas. Homerus, Od. Δ. 706. sic scribendus:

ΟΨΕ ΔΕ ΔΗ 'Ε ΕΠΕΣΣΙΝ ΑΜΕΙΪΟΜΕΝΗ ΠΡΟΣΕΕΙΠΕ.

Ver. 21. Ad mentem fortassè scriptoris benè sic disjunxeris:

ΤΙς ΜΟΙ ΤΟΙΑΔΑ ΦΑΣΜΑΤ' ΕΠ' ΘΡΑΝΙΩΝ ΠΡΟΪΗΛΕ
ut Hom. Il. Α. 627.

..... ΕΠΙΠΡΟΪΗΛΕ ΤΡΑΠΕΖΑΝ:

et Hesychius: οίρανιοι· οἱ τὸν θρανὸν κατοικῶντες.

Ver. 23. Videri potest hunc locum Virgilius in animo habuisse: Æn. iv. 9.

Anna soror, quæ me suspensam insomnia terrent?

Ver. 25. Aut reponendum est,

..... ὥς με καὶ ΑΛΛΗ·

ut *Asia* intelligatur; aut ità debet ipsum αὐτῇ accipi: quod satis tibi probabit ver. seq. cum ver. 11. collatus: nam, si voluerit *Europam* poëta, ver. 13. liquidò ostendit eum scripturum esse,

ΑΡΠΙΑΛΕΩΣ ὑπεδέκτο·

vice vocabuli imbellis ασπασιως.

ANIMADVERSIONES

Ver. 27. Nonnihil viviùs legeris,

.....μακαρες, KPINEIAT' ονειρον..

Vide etiàm nostram Silv. Crit. iii. p. 43.

Ver. 29. Hunc locum suis infuit Lucianus, dial. marin. xv. 2.

Cæterùm, ἡλικας interpretor *pari staturâ*, ne videatur idem prorsus poëta dixisse.

Ver. 31. αναυρε fluvii: vide schol. ad Apoll. R. i. 19. infrâ ad iii. 23. Tzetz. ad fin. Hes. scut. Herc. Itâ Lycophron, ver. 1424. de Xerxis exercitu venustissimè:

Ἄπας δ' ΑΝΑΤΡΩΝ νασμος αυανθησεται,

Χανδον κελαινην διψαν αιοναμενων:

et Dionysius Periegetes, ver. 1118.

.....επι προξολησιν ΑΝΑΤΡΩΝ.

Ver. 36. An ποη pro φυη? ut Maro, Geo. iv. 272.

Est etiàm *flos* in pratis, cui nomen Amello

Fecere agricolæ; facilis quærentibus *herba*.

Adi versus quosdam Nonni, sub ver. 70. citatos, et quæ nupèr animadvertimus ad Virg. Geò. ii. 322. Hoc certè vel probabilitate vel utilitate contendit cum Valckenaeri conjecturâ αγη pro ηχη. Poterat etiàm αχη: sed nihil esse novandum puto.

Ad normam verò tentaminis Valckenaeri, quod huic loco minimè necessarium dixerim et contra librorum fidem nullo modo obtrudendum, Longus in past. lib. i. sub init. certo certius exigendus

IN MOSCHUM.

est; sic, ut ex proprio acumine dudum emendaveram: *Και ἡ θαλαττα προσεκλυζεν ΕΠ' ἡϊονι, ΕΚΤΕΤΑΜΕΝΗ ΚΤΜΑΤΩΓΑΙΣ ΜΑΛΘΑΚΑΙΣ*. vide p. 91. Codd. dant: *εν ἡϊονι εκτεταμενης ψυχας γωγίας μαλθακης*. Miror invenustam negligentiam Villoisoni nihil amico suo obtemperantis. Similiter Plutarchus, Dion. 24. *προσεκλυζεσα ΠΡΟΣ την ακροπολιν θαλασσα*. Vide Valckenaerum ad Herod. ix. 100. Judicaverim equidem Longum Xenophontis fuisse memorem, ad Cyrop. vi. p. 440. ed. Oxon. 4to. *Ενθα πολυς μεν οινος, πολλα δε συκα, πολυ δε ελαιον, θαλαττα δε προσεκλυζει*: et Euripidis Hippol. 1226.

.....εις τα μαλθακα
Γαιας.

Ver. 48. Neque fatis equidem causæ video, quare *duo* tantum viri fuerint; neque quomodo hi *duo* dici possint stare *αολληδηγ· confertim*. Dedit fortasse Moschus πολλοι· aut aliam quamvis dictionem literis corruptelæ propius accedentem, quam velim disquirant sagaciores.

Ver. 51. Hæc, pro *ειναλης* librorum, ingeniosissima est emendatio Pierisoni, veris. p. 51. Valck. et Brunck. meritò recepta.

Quamvis enim similes delicias in hac fabulâ capet Nonnus, in Moscho infelicissimam ambiguitatem de *phocis* non possumus admittere.

Ver. 55. Scrupulum nobis injicit epithetum

ANIMADVERSIONES

δινηεντος: scripsit fortassè Moschus τεχνηεντος: cuius si primas literas aut omisisset aut turbâisset scriba ob præcedentem δε, non ità difficiles fuerint hanc rem intelligentibus corruptelæ rationes. Homerus, Od. Θ. 297.

..... αμφι δε δεσμοι

TEXNHENTEΣ εχυντο πολυφρονος Ἡφαιστοιο.

Ver. 58. Fidentèr ità reposui ex ingenio προεξανετελλεν: nam alitèr non curret æquabili constructione locus; et ei frustrà quis infudaverit expediendæ.

Ver. 60. Cùm maximè inconcinna fit hæc repetitio vocabulorum ταρσιν-ταρσοις: neque mihi persuadere valeam venustissimum poëtam ità scribere potuisse; vix dubitem reponere,

ΦΑΡΣΟΣ αναπλωσας ὡς ει τε τις ωκυαλος ναυς
“ut navis quædam expansis *velis*.” Josephus, antt. iii. 6. 4. habet, λινεον ην ισομεγεθες ΦΑΡΣΟΣ. Et *alæ* sunt avis, quæ cum *velis* navigii conferuntur.

Hæc tangit Achilles Tatius, i. 1. Ἡ δε δικην επεκαθητο τῷ ταυρῷ πλεεσης νηος, ὡς περ ιστιῳ τῷ πεπλῳ χρωμενη. Undè lux etiàm emendationi ad ver. 125.

Ver. 64. τοτε θυμον ετερπον. Color dictionis Homericus est, Od. A. 106.

..... οἱ μεν ΕΠΕΙΤΑ

Πετσοισι προπαροιθε θυρων ΘΥΜΟΝ ΕΤΕΡΠΙΟΝ.

IN MOSCHUM.

Ver. 66. Homerum imitatur: Il Σ. 552.

Δραγματα δ' ἄλλα μετ' οὔμον ἐπητρίμα ΠΙΠΤΟΝ
ΕΡΑΖΗ.

Ver. 67. Parùm satisfacit vox λειμωνων, cùm speciatim flores nominentur tam in prioribus quàm sequentibus. Lego, λειρωδων· *suavissimorum florum*, sicùt sunt *lilia*. Similitèr sæpè λειριοεις: et generalitèr pro *floribus* λειρια adhibuerunt Ap. Rhod. i. 879. Nicand. Ther. 544. ad quorum scho-
liastas te recipias, et Hesychii glossas.

Cæterùm aliquantulùm suspicor legendum:

Λειμωνων ΗΡΙΤΡΕΦΕΩΝ ΠΙΠΤΕΣΚΕ ΠΕΤΗΛΑ:

i. e. *matutino* rore nutritorum: vide locum suprà, p. 32. Meleag. idyll. verr. 5, 6. felicissimè parallelum: nam dies potiùs deficeret similia congerere volentem, quàm materies.

Ver. 68. εθειρηγ. Hinc de hoc ipso prato ità Achilles Tatius, i. 1. ΕΚΟΜΑΙ πολλοις ανθεσιν ὁ λειμων.

Ver. 69. δρεπτον. Hanc formam verbi non ali-
bi me legisse memini, si excipias Antip. Thes. epig. 40. et Leon. Tar. epig. 81.

Ηρινναν, Μερων ανθεα δρεπτομεναν.

Ibid. εστη. Sæpiùs mihi contigit monere, voca-
bula posituram corporis significantia, κειμαι· κα-
θημαι· ιστημαι· nihil aliud in plurimis poëtarum
locis velle, quàm simplex verbum substantivum
ειμι: sed in hoc periodo minùs concinnè comita-

ANIMADVERSIONES

tur vox *εσθη* participium *λεγθσα*, actionem referens corpore inclinato perfectam: neque sapit elegantiam Moschi hac sede posita dictio *χειρεσσι*. Per minimam castigationem sibi sum poëtam haud dubiè redditurus:

..... αταρ μεση εσθη ανασσα,
Αγλαΐην πυρσοιο ῥοδα ΧΕΡΕΕΣΣΙΝ ΕΧΟΤΣΑ.

Ver. 70. Opportuni advenient quidam Nonni versus, et ii sanè delicatissimè elaborati; neque gratiam à lectore non inibimus, si paullò castigationes proferantur: Dionys. xxxi. vers. fin.

.... Χαριτες γαρ ες ανθεα ποικιλα κηπων
Ειαριναι στελλοντο, χορηγιδες Ορχομενοιο·
Ἡ μὲν ΑΜΕΡΓΟΜΕΝΗ Κιλικα ΚΡΟΚΟΝ, ἥ
δε νομιζειν

Βαλσαμον ἰμειρσσα, και Ἰνδωσ δονακης
Φυταλιγν, ἑτερη δὲ ῬΟΔΩΝ ευωδεα ΠΟΙΗΝ.

Ver. 72. ου μὲν. Fallor egregiè, aut hæc formula, sic posita, passim vitiosa est pro ου μὴν: et sic mallet in contextu scriptum.

Ver. 74. Rectiùs, opinor, numerosiùs, et elegantius ad hunc modum.

..... ὥς μιν φρασθ', ὥς ἐξεβλητο,
Θυμον ανωϊστοισιν ὑποδμηθεις βελεεσσι
Κυπριδος:

ut *Θυμον* ad *ὑποδμηθεις* referatur. Verbum *βαλλω* sic sine substantivo ponunt Dion. Hal. Appian. Joseph. Xenoph. cum aliis, quorum locos quid pro-

IN MOSCHUM.

fuerit apponere, dum brevitati summoperè stude-
mus?

Cæterum, locutionis hujusce exemplum Home-
rus princeps dedit: Il. T. 424.

Ὡς εἶδ', ὡς ἀνεπαλτο:

undè Theocritus, ii. 82. Maro, ecl. viii. 41. Phrafi
autèm δαμασαι θυμον, et cognatis, nihil tritius.

Ver. 76. Fortè an respexerit noster ad Sophoclis
Trachin. 497—501.

Ver. 77. δη γαρ. Nonnunquàm hæc formula
literâ simplice auctior legitur, η δη γαρ· ad quem
modum, si quid videam in hac re veri, ordinanda
est Hesychii glossa in δη γαρ· et proindè fallitur
Stanleius ad Æsch. Prom. vinct. 13. Hinc accura-
tiùs scribas Hom. Il. A. 260. 453. 456. 590. et locos
alios quàm plurimos: conferas ib. ver. 78. A. 314.
N. 122. Hesychius: η δη· ἀληθως δη, και δη: ità
scribendum. Dubitare liceat de Ap. Rhod. iv.
191. vide ibid. schol. et ver. 197. Idem lexico-
graphus sic alibi scribendus est, et in ordinem re-
digendus: Και γαρ ῥα· και γαρ δη, και γαρ τοι,
τοι γαρ εν. Και δη· ἐπὶ τε, Η ΔΗ: ut duo tan-
tummodò sint membra. Sed infinitus essem, si
hac vellem materiâ defungi.

Ver. 78. In animo noster habuit hæc dubiè
Mæonidem, ad Il. Σ. 567.

ΠΑΡΘΕΝΙΚΑΙ δε και γῆραι, ΑΤΑΛΑ φρονεοντες:
confer etiàm Od. A. 39.

ANIMADVERSIONES

Ver. 86. Valck. ὑπογλαυσσεσκε· fed non erat augmentum in hoc carmine negligendum: et tan-
toperè variant scripturæ veterum, ut non faciliè
dixeris, an geminandum sit, necne, stigma.

Ver. 87. Confer etiàm his et seqq. Lucianum,
dial. mar. xv. 2.

Ver. 91. Vulgò nihil legitur inter τς et αμῆρο-
τος. Valckenaerus ex ed. Junt. interposuit δ: nos
videmur probabiliùs administrasse rem, et solitis
hujusce poëmatii numeris accommodatiùs. Hom.
Od. I. 210.

.... οδμη δ' ηδεια ΑΠΟ κρητηρος οδωδει.

Ver. 94. Vulgò κερην: fed, cùm pars aliqua
specialis apertissimè flagitetur, non exhorruì con-
jecturam propriam lectoribus apponere: κορῖν
tempora, vel *faciem*. Theocritus, xiv. 34.

..... πυξ ἐπὶ ΚΟΡΡΑΣ.

Ηλασα.

Ver. 98. Liturâ corrigenda est animadversio
Valckenaeri ad hunc versum.

Ver. 99. Hunc locum voluit imitari Nonnus,
Dion. xvi. p. 440. si probè corrigan- tur ejus ver-
ba:

Επλεον Ευρωπης ἀτε νυμφιος· ὡς ANEXΩΝ δε,
Νωτον εμον NETEΣΚΟΝ, ορινομενης ἵνα κερης
Δεξιτερη παλλευκος εμης δραξαιτο κεραιης:

“ ut eam verò *sublaturus*, *inclinabam* dorsum, quo
“ meliùs impetu puella factò cornu prehenderet.”

IN MOSCHUM.

Ver. 101. βαθυπλοκαμοισι. Sic Apoll. Rhod.
i. 742.

Ἐξείης δ' ἠσκητο βαθυπλοκαμος Κυθερεία.

Alibi non invenimus dictionem.

Ver. 104. Inficetissimam lectionem comminiscitur Valckenaerus, οἷα τ' ἀπὴνα, (debut saltèm ἀπηνῆ) pro οἷα τε νῆυσ. Ità de nostrâ virgine Achilles Tattius, i. 1. ἡ δὲ δίκην ἐπεκαθῆτο τῷ ταυρῷ πλεεσσης ΝΗΟΣ. Futurum scilicèt officium tauri præcepit Moschus.

Ver. 107. ἀμφιδέει. Ità benè locutus est ob incredibilem *celeritatem* animi in motibus ejus et *discursibus*. Hinc Homerus, Od. H. 30.

Τῶν νῆες ΩΚΕΙΑΙ, ὥς εἰ πτερον, ἦε ΝΟΗΜΑ.
Videas etiàm Lucret. iii. 183. iv. 750. ubi nos statim plura. Intereà, operæ pretium fuerit rectè constituere locum in hymno Mercurii, perperàm Homeri dicto, ver. 43. maximè appositum:

Ὡς δ' ὅποτ' ὠκυ νοῆμα δια στερνόιο ΠΕΡΗΣΗ

Ἀνέρος, ὅντε θαμειαί ἐπιστρωφῶσι μεριμναί·

Ἡ ΩΣ ὅτε δινηθῶσιν ἀπ' οφθαλμῶν ἀμαρυγαί·

Ὡς ἄμ' ἐπὸς τε καὶ ἐργον ἐμῆδετο κυδίμος Ἑρμῆς.

Benè Barnesius scripsit θαμειαί pro vulgato θαμιναι. Et MSS. vice η ὥς, dant Ἀς: error ex cra-seos scripturâ brevi profluxit. Ἀμαρυγαί verò, radii, jactus, oculorum. Festivè Ernesti, *flammæ*.

Ver. 108. μειδιωσα. An Manilius hinc emendandus est? i. 347.

ANIMADVERSIONES

Cùm deus in niveum descendit versus olorem,
Tergaque *ridenti* subjecit plumea Ledæ.
Elegans tamèn est, atque ipso dignum, Bentleii
tentamen.

Ver. 109. ανεπηλατο docti pro mendoso ανεπιλ-
νατο: ab ανα-παλλομαι. Sed cuivis liquet το ανεπη-
λατο· ανεπηδησε· *sursum saluit*, non implere scrip-
toris mentem. Nempè quod dedimus à Moschi
manu venit. Synesius, de insomn. p. 149. ειδωλα
απορρει και της υποστασεως αυτων ΑΠΟΠΑΛΛΕ-
ΤΑΙ· *absiliunt*. Et paritèr Philo Judæus, de nomm.
mut. i. p. 610. εγκολλον γαρ αν εδεν αυτοις αρμο-
ζοιτο, παντα δ' ως απο στερεε τινος ΑΠΟΠΑΛΛΕ-
ΤΑΙ και αποπηδα. Neque alia videtur facienda
Hesychio medicina in voce αποπομην. Rescribo:
ΑΠΕΠΗΛΑΜΗΝ· απεχωρησα, απεπηδησα.—Mos-
chi vocem Lucianus l.c. interpretatur per δρομαιος
ωρμησεν.

Ver. 111. Hùc respiciunt mollissimi versus Na-
sonis, met. vi. 103. quibus elegantiores nunquàm
Poësis elaboravit:

Mæonis elusam designat imagine tauri
Europen: verum taurum, freta vera, putares.
Ipsa videbatur terras spectare relictas,
Et comites clamare suas: tactumque vereri
Affilientis aquæ; timidasque reducere plantas.

Ver. 115. Vulgò legitur εστιχωωντο, ex emen-
datione Salmafii pro αντεχωωντο. Nobis placet

IN MOSCHUM.

tentamen proprium, corruptelæ vestigiis fidelius
insistens. Homerus, Od. X. 498.

Αἱ μὲν αὖ ἀμφὲς ἄνθρωποι, καὶ ἡσπάζοντ' Ὀδυσῆα.
Longius abesset ἀμφοτέρων: faveret tamēn Lu-
cianus, qui omnia poëtæ παραφράζει l.c. αἱ Νηρηΐ-
δες δὲ ἀναδύσαι παρὶππεύον ἐπὶ τῶν δελφίνων— το
τε τῶν Τριτωνῶν γένος—περιεχόρευε τὴν παιδᾶ· ὁ
μὲν γὰρ Ποσειδῶν, ἐπιβέβηκως ἄρματος,—ΠΡΟΗΚΕ
γεγενῆως, προσδοιπόρων νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. Sic
scribendum: προήκεν· ἐξηλθε, προήλθε: Hesychius.

Ver. 116. Conferas velim Lucianum, sect. 3.
dial. cit.

Ver. 118. Melius redit αὐτοκασιγνήτῳ ἀδελφῷ
κατιθύνων, ut in Luciano.

Ver. 119. Vulgò, ut nolens edidi,

..... ποντοῖο βαθυρροῦς ἐνναετῆρες.

Pro vocabulo priore legitur in ed. Ald. βαθυ-
ρροῖ: mendosè procùl dubio vice βαρυρροῦς, ele-
gantis et exquisiti supra captum librariorum, qui
tritius aliquid maluerint: i. e. βαρυρροῦς, πολυ-
φλοισῶς, πολυρροῦς: quarum dictionum ultima repe-
ritur in Appian. bell. civ. ii. 75. Archiæ epig. 28.
Opp. Cyn. iii. 461. et Hesychio.

Αὐλητῆρες autē longè suavius quiddam sonat
atque ποιητικωτέρῳ τῷ ἐνναετῆρες, planè trivialis:
illam verè lectionem ed. Junt. debemus, propriam,
ut nihil suprà, Tritonibus, ac specialitèr signatam.
Mearum sententiarum testis sit Misenus, qui Tri-

ANIMADVERSIONES

tonas regno suo in certamen ausus est vocare: *Æn.* vi. 173. *Ovid. met.* ii. 8.

Cæruleos habet unda deos; *Tritona canorum*—. Hinc, denique, certo certius, emendaturi fumus Orpheum, Argon. 537.

Πρωτα και Φορκυνα, και ΕΤΡΥΒΟΗΝ ΤΡΙΤΩΝΑ: sic in Dionys. Thrac. schol. apud Villos. anecd. Græc. ii. p. 178. πρωτον μεν επελεγοντο ανδρας της μειζονας και ΕΤΡΥΒΟΑΣ. Et similiter ευρυπα μεγαλοφωνον: Hom. Il. A. 498. schol.

Quod autem attinet ad nostram *Orphei* emendationem, *ευρυβοαν*, eundem *Tritona* similiter nominatum alicubi *Ovidio canorum*, non mirum, ut qui de illo sic cecinerit ad met. i. 333.

Cæruleum *Tritona* vocat, conchæque sonaci Inspirare jubet.—Cava buccina fumitur illi:—Buccina, quæ medio concepit ut aëra ponto,

Litora voce replet sub utroque jacentia Phœbo: quibus committas velim Virg. *Æn.* vi. 171. Lucan. ix. 348. Et, dum in hoc sumus, non pigebit tempus trahere in eruditorum gratiam, uni et alteri loco veterum eandem medicinam certissimo successu facientes. In primis Pindarus ita sanandus venit, Ol. vi. 99.

Εκαλεσσε Ποσει-

-δων' ΕΤΡΥΒΟΑΝ, εν προγονον:

i. e. βαρυκτυπον Ευτριαναν, Ol. i. 116. et idem sunt aliquoties poëtis Triton et Oceanus: vide Ly-

IN MOSCHUM.

coph. ver. 34. Ità Phornutus de Neptuno, cap. 22. Λεγεται δε και ΕΥΡΥΒΟΑΣ. Sed vide Pind. Pyth. ii. 23. et credam tam Phornutum quàm anecd. Græc. Villois. i. p. 343. scribendos esse ευρυβιας. Non illud statuam de Orph. frag. vi. apud Gesnerum, ver. 35.

Ωμοι μεν και στερνα και ευρεα νωτα σεοιο,

Αηρ ΕΥΡΥΒΟΗΣ:

ob sonos utique celeritèr per eum in omnem partem propagatos. Sic idem Orpheus rectè scribetur ad ver. 1259.

Η ταχα και δυσεσθ' Αργω κατα βενθε' εμελλεν,

Ει μη πρεσβιστη θυγατηρ αλαιοιο γεροντος

ΕΥΡΥΒΟΟΥ Πηληα ποσιν λελητο ιδεσθαι:

nisi maluerit poëta Doricam formam ευρυβοα. Et mihi nemo ex æquis iudicibus denegabit ità emaculandum esse Apollonium Rhodium, iv. 1552.

Τοισι δ', αιζηω εναλιγκιος, αντεβωλησε

Τριτων ΕΥΡΥΒΟΗΣ:

cum Hesiodo Theog. 930.

Εκ δ' Αμφιτριτης και ΕΡΙΚΤΥΠΟΥ Εννοσιγαια

Τριτων ΕΥΡΥΒΟΗΣ γενετο μεγας.

Corruptelæ scholii ad locum in vocibus ευρεως βοαν produnt haud dubia vestigia veræ lectionis. Vide Phavor. in Βοην αγαθος, et Διαπρυσιον.

Denique, non aliena fuerit pulchra Nonni imitatio, Dionys. i. sub init.

Και πλον ειλιποδην επεθαμρεε Κυανοχαιτης

ANIMADVERSIONES

Τριτων δ', ἡπεροπήα Διος μυκηθμον ακων,
 Αντιτυπον Κρονιωνι μελος μυκησατο κοχλω,
 Αειδων ὑμεναιον.

Qui opportunus est his animadversionibus, ad lib.
 xxxvi. p. 894.

Τριτων δ' ΕΤΡΥΓΕΝΕΙΟΣ εβομξεν ηθαδι κοχλω:
latis faucibus, vel *strepitûs magni capacibus*: i. e.
 ευρυξοας. Agmen cogat Seneca, Troad. 202.

Tritonum ab alto cecinit hymenæum chorus.

Ver. 121. Ζηγος βοεοις νωτοις formula est in-
 versa poëtici ornatûs pro, Ζηγος βοος (in bovem
 mutati) νωτοις: ut Lucretius, i. 114.

Per genteis *Italas* hominum:

vice genteis *Italorum* hominum: ad quem locum
 nos statim συν Θεω plura.

Intereâ, venustis lectoribus gratum faciam, si
 conferendam proposuero poëtæ longè suavissimi
 imitationem: Ovid. Fast. v. 605.

Præbuit, ut taurus, Tyriæ sua terga puellæ

Jupiter, et falsâ cornua fronte tulit:

Illa jubam dextrâ, lævâ retinebat amictus;

Et timor ipse novi causâ decoris erat.

Aura finus implet, flavos movet aura capillos:

Sidoni, sic fueras accipienda Jovi.

Sæpe puellares subduxit ab æquore plantas,

Et metuit tactus affilientis aquæ.

Statii locum, Theb. ix. 344. hûc respicientem,
 vehementèr suspicor in mendis cubare:

IN MOSCHUM.

Sidonis hic, blandi per candida terga juvenci,
Jam secura maris, teneris jam cornua palmis
Non tenet: extremis alludunt æquora plantis.

Ver. 123. Editur vulgò:

..... οφρα κεν ωην

Δευοι εφελκομενην—:

quæ malè nonnulli capientes magis corruerunt, ponendo μη pro κεν. Tu interpreteris: “*Quam diu* fibram madefaceret.” Nec tamèn non co-actior est hic sensus. Nos igitùr, pressius vitiosis lectionibus insistentes, sanas scripturas exhibuimus. Illud ωην eleganti ingenio Aurati debetur. Hæc est varietas lectionis: οφρα κε νηων Εν δε οί έλκομενον—κενηων—et εφελκομενον. Homerus, Od. I. 102.

MH ΠΩ τις, λωτοιο φαγων, νοστοιο λαθηται:
“*ne ullo modo* aliquis.” Verius tamèn utroque loco fortassè fuerit μη πως.

Ver. 125. Ità divinaveram legendum esse pro ωμοισι ad Silv. Crit. 1. p. 138. inscius omninò eandem viam plures dudùm ingressos esse: non enim gestio plumis alienis superbire. Vix abesse poterit aut ανεμος, aut gemella dictio. Præter loca ibidèm prolata nobis, te conferas ad Virg. Cir. 460. Ovid. met. ii. 875. Ach. Tat. i. 1. Anthol. Lat. Burm. lib. i. ep. xiv. ver. 30. Lucan. ix. 800. Nonn. Dionys. i. vv. 43. 69. xv. 223. Claud. iii. cons. Honor. 139. Orph. Arg. 1181.

ANIMADVERSIONES

Non gravabimur nitidissimos versus Prudentii coràm fiffere: Pſychom. 188.

A cervice fluens tenui velamine limbus

Concipit ingestas *textis turgentibus auras*:

neque genuinam manum Apuleii reponere, editori-
bus inſcitis obſcuratam: Florid. p. 826. ed. Delph.
Proindè, in veſtrâ manu ſitum eſt, *vela noſtra ſi-
nuare*, et *auram* inmittere.

Ver. 128. Hæc lectio, pro *αλιρῥοος*, ex verâ eſt
Valckenaeri emendatione: conſeras *Æſchyli Pers.*
367. Sophoclis Aj. 412. quem interpreteris velim
ab *Æſchylo*; nam interpretes atque editores, vi-
tioſam explicationem ſcholiaſtæ ſecuti, qui *αλιρ-
ῥοοι* legiſſe videri poſſit, nullo modo intellexerunt.
Reddas, *angustiæ mari rapido tumultuoſæ*.

Ver. 129. Ovidius, Trift. i. 2. 23.

Quocunque adſpicias, nihil eſt niſi pontus et ær,
Fluctibus hic tumidus, nubibus ille minax.

Ver. 135. Malè clauſulam punctis finivit Val-
ckenaerus ad vocem *ἦδύ*: nam reddas oportet: *Un-
dè tibi ex pelago potus erit dulcis?* confer Silv. Crit.
iv. p. 234. v. p. 155.

Ibid. *ἐξ ἁλὸς ἐδωδῆ*: *ἐξ ἁλὸς* utique *ἀπρυγε-
τοιοῦ* i. e. *ἀκαρπυ*. Hefychius, et ſchol. ad Il. A.
316.

Ver. 136. Amicus quidam meus lectum vo-
luit:

Ἡ ῥὰ τις ἐσσι θεος; τὰ θεοῖς γὰρ εὐοικὸτα ῥέζεις.

IN MOSCHUM.

Propior fuerat literarum ductibus hic conatus:

Ἡ ῥα τις εἶσι θεοῖς; τὰ θεοῖς ἐπιεικὸτα ῥέζεις.
Nihil autem immutandum puto, et sensum finiri
cum versu rectius intelligamus.

Ver. 138. Ipse quoque divinaveram, σὺ δ' ὡς
χθονα: sed malè mutes elegante brevitate formu-
lam, poëtæ facilè indulgendam, pro σὺ δὲ (ἢ μόνον)
αἰσσεις κατὰ χθονα, (ἀλλὰ) καὶ (κατὰ) πόντον, (καὶ
τὸ ποιεῖς) ἀβροχός· immersibilis. De hoc ordine
præpositionis vide ad Bion. i. 81.

Cæterùm, versiculus indiget bucolicæ celeritatis,
cujus Moschum per carmen omne studiosum fuisse
statim agnoveris. Fortè,

ἐν πόντῳ ΣΤΙΧΑΟΤΣΙ:

Hesychius: σιγᾷ πορεύεται. Vide Ap. Rhod. i. 30.

Ver. 147. προκελευθόν: ut Macedonius, epig. vii.

Κιχλίζεις, χρεμετισμα γὰρ ΠΡΟΚΕΛΕΤΘΟΝ
ἰεῖσα.

Ver. 148. Οὐκ ἀθῆει. Phrafin Homeream mu-
tuatur, Od. Σ. 352.

ΟΤΚ ΑΘΕΕΙ ὁδ' ἀνὴρ Οδυσσῆϊον ἐς δόμον ἰκει.

Neque hospes est huic Græcorum poëtarum potissi-
mùm elegantiae S. Matthæus, x. 29. Καὶ ἐν ἐξ αὐτῶν
ΟΤ πεσεῖται ἐπὶ τὴν γῆν ΑΝΕΥ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ὑμῶν.
Vide schol. Homer. et veteres lexicographos.

Ver. 151. Scripsit, opinor, Moschus:

..... Κ' Εἰ ἐγγυθεν εἶδομαι εἶναι

Ταυρός:

ANIMADVERSIONES

"*etiàm si* propè intuenti taurus videor." Vel, καὶ
 Εἰ ᾔγγυθεν. Aliud, nî fallor, non finit orationis
 Græcæ legitima proprietas.

Ver. 152. Sic, opinor, accuratiùs, quàm ὁ πρὶ
 εἰσελομῖ cum aliis.

Ver. 154. Ità olim emendaveram, pro ταυρον:
 et, quòd idem in mentem venerat etiàm Valcke-
 naero, in textum recepi.

Ver. 156. Hæc est à Brunckii codice scriptura
 pro μαλα φυσεαι: ubi vox μαλα supplementum
 fuit editorum. Scripsit autèm Moschus:

..... κλυτες ΣΥ ΦΥΤΕΤΣΕΑΙ υἱας:
 et hoc tutò in textum admitti poterat, sed teme-
 ritatis ac φιλαυτίας postulari nolumus. Euripides,
 Med. 831.

Ενθα ποθ' ἄγνας

Εννεα Πιερίδας

Λεγῶσι ΜΟΤΣΑΣ

Ξανθαν Ἀρμονίαν ΦΥΤΕΤΣΑΙ.

Neque alitèr Pindarus, Pyth. iv. 25.

..... Επαφοιο ΚΟΡΑΝ

Ἀσίων ῥίζαν ΦΥΤΕΤ-

ΣΕΣΘΑΙ.

Ver. 157. Malè judicaverunt viri doctissimi, nos-
 tram lectionem, exquisitiorem longè atque uberio-
 rem, suæ ἀπαντες posthabentes, quæ in nostrâ com-
 prenditur. *Qui reges sempèr habebuntur omnibus*
omnium terrarum incolis: ut Pindarus, Ol. ix. 84.

IN MOSCHUM.

.....εγ-

χωριοι βασιλῆες ΑΙΕΙ.

Ver. 159. Rescribendum aio:

.. Ζεὺς δὲ παλιν ΣΦΕΤΕΡΗΝ ἀνελάζετο μορφήν.

Λύσε ΤΕ οἱ μίτρη—:

propriam figuram.

Ver. 160. Sustuli metricum opprobrium criticorum ἐνλυον: prout dudum correxeram epig. incert. lxxx. Brunck. anal. ubi verum vidit editor, ut mireris eum in Moscho mendam foedissimam reliquisse.

Idyll. iii. ver. 1. Locum dedimus accuratiùs distinctum: quod et alibi nobis, non sine magnâ sensûs commoditate, sæpiùs factum per se non monitus deprehendet nasutus lector. Res est parvo molimine proba interpungendi ratio; sed in explicandis auctorum elegantissimis non habet levissimum momentum.

Ver. 3. Ità dedi pro καὶ ἀλσεα: nam tenemus loci rationes ad Silv. Crit. i. p. 139. expositas; undè multipliciùs efficacior, elegantior, atque numerosior exsurgit cultissima periodus. Jam nihil habes præter δένδρεα et ἀνθεα, quæ solummodò desiderantur, ut mox ver. 32.

Ver. 8. Aliquantulùm variavit Theocriteum carmen, id. i. 64.

Ἀρχετὲ βωκολικας, Μωσαι φιλοι, αρχετ' αοιδας,

ANIMADVERSIONES

Ver. 12. Erat, cùm cogitarem dedisse Moschum:

X' ὦ ΚΑΛΑΜΟΣ τεθνακε—.

Ver. 14. Ità emendaveram ex conjecturà pro Στρυμονιοι: et, cùm proprià luce se commendet, et in mentem venerat etiàm Valckenaero, non dubitavi recipere in contextum.

Ver. 16. Præmonitum velim, me ex ingenio protulisse sequentem versiculum, ne lectorem hiatus impediret, fed uncinis inclusum, neque in numeros receptum: cùm mihi ad Valckenaeri sententiam videatur intercidisse versus, ex incurià librariorum.

Ποτι dedi pro ποτε: certissimà emendatione. *Ad vestri rivi ripas*: hoc enim vult χειλεσι: vide Hefychium in ανδηρον. Orph. Arg. 798.

ΧΕΙΛΟΣ ὑπερ ποταμῶν δονακωδεος.

Homer. Batrach. 153.

Ακροὺς παρ ΧΕΙΛΕΣΣΙΝ, ὅπε κατακρημνὸς ὁ χωρὸς. Longus, imitator nostri, p. 12, 4. Καὶ οὕτως οἱ μὲν ἐπὶ τῷ ΧΕΙΛΟΥΣ ἐστῶτες εἰλκον: ubi vide Villoifonum.

Nonius, p. 217. b. "*Labra* non hominum forum, fed et *margines*—dici posse.—Sifenna, hift. "iv.—sistit in *labro summo fluminis*." Gen. xli. 3. LXX. ἐπὶ τῷ ΧΕΙΛΟΣ τῷ ποταμῷ: undè scriptor ad Hebb. xi. 12. Polyb. iii. 14. παρὰ τῷ ΧΕΙΛΟΣ (τῷ Ταγῷ). Diod. Sic. iii. 10. τοῖς ΧΕΙΛΕΣΙ τῷ ποταμῷ. Mimnerm. fragm. xi.

IN MOSCHUM.

Ωκεανὸς παρὰ ΧΕΙΛΕΣ΄:

undè corrigendum putem Palæphatum, de incred.
hist. cap. 38. ὃς κατεστρέψε τὸ παραθαλασσίον τῆς
Ἀσίας ΧΕΙΛΟΣ. Ut Dionysius Periegetes, ver.
763.

Εὐξείνου παρὰ ΧΕΙΛΟΣ.

Cum multis aliis Nicander, Ther. 687.

..... ὄρξατε πρῶτος

Παιῶν Μελανὸς ποταμὸς παρὰ ΧΕΙΛΟΣ ἐμερσεν.

Ver 22. Integer hic versus mera est *Mortis* pe-
riphrasis poëtica: vide ver. 125. Silv. Crit. ii.
p. 68. Neque aliter, aut venustè minùs, Æschy-
lus, Agam. 1169.

Νῦν δ' ἀμφὶ Κωκυτον τε καὶ Λιχερσίδος

Ὀχθὲς εἰκά θροσπιώδησιν ταχά.

Ver. 23. ἀφωνα· te nempè jam filente; ut Ar-
chias in epigrammate de Marfyâ:

Σεῦ δὲ βοῶν αὐλοῖο μελιέρομον ἔκ ἐτι Νυμφαί,

Ὡς παρὸς, ἐν Φρυγίοις ἔρρεσι πευσομεθα.

Hinc sua coloravit Longus, i. sub fin. Ηκισθὴ καὶ
τῶν βοῶν ἐλεεῖνα μυκημάτα· καὶ δρόμοι τινες ὠφθῆ-
σαν ἅμα τοῖς μυκημάσιν ατακτοί· καὶ, ὥς ἐν ποιμέ-
σιν εἰκαζέτο καὶ αἰπολοῖς, ταῦτα θρήνος ἦν τῶν βοῶν
ἐπὶ βεκόλῳ τετελευκοί: qui locus me ferò docuit,
nostrum sic fuisse punctis rectiùs dispositis concin-
nandum:

Ὡρεα δ' ἐστὶν ἀφωνα, καὶ αἱ βοεὲς αἰ, ποτ' ἀναυροῖς

Πλασδομεναί, γοαόντι, καὶ ἔκ ἐθελόντι νεμεσθῆναι:

ANIMADVERSIONES

quæ sunt suavissima. Audacius fuerit locum constituere ad hunc modum:

..... αἱ βοες, ὍΙ ΔΕ ΤΕ ΤΑΥΡΟΙ
ΠΛΑΣΔΟΜΕΝΟΙ, γοαόντι·

pro Theocriti tamèn more, i. 74.

Πολλὰ οἱ παρ' ποσσὶ βοῆς, πολλοὶ ΔΕ ΤΕ ΤΑΥΡΟΙ,
Πολλὰ δ' αὖ δαμαλῶν, καὶ πορτίες, ὠδύραντο.

Dicit verò Moschus, non ampliùs resonare colles,
vel boum mugitibus, vel Bionis fistulâ.

Omninò videtur accipienda, quam proposuimus
ad Silv. Crit. i. p. 139. emendatio: vide quæ diximus
suprà, id. ii. 31. Neque dictionem equidèm
pro nomine proprio habuerim ad Coluth.
102.

..... ἐπὶ προχοῇσιν ΑΝΑΥΡΟΤ.

Porro, libentèr legent venustiores homines gemellum
locum Nonni, Dionys. xv. sub fin. emendatiùs scriptum:

..... εὐπετάλῳ παρὰ λοχμῷ,
Ἵμνον ἐποικτειρόντος, ελεῖβετο δακρυὰ ταύρου·
Καὶ δαμαλὶς δακρυσε, καὶ ἔστενεν ἀχνυμένη βῆς
Ποιμενὸς ἀσπαιρόντος, εἶκε δὲ τὸ βῆσαι·
Βῆτης καλὸς ὠλῶλε, καλὴ δὲ μιν ἔκτανε κερῆ. —
Καὶ Νυμφὰς ἀκαχῆσεν· ορεῖαδὸς ἔκλυε πέτρης,
Οὐ πτελεῖς ἦκεσε, καὶ ἐκ ἠδεσσατο πρυμνὴν
Λισσομένην, Μὴ πέμπε βέλους, μὴ κτεῖνε νομῆα.
Καὶ ΛΥΚΟΣ ἔστενεν Ἵμνον, ΑΝΑΙΔΕΕΣ ἔστενον
ἀρκτοὶ,

IN MOSCHUM.

Και βλοσυροῖς βλεφαροῖσι λεῶν ΩΔΥΡΑΤΟ βετην·

Βετης καλὸς ὠλωλε, καλῇ δὲ μιν ἐκτανε κερῇ.

Ad secundum versum pessimè interpretes. Reddas:

Lachrymæ tauri stillaverunt.

Ver. 28. Ad Silv. Crit. i. p. 140. legendum proposui:

Και Πανες ΣΤΟΝΑΧΕΤΝΤΟ τὸ σὸν ΤΕΛΟΣ:

quæ pro genuinis habeo. Cæterum nunc meliùs interpunxi locum.

Ver. 29. Reddo: *Et earum undæ in meras lachrymas vertuntur*: vide Ovid. met. xi. 47. nostrum Popium, past. iv. 66.

Ver. 30. Similiter Nonnus, ubi suprâ:

..... ὀλλυμένα μορον Ὕμνα,

Ἢ, γάμον ἐχθαιρῶσα, κινυρετο παρθενὸς Ἡχώ·

Και ὄρυες ἐφθεγγάντο, Τί σοι τὸσον ἤλιπε βετης;

Ver. 34. Quid vero? an et *mel* præ dolore *moritur*? Nondum ex his angustiis me expedio: cum alii verò locum transeant securi, quid restet, nisi ut memet stipitem ac fungum putem? Locum agitavimus ad Silv. Crit. i. p. 140. Inter ver. 33 et 34. putamus alium olim comparuisse.

Ver. 35. *τρυγασθαι de melle*: quod notandum.

Imitatus est Eustathius de amor. Ismen. lib. iv. sub fin. Ὡς ἐκ σιμῶλε, τὰ χεῖλες τῆς κορῆς ΜΕΛΙ γλυκαζόν ΕΤΡΥΓΩΝ τοῖς χεῖλεσιν. Et similiter idem paullò inferiùs: Τὸν τὰ ΜΕΛΙΤΟΣ ΤΡΥΓΗΤΗΝ.

ANIMADVERSIONES

Ver. 41. Hunc versiculum, tam longæ *Στηνῶδια* pulchrè interjectum, ne periodo, diù suspensâ, lectoris spiritus laboret, inscitè fatiis, meo iudicio, Valck. et Brunck. adulterinum iudicant. Vide Theoc. ii. 105. Virg. Ecl. viii. 57. qui eodem consilio usi, similiter carminis cursum interposito versu levant. Mox ad ver. 69.

Ver. 43. Scripsit poëta, *εν ΑΛΣΕΣΙ*. Hesychius: *αλσεα· τοποι καταδενδροι*· quales veterum sepulchris obumbrabant. Virg. Æn. iii. 63.

..... stant *manibus* aræ,
Cæruleis mœstæ vittis atrâque *cupressō*.

Et jam video apud Valck. cod. Paris. exhibere *αλγεσι*: undè probabilior evadit nostra suspicio.

Ver. 47. Sanè, *hirundines* inter aves suaviloquas priùs numeraverat Homerus, Od. Φ. 410. de nervo Ulyssæi arcûs:

Ἥ δ' ὑπο ΚΑΛΟΝ ΑΕΙΣΕ, ΧΕΛΙΔΟΝΙ *εικελη αυδηγ*·
vide nos ad Eurip. Ion. 175. undè Eustathii crisis ad locum minùs accurata videatur.

Ver. 50. Locus mihi videtur parùm sanus. Quædam fortassè exciderunt.

Ver. 52. Quidam *ποτι*· malo quod dederim: confer Theoc. Id. xx. 28. epig. ii. 1.

Ver. 55. Sequor Brunckium: vulgò, *επιβοσκει*· Benè fecisset Higtius, qui legit, cum *ετι, αυδας* in gignendi casu, si regimen exemplis vindicasset. Genuinum arbitror:

IN MOSCHUM.

.....τας ΕΠΙΒΟΣΚΕΤΑΙ ΑΥΔΑΣ.

Optimè conjunguntur χεῖλεα, ἀσθμα, αὐδᾶ. Nimis notum est Homeri μελιτος γλυκιων αὐδῇ.

Ver. 56. An melius fecerint viri doctissimi Brunckius et Valckenaerus ex substituto μελιγμα pro μελισμα, non affirmaverim. Meleager, i. 35.

Εν δ' ἄρ' Ἀνακρεῖοντα, το μεν γλυκυ κεινο ΜΕΛΙΣΜΑ Νεκταρος.

Hoc affirmaverim, me mirari Valckenaerum pro miro habentem, *fistulam* dici potuisse μελισμα; quasi novum fuerit *effectum* pro *caussa* poni, et maximè poëtis. Vides in Meleagro μελισμα stare pro ipso Anacreonte τῷ μελισματος auctore. Adhibebo locum summoperè convenientem ex Longo, lib. ii. p. 60. qui videtur lectioni μελιγμα auctoritatem dare. [Τῇ συριγγί] ἐνεπνεῖ, το ἐνλευθεν, πολυ και νεανικον. Αὐλων τις ἀν ὠθη συνανλυντων ἀκρεῖν' τοσθτον ἤχει ΤΟ ΣΥΡΙΓΜΑ: i. e. in tantum strepuit *sonus fistulae*. Ità accipienda est constructio, quæ latuit editores.

Ver. 62. Hæc sunt è vet. edd. et codd. MSS. pro vulgatis mendosissimis—σε δ' ἄδω ἀπεδλεπεν ἄλμας. Nostram lectionem pulchrè illustrabit Theocritus, xi. 43.

Ἄδιον ἐν τῶντρῳ παρ' ἐμιν ταν νυκτα διαξεις-

Τις κε τωνδε θαλασσαν εχειν η κυμαθ' ἐλοιτο;

Quem sequitur Virgilius, ecl. ix. 39.

Huc ades, O Galatea! quis est nam ludus in undis?

ANIMADVERSIONES

Ver. 68. Ità benè ed. Ald. et codd. reg. Par. pro στύγνον: confer animadversiones nostras in Soph. Trachin. 869.

Ver. 69. το φιλαμα poëticae elegantiae variatio est, pro ipsâ Venere osculante. Legit itaque Valckenaerus infelicitè Τῷ πρωαν. Et hic et alibi interposui intercalarem versum, scribarum incuriâ vel defatigatione procùl dubio omissum: confer Theoc. i. 84. et nupèr dicta ad ver. 41.

Ver. 73. Theocritum putem ob oculos fuisse nostro: Id. vii. 37.

Και γὰρ ἐγὼ Μοῖσαν καπυρον στομα.

Ver. 74. Tentare quis poterat λαλον proponendo: *argutum, vocalem, filium*. — Malè Brunckius post Valck. πολυκλυστοῖσι: vide vv. 2. 29.

Ver. 78. Sedulò caveant tyrones, ne κρανας pro quarto casu accipiant, quod non nemini factum noverim. Hoc vetat vox Παγασίδος. Imitator nostri Longus, p. 15. Πρὸς τὴν ΠΗΓΗΝ, ἮΣ ΕΠΙ-
NON αἱ αἶγες.

Hæc tritissima formula, pro ἐπινε τι ἐκ κρανας, fefellit Brunckium ad Aristoph. Nub. 272. non falsum ad Acharn. 146. Anonymus Atticista apud anec. Grec. Villos. ii. p. 81. ἀντὶ τῆς εἰπεῖν, ἐφαγεν ἄρτον, ἐπινεν οἶνον· ἐφαγεν ἄρτε, καὶ ἐπινεν οἶνε, εὐ-
λειπτικῶς.

Ibid. ἐχε· vel *habebat*, i. e. utebatur; vel in-
colebat: ut centiès Homerus in Bœotiâ. Intereâ, audiamus Valckenaerum:

IN MOSCHUM.

“ Hic, quoque vi cæsurae productum legi ma-
luit Brunckius: ὁ δ' ἔχε πομα.”

Multus est in his facetiis vir doctissimus; et
Brunckius de hac re semper incerto animi errore
fluitabat, dum in aperto veritas cuivis jaceret mo-
rem veterum scriptorum observanti: vide nos ad
Eurip. Herc. fur. 22. et Soph. Philoct. 161. Non
nihil subodorata est Clarkii sagacitas ad Hom. Il.
II. 172. Hæc nebula quibusdam editoribus circa
versiculum ejusdem poetæ caligabat, ad Il. T. 183.
procùl omni dubio sic constituendum:

Εἰσι γὰρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἐμπεδός, ὃδ' ἀεσιφρων.

Ibi rectè statuit Barnesius.

Ver. 89. Moschus fortassè dederit:

Πινδαρον ἢ ΠΕΝΘΕΥΝΤΙ τοσόν—:

ut fit venusta dictionum variatio: vide ver. 92.

Ver. 91. Legendum fortè:

Οὐδὲ τοσόν ὄν ἀοιδόν ΟΔΥΠΑΤΟ Τηϊόν ἀστυ:

ὄν suum: nam statim præivit μυρατο.

Ver. 94. καπυρον στομα: redi notata ad ver.
73. Opportunus est Lucianus, i. p. 271. Μεσι-
κος τε γὰρ εἰμι, καὶ ΣΥΡΙΖΩ πανὺ καπυρον.

Ver. 103. Sic et ipse divinaveram pro κλαρονο-
μως.

Ver. 112. Non arridet repetitum ἐν· malim:

Καὶ σὺ μὲν ΩΝ, σιγᾷ πεπυκασμένος—.

pro μὲν ἐν.

ANIMADVERSIONES

Ver. 113. Respexisse iudices Theocritum, vii. 41.

..... ΒΑΤΡΑΧΟΣ δε ποτ' ακριδας ὡς τις ερισδω.

Ver. 114. Rectiùs putem, τι γαρ μελος: quod in se continet fastidiosum aliquid, quasi cujusdam secum statuentis omninò averfari.

Ver. 116. Pro vulgato ειδες, ipse quoque divi-
naveram ειλες: et facilius sanè est emendatio; sed,
quod edidimus, unicè videtur elegans et genui-
num. Themistius, orat. xi. p. 153. ὁ μὲν 'ΕΙΑΧΕ
τὴ ἐκπωματος—: ut Lycoph. 576. Eurip. Ion.
1219. et alii passim. Sic etiàm Latini utuntur
vocibus *duco*, *traho*, *haurio*, et *rapio*, Martial. xii.
29. 6.

Haùd alitèr putem scribendum esse Longum,
p. 19. Καί, τὸν γαυλὸν ἀναπλησάσα οἶνῳ καὶ γα-
λακτῷ, κοῖνον μετὰ τῇ Δαρνιδῷ ΠΟΤΟΝ 'ΕΙΑΚΕ.
Vulgò, ειχε: sed poëticas formulas ille scriptor pas-
sim venatur.

Ver. 117. ἐγλυκανθή: tangit Moschus *amari-
tiem* venenorum: vide ad i. 9 et 27.—Et, cùm
τοιῶτοις exhibeant ed. Ald. et cod. Paris. tentare
possis:

Πῶς τῶτοις χειλεσσι:—

nos autèm quiescimus in receptis.

Porro, ex hoc loco emendaverim Longum, pass.
p. 3. Ἀρα φαρμακῶν ἐγευσάτο Χλοῇ, μελλέσσα με
φιλεῖν; Πῶς ἐν ἑκ ΑΠΙΕΘΑΝΟΝ; Vulgò, ἀπεθα-
νεν; sed, quòum Longus sæpiùs attigerit venustates

IN MOSCHUM.

Moschi, et affinxerit, pronum est opinari neque hic adversari poëtæ dilecto voluisse.

Ver. 118. Quæ dedimus sic interpuncta, plana sunt et venusta: quâ verò Brunck. et Valck. ediderunt, nobis saltèm videntur dura et coacta. Varietas lectionis est *κερων τοι—κεραοντι—κερασαι τοι—κερασαιτο* et *καλεων τοι—λαλεοντι—καλεων το—λαλεων*. *Quis mortalium, tam immitis ut vel misceret venenum tibi, vel loquenti ministraret, illecebras effugit canoræ vocis tuæ?*

Ver. 126. Haùd immeritò miremur non repetitam formulam:

Ὡς KEN ακεσαιμαν—.

Porrò, lectt. cod. Par. et Ald. ed. quas repræsentavimus, nobis videntur vulgatis longè præferendæ: *μελισσδεαι· αλλ' επι Κωρα*.

Scribendum tamèn fortè:

..... NAI, παρα Κωραν·

Imò, age. Villoisonus voluit Κωρα, citra necessitatem. Redde: “Ad domum Plutonis descendissem, ut viderem te; et, si modulareris aliquid, ut id audirem, quod modulabaris.

Ver. 128. Dudùm reposueram ex ingenio,

Κακεινα ΣΙΚΕΛΑ ΤΕ και Αϊναιαισιν επαιξεν—: quæ fortassè non deteriora Ruhnkenianis, quas exhibuimus: qui corrigit insupèr *Ενναιαισι*. Error fanè librariorum hic est longè notissimus, sed nihil in Moscho novatum velim: vide Silv. Crit. v.

ANIMADVERSIONES

p. 156. Theoc. 1. 65. Stat. Theb. iv. 124. ubi *Ætnæ* Cereri legitur etià in cod. MS. nitidissimo et perantiquo Coll. Eman. Cantab. quem nos contulimus: Martial. viii. 45. i. Ovid. met. viii. 260. cum criticis ad Sil. It. i. 93. et Silv. Crit. i. p. 142.

Ver. 129. Cùm det cod. Vindob. *αγγεσι*, facili mutatione voluit restitutum Brunckius *αγκεσι* quod arridere poterat, nisi et aliam postulare correctionem minimè necessariam. Agathias, epig. xxxiii.

Σος ποσις Αγχιστης, τὸ εἶνεκα πολλὰκι, Κυπρι,
Τὸ πρὶν εἰς ἸΔΑΙΗΝ ἐτρεχεῖς ΗΙΟΝΑ.

Hinc etià noster ii. 34.

..... ποτὶ δὲ λειμῶνας ἐβαῖνον
ΑΓΧΙΑΛΟΥΣ.

Cæterùm, qui sectantur emendationes, me libentèr audient proponentem *παρ ποσι*, loco *αιοσι*: ut Homerus, Il. γ. 59.

..... ΠΟΔΕΣ πολυπιδὰς ἸΔΗΣ.

Ver. 130. An scripsit Moschus?

ΕΣΣΕΤΑΙ ἁ μολπα.

Idyll. iv. ver. 4. *ὅτι αλγεα*. Displicet hiatus; sed emendandi ratio facilis et probabilis nobis non ostenditur.

Ver. 9. Potior visa est cod. Cæs. lectio, vice *ισον*: minùs sapit indoctos scribas, qui intempef-

IN MOSCHUM.

tivè de metro solliciti facilè receptam substituerent; et Homero familiaris est: ut Il. E. 71.

ΙΣΑ ΦΙΛΟΙΣΙ ΤΕΚΕΣΣΙ.

Ver. 16. Tutius referas, opinor, το εμπλεος ad oikon: vide Eur. Herc. fur. 1175.

Ver. 19. Citra dubium poëta fudit numerosiorē versum, et vocola auctiorem:

Ουδε ΤΙ σφιν δυναμην—:

ut Marcus evang. ix. 22. αλλ', ει ΤΙ δυνασαι, βοηθησον ἡμιν. Notum est.

Ver. 27. Cod. Vindob. sequor, loco τεκος quam dictionem pro *liberis* ecquis unquam legit?

Ver. 28. Hoc reposui ex ingenio; nam talis invenusta ambiguitas non erat poëtæ imputanda; et vix invenies, qui Valckenaerum auscultabit, confociantem δομον et πολλον. Homerus, Od. Z. 102.

Οἱη δ' Αρτεμις εἰσι ΚΑΤ' ΟΥΠΕΟΣ ἰοχαιρα.

Sed tritum est hoc regimen. Si cui recepta lectio videbitur retinenda, phrasin δομον κατα hinc et indè punctis sejungendam curet.

Ver. 30. De *venenatis* sagittis Herculis consulas Eurip. Herc. fur. 421. — Cæterum, librariorum oscitantia passa est elabi versum. Quodammodo ad hanc normam olim poëta scripserat:

Ὡς γ' οφελον μετα παισιν, ἅμα θνησκῶσα καὶ αὐτῇ,
Κεῖσθαι, φαρμακοεντα δι' ἥπατος ἰον εχοισα·
Ἡ πρὶν σοις ἀγανοισιν ὑπο βελεεσσι δαμῆναι,
Αρτεμι, θηλυτερῇσι μεγα κρεῖστα γυναιξί.

ANIMADVERSIONES

Ver. 32. Legerim *ἐν* pro *ἐπὶ* in *manibus*: i. e. amplexi, et manibus propriis gestantes.

Ver. 37. Hoc de meo est, pro *αἰνῶντες*. Ægrè dixerit poëta *matrem* Megaræ, si superfuerit, *arare* terram; et multo minùs *patrem* ejus, quem Lycus jam occiderat. *Αἰνῶντες* *capientes*—*tenentes*—*habentes*, per possessionem scilicèt sepulchri. Similiter Æschylus, sept. Theb. 954.

Εχθροὶ μοῖραν λαχόντες, ὦ μέλεσι:

neque multùm discrepat Silius, Pun. x. 185.

Et *subit* Ætolos Atlanticus accòla *campos*.
Conferas Virg. Æn. x. 706.

Ver. 40. Valck. et Brunck. spontè rescribunt *αιεν* quod certè multo sæpiùs legitur ante vocalem; sed hinc alia mutatio ad ver. 65. fit statim necessaria: quod minùs placet. Relinquendus est cuique scriptori suus color orationis et varietas. Homerus, Il. A. 520.

Ἥ δὲ καὶ αὐτῶς μ' Αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι—

Ver. 45. Hoc ab Mæonio fonte derivatum est, Il. I. 14.

..... ἀν δ' Ἀγαμέμνων
Ἰστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελανυδρὸς,
Ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης ὄνοφερὸν χέει ὕδωρ.

Ver. 51. Primo intuitu blandiri possit cod. Paris. lectio *αναπτύξαιμι*: sed loquitur poëta de voluptate *visûs*, non de *sermonis* communione: videas vv. 41. 47. 50.

IN MOSCHUM.

Ver. 56. Ità non expallui rescribere pro *μηλων*
malarum: quo servato frustrà dabis operam con-
 structioni expediendæ. De hac autèm formulâ,
τε μαλλον cum gradu comparationis, consulas Vi-
 geri idiot. vii. 8. 3. et interpretes Plauti, ad Me-
 næch. prol. 55.

Ver. 59. Ob epithetum *λευκα* penè crediderim
 poëtam posuisse *εμιαινεν* pro *εδιαινεν*: certè perele-
 ganter sic fecisset. Virgilius, *Æn.* xii. 67.

Indum sanguineo veluti violaverit ostro

Si quis *ebur*.

Statius, *Theb.* ix. 713.

..... fubit alta Dianæ

Corda dolor: *fletuque genas violata*—:

Claudianus, *rapt. Pros.* i. 90.

Heu! quotiès, præfaga mali, *violavit* oborto

Rore genas!

quos æmulari pulchrè voluit *Young* nostras:

And lights on lids *unfullied* with a tear.

Ver. 62. *Δαιμονιη παιδων* *filiarum præstantissima*:
 sic enim interpretor locutionem: adeas animad-
 versiones meas ad Eurip. *Alc.* 467. Ità Statius,
Theb. ii. 152.

Egregii juvenum!

Theocritus, xxiv. 40.

Εστι τι μοι κατα δωμα νεωτερον, εστι, ΦΙΛ'ΑΝΔΡΩΝ.

Alcimus Avitus, ii. 427.

Pax tibi, *juste virum*—.

ANIMADVERSIONES

Sed imprimis Homerus, Od. Ξ. 443. undè suum sumsit noster:

Εσθιε, ΔΑΙΜΟΝΙΕ ΞΕΙΝΩΝ.

Ver. 65. Vulgò legitur sine H. quam literam ex cod. Reg. recepi. Η εχ ἀλῖς· ἢ εχ ἱκανον: Hesychius, respiciens Hom. Il. E. 349.

Ver. 67. Si fanus fit locus, ἀριθμεω significat *numero addere—numerando augere*: sed melior codex videtur expectandus.

Ver. 68. Habet sic sanè hiantem vocalem Homerus, Od. T. 546.

Θαρσει, Ικαριε—:

sed in proprio nomine, ubi licentiùs se gerunt poëtæ. Ergò, reponam sanè, vel

Θαρσει ΝΥΝ, τοιγδ'—:

ut Il. O. 254. vel, ut Od. X. 372.

Θαρσει· ΕΠΕΙ τοιγδ'—:

sed iudicio suo utatur lector; cui fortassè non admodum displicebit vulgata scriptura, quàm pleniore distinctione quasi suffulciatur.

Ver. 70. Scribendum fortassè, literulâ immutatâ:

Αλγεσι ΜΥΧΘΙΖΟΤΣΑΝ:

μυχθισμος· στεναγμος: Hesychius: videas etiàm Æsch. Prom. vinc. 749. Eurip. Rhes. 789. præfertim si dictionis fons sit μυσσω, i. q. αμυσσω· σπαρᾶττω, ιαπτω: nam certissimè respondere mater voluit verbis ipsis Megaræ in ver. 1.

IN MOSCHUM.

Ver. 71. "Si verò *gaudium* delassare valeat,
 "quanto magis dolor? ut facilè danda fit venia,
 "fi tandèm perrumpat viam, et in questus effun-
 "datur." In oculis habuit Homerum, pro more
 poëtarum: Il. N. 636.

Παντων μεν κορος εστι· και ὑπνε, και φιλοτητος,
 Μολπης τε γλυκερης, και αμυμονος ορχηθμοιο:
 undè Pindarus rivulum suum derivavit, Nem. vii.
 78.

..... αλλα γαρ αναπαυσις
 Εν παντι γλυκεια εργω· κορον δ' εχει
 Και μελι, και τα τερπν' ανθε' Αφροδισια.

In his suaviter ludit Comicus, Plut. 189.

Των μεν γαρ αλλων εστι παντων πλησμονη·
 Ερωτος·—αρτων·—μησηκης·—τραγηματων—.

Locos istos poëtarum respiciens Theano in myth.
 script. Gale, ità rescribi debet: Βραχυς δε ὁ τῶτων
 καιρος· ἅμα γαρ ΤΟΔΕ, εχει και κορον, και παρισ-
 τатаι ταχυ, και παυεται. Neque gravabimur ap-
 ponere politiores Nonni venustissimi versus in Dio-
 nys. xlii.

Παντων γαρ κορος εστι παρ' ανδρασιν· ἡδεος ὑπνε,
 Μολπης τ' ευκελαδοιο, και ὑπποτε καμπτεται ανηρ
 Εις ΝΟΜΟΝ ορχηστηρα· γυναιμανεοντι δε μενω
 Ου κορος εστι ποθων. εφευσατο βιβλος Ὅμηρε.
in leges saltatorias se flectenti.

Ver. 73. λυγρε. Prima hujusce dictionis syl-
 laba, præter consuetudinem poëticam correptæ,

ANIMADVERSIONES

pravitatis fuspicionem movet. In proclivi est reponere ἡμετέρῃς: sed aures indignantur. An πικρῇ?

Ver. 75. *ΕΥΕΑΝΟΣ Δημητῆρ* à Theocrito est, Id. vii. 32.

Ανερὲς ΕΥΠΕΠΛΩι Δαματερι δαιτα τελευντι.

Hinc interpreter Pindarum, Ol. vi. 159.

..... *φοινικοπέζαν*

Αμφεπει Δαματρα·

de purpureâ *veste* potiùs, *Δημητερι κυανοπεπλω*, Hom. hymn. Cer. 374. quàm de *ῥόδοις* ποσι Cereris: ut nonnulli ad Il. A. 538. *Θετις αργυροπέζα*, ἢ *κοσμεῖς λαμπρῆς* περι τας φας τῶ ἱματίῳ *εχέσα*.

Ver. 76. Ità Brunckius pro *ομοσση·* ut ipse emendaveram.—Et simile votum reperitur in Virg. Geo. iii. 513. Hor. Od. iv. 27. 21. Æsch. Prom. vinct. 863. Nic. Ther. 186. Dion. P. 600. Alia dant editores ad Ser. Sam. 956.

Ver. 88. Vera videtur hæc emendatio Valckenaeri, pro *οιος*.

Ver. 91. Conferas i. 23.

Ver. 104. Ut Theocritus, xxv. 242. *ῥῆς αμοτος*: ne te impelleret poëtarum solennis usus referre vocem *αμοτον* ad *ανελαμψεν*: quod minùs peritum artificem argueret, lucidumque.

Ver. 116. Brunckii conjectura, Valckenaero probata, legentis *ανειρυσε των παριοντων*, peccat, nî fallor, in grammaticas linguæ rationes. *Ειςοκε*,

IN MOSCHUM.

si solvas, fit *εις ὃ κε* *in illud tempus*, *donèc*: sic ut etiam scribendum volui, nam hæ scripturæ compendiarie famulantur erroribus, et caliginem legentibus obducunt. *Εἰσὸκεν ἕως αν*: Hefychius: ab Homeri Il. B. 332.

.. *Εἰς ὃ κε αὐτῷ μεγά Πριαμοῖο ἔλωμεν*: sic legendum, abjectâ *ν*.—Cæterum, *σ* geminandum putavi ad Homeri normam.

Ver. 117. Jam diù est ex quo sic emendaverim, loco *οπίδα προτερην* neque, uti putaverim, infelicitèr.

Ver. 118. *λελιαστο* *extensus jacuit*. Homerus, Il. γ. 420.

..... *λιαζομενον ποτι γαιη*:
προς τη γη κειμενον: schol. ibid. *Λιαζετο ὑπλωτο*:
Hefychius.

Idyll. v. Extat in Stobæo, ferm. lvii.

Ver. 3. Sequor Valckenaerum, sic levitèr corrigentem corrupta Stobæi:

.. *ποθρει δε πολυ πλεονα μεγαλαν ἄλα*.

Ver. 6. Ità ed. Trinc. Venet. pro *παπταινω*. *Τανδ' ἄλα*. *hocce mare*, sic utique fluctibus tumescens; ut ver. 1.

Ver. 7. De meo dedi *τοκα*, pro dictione nihili *ταχα*.

Ver. 12. Sic scripsi ex ingenio, vice *ακρειν*: poscentibus omninò linguæ ratione et auctorum

ANIMADVERSIONES

usu. Φιλεειν, ut αγαπαν, hic loci valet *contentus esse*. Rem statim agnoscent eruditi.

Idyll. vi. Legitur in Stobæi ferm. lxi.

Ver. 1. Utroque in loco scriptum velim ηρατο.

Ver. 6. πασχε δ' α ποιει. Sic Achilles Tatius, viii. init. Και, 'Α ΠΕΠΟΙΗΚΕΝ, ΕΠΑΘΕΝ, η χειρ. Vulgata, longè stultissima, πασχε δ' αποινα, maluit Valckenaerus.

Neque aliter fanè Crinagoras, ep. i.

ΠΕΠΟΝΘΑΣ οι' ΕΡΕΞΑΣ· εσθλον η δικη.

Idyll. vii. Apud eundem videas florilegum, ferm. lxii.

Ver. 5. Νερθεν ιποτροχαι· i. e. currit lubricus et levis, ut *rota*: undè Philostratus, ad locum mox venientem, vocat ναμα κεφον: et dicit eum 'ΥΠΟ της θαλαττης οχεισθαι: sic enim pro απο legendum.

Hùc egregiè facit Achilles Tatius, i. 18. quem non ceperunt editores, Moschi versibus haud dubiè inhiantem: Γινεται δε και γαμος αλλος ιδατων, διαποντιος· και εστιν, ο μεν εραστης, ποταμος Αλφειος, η δε ερωμενη, κρηνη Σικελικη· δια γαρ της θαλαττης ο ποταμος, ως δια πεδισ, ΤΡΕΧΕΙ· η δε εκ αφανιζει γλυκυν εραστην αλμυρω κυματι· σχιζεται δε αυτω ρεοντι, και το σχισμα της θαλαττης χαραδρα τω ποταμω γινεται· και επι την Αρεθεσαν

IN MOSCHUM.

ἔτω τον Αλφειον νυμφοστολει. 'Οτ' αν εν η των Ολυμπιων ἑορτη, πολλοι μεν εις τας δινας τε ποταμους καθιασιν, αλλος αλλα, δωρα· ο δε ευθους προς την ερωμενην κοιμίζει. Και ταυτα εστιν ΕΔΝΑ ποταμους. Pro Moschi & μιγνυται elegantè variavit εκ αφανίζει scribens: i. e. non facit evanescere dulcem aquam fluvii falsis fluctibus immiscendis: confer nostram Silv. Crit. iv. p. 234. v. p. 155. et videbis inscitiam nonnullorum Tatii locum immutantium.

Verùm enimverò sic Moschus est omninò castigandus:

.....αγων κοτινηφορον υδωρ,
Εδνα ΦΕΡΟΝ καλα φυλλα.....

Vel sic tamèn displicet repetitio, neque venustatem Moschi sapit. Legendum igitur, vel κοτινηροφον, *oleastris inumbratum*; vel κοτινητροφον· sic enim de *Alpheo* Philostratus, icon. ii. 6. Κοτινοι τε αυτω περιτεθηλασιν. Nec tamèn dissimulem, nostras suspiciones partim infirmari imitatione Nonni, in Dionys. lib. xxxvii. partim confirmari; sed infirmari magis:

Και Σικελων οχεων επεβησατο πεμπτος Λχατης,
Οιστρον εχων Πισαιον ΕΛΑΙΟΚΟΜΟΤ ποταμοιο·
'Ιπποσυνης ακορητος· επει πεδον ηκεν νυμφης
Αλφειν δυσερωτος, ος εις Αρεθυσαν ικανει
Αεροχον ΕΔΝΟΝ ερωτος αγων ΣΤΕΦΑΝΗΦΟ-
ΡΟΝ υδωρ.

ANIMADVERSIONES

Ubi αἶροχον valet ἀπλυτον· aquâ dulci non immixtâ, dilutâ, vel tinctâ. Vide sis Anthol. Brodæi, p. 155.

Cæterùm, phrasæ Moschi, νερθεν ὑποτροχαιεὶ βαθυς ἐμβαινει, ex diametro opponuntur locutioni Homereæ in loco notissimo, Il. B. 754.

..... ΚΑΘΥΠΕΡΘΕΝ ΕΠΙΡΡΕΕΙ, ἡϋτ' ἐλαιον.

Ver. 6. “Ità levi transit agmine compactoque “fluvius, ut non sit ipsum mare prætereuntis con-
“scium.” Si memor Moschi fuisset Hemsterhusius, à sollicitando Luciano, mar. dial. 3. se procùl dubio tenuisset. Sed in maximè opportunis est Luciani locus, et Moschum plurimis illustrat; neque non obitèr à me præclarè castigabitur. Τι τετό, ω Ἀλφειε, μόνος τῶν ἀλλῶν ΕΜΠΡΕΣΣΩΝ εἰς το πελαγος, εἴτε ἈΝΑΜΙΓΝΥΣΑΙ τῇ ἀλμυρῇ, ὡς ἐθος ποταμοῖς ἀπασιν, εἴτε ἈΝΑΠΛΑΤΝΕΙΣ σεαυτον διαχυθεῖς, ἀλλὰ δια τῆς θαλαττῆς, ἔΤΝΕΣΤΟΣ καὶ γλυκυ φυλαττῶν το ρεῖθρον, ἀμειγῆς ἐτι καὶ καθαρος, ἐπειγῇ, ΟΥΚ ΟΙΔ' ὍΠΟΥ ΒΥΘΙΟΣ ὑπόδους, καθὰ περ οἱ λαοὶ καὶ ἐρωδιοὶ; καὶ εἰκάς ἀνακυψεν περ, καὶ αὐτὸς ἀναφαινεν σεαυτον. Jam ingredientem alloquitur Neptunus. Ἀναπλυνεῖς verò *diluis*, et suavem liquorem corrumpis. Vulgò ineptissimè, ἀναπαυεῖς. Quis autèm nescit τε Δ et Λ mutationes? Per omnem dialogum in animo habuit Moschum Lucianus.

Ver. 7. Dudùm conjeceram legendum, Κωρος

IN MELEAGRUM.

αγωνοθετας, pro δεινοθετας. et ita vir doctus apud Valck. quod idèd placuit exhibere, donèc aliquis explicuerit vulgatum. Poterat etià poëta:

Κωρος Ὁ ΔΕΙΝΑΡΕΤΑΣ:

confer Hom. Il. II. 31. Sed *Pisæ* nupera mentio fortassè dederit occasionem τῷ αγωνοθετας.

In Epig. ver. 2. Sic Apoll. Rhod. iii. 297. ουλος Ερωσ. Ad. Silv. Crit. i. p. 55. proposui δελος: conferas Val. Flacc. i. 447. Nec malè Δερος: uti nominat Cupidinem Nonnus, Dionys. xi. sub fin. videas etià Hor. Od. i. 30. 5. Claud. nupt. Honor. 110.

Ver. 3. Malim αυχενι. ut ordo fit υποζευξας ζυγον αυχενι: ad morem Ap. Rhod. iii. 840.

.....εργας υποζευξασθαι απηνη.

Ver. 5. Pro πλησον conjecit Valckenaerus, βρεξον: levitèr, atque audacissimè; sed recepit Brunc-
kius: vide Silv. Crit. l.c.

IN MELEAGRI IDYLLIUM.

Ver. 4. Ità, pro librorum εκομισσε, nescio quo auctore, Brunc-
kius: verè et elegantèr, vide ver. 20. Neque alitèr priùs proprio Marte restitue-
ram Callimachi hymn. Del. 262. quàm noverim

ANIMADVERSIONES

emendationem meam præcerptam Hemsterhusio.
Locum tamèn, nondùm expurgatum, haud pige-
bit protulisse.

Χρυσέα τοι τότε πάντα Σεμειλία γεινετο, Δηλε
Χρυσῶν δὲ τροχόεσσα ΠΑΝΙΜΕΡΟΣ ἑρῆε λιμνῇ·
Χρυσεῖον δ' ΕΚΟΜΗΣΕ γενεθλίον, ἔρνος ελαιῆς.

Sic in Dian. 41.

.... Κρήταιον ὄρος, ΚΕΚΟΜΗΜΕΝΟΝ ὕλη.
Adeas etiàm nobis animadversa nupèr ad Soph.
Trachin. 660.

Ver. 7. Legendum contendo:

Χαίρει καὶ συριγγί νομεύς ἐν ΟΕΣΣΙ λιγαίνων,
Καὶ πολλοῖς ἐριφοῖς ἐπιτερπεται Αἰπιοδί' αἰγῶν·
hædis suis capellæ gaudent: vide ver. 21. et Hom.
Il. Z. 25.

Ver. 9. Similitèr Horatius, od. iv. 12. 1. ut
alios præteream in tritâ re:

Jam veris comites, quæ mare temperant,
Impellunt animæ lintea Thraciæ.

Ver. 10. Pro κολπῶσαντες, dedi ex conjecturâ
quod facilius videtur et magis poëticum: conferas
dicta ad Mosch. ii. 105. Neque alitèr, quod ferò
vidi, Brodæus.

Ver. 15. Hanc elegantissimam dictionem repo-
suimus vice lectionis insulsæ καλλέα: quam etiàm
statim præcessit καλα. Scriptum erat scilicèt γλα-
νεα: cui parùm discrepat librorum corruptela, fi
percurras oculo majuscularum literarum ductus.

IN MELEAGRUM.

Hesychius in vv. γληνεα et γληνη omninò tibi consulendus est.

Ver. 17. Ità Brunckius: vulgò λιγυφωρος, nescio an deterius.

Ver. 20. Minùs arridet χαιρεσι. Legendum putem χλοασι.

Visum est etiàm subjicere, ad exemplum Valckenaeri, sed plenius, auctoris cujusdam bucolici delicatissimum fragmentum ex Anthologiâ: è quo penè credas Virgilii Gallum profecisse.

Atque utinàm ex vobis unus, vestrique fuissèm

Aut custos gregis, aut maturæ vinitor uvæ!

Apium magister vel de hominum injuriis, vel fortunæ, queritur: nisi sit figurata prorsus oratio.

ADDENDA.

BION. Id. i. ver. 21. Ut noster, πενθαλεα, νη-
πεκτος: ad verbum Tacitus, ann. xvi. 10. *Implexa*
luctu continuo: sic ut ante me rectè viderat Peta-
vius reponendum pro *implexa*, inscitissimè obstante
Brotiero.

Ver. 24. Divinationem meam et firmat et il-
lustrat Antipater Sidonius, epig. x.

Τῶτο τοι, Ἀρτεμιδωρε, τῶ ἐπὶ σαματι ματῆς

ΙΑΧΕ, δωδεκατῇ σὸν ΓΟΛΟΤΣΑ μὲρον—

ADDENDA.

Ver. 33. Suspicioni meæ de hoc loco favet Longus, p. 18. Εἰκασεν ἂν τις καὶ τῆς ΠΟΤΑΜΟΤΣ ΑἰΔΕΙΝ, ἡρεμα ῥέοντασ: sic enim in nostro expectes *strepere*, vel *murmurare*, turbidiùs ob dolorem suum fluentes. Rectè quidè̃m *flere* dicuntur *fontes*, guttatim è ficcæ telluris foraminibus, ut ex oculis lachrymæ, bullientes; non itè̃m fluvii, plenis alveis decurrentes.

Ver. 44. Firmat vulgatum et Silentarius, epig. 33. dulci carmine:

Οὐ γὰρ, ἰδὼν σεο κάλλος, ἀπειργετο ΧΕΙΛΕΑ ΜΙΞΑΙ
ΧΕΙΛΕΙ σῶ, ῥόδεων ἄβροτερω καλυκῶν.

Alitèr et fimilitèr Lucretius, iv. 1101.

.....junguntque salivas

Oris, et inspirant, pressantes dentibus ora.

Achilles Tatius, ii. 37. vocavit hoc ΜΙΧΘΕΝ φιλῆμα.

Ver. 51. Minùs vera est, quæ nobis videbatur certissima, et quam recepimus, Pierfoni emendatio. Scribendum est, vi majore et minore mutatione:

Φευγεις μακρον, Ἀδωνι· ΚΑΤΕΡΧΕΑΙ Εἰς Ἀχέροντα—.

Nihil fuavius. Poëtarum pater, Od. Α. 474.

Πῶς ἐτλῆς Αἰδοσδε ΚΑΤΕΛΘΕΜΕΝ;

Neque alitèr Euripides, et alii benè multi. Mille, nî fallor, loca nullo negotio tibi præstiterim emendata ex hoc uno fonte, καὶ nempè pro κατὰ, et κατὰ pro καὶ, per vices positis. Vulgò, καὶ ἐρχεαι.

A D D E N D A.

Multus est Bion in his *ασυνδετοῖς*, quæ sanè vehementiores affectus lugentium potentèr exhibent.

Vide vv. 1. 2. 29. 69. 77. 97. 98.

Ver. 54. Hæc Proserpinæ mentio, et mox ad finem, non est otiosa loci communis formula, sed indè vim propriam nanciscitur, quòd illa etiàm amaverit Adonin. Ità Venus de Cupidine loquens apud Lucianum, *deor. dial. xi.* Ἀρτι δ' εἰς τὸν Λιβανὸν ἐπὶ τὸ Ἀσσυρίον ἐκεῖνο μεῖρακιον· ὃ καὶ τῇ Περσεφάτῃ ἐπεραστὸν ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετο μετὸν ἐρωμένον: ubi omnia de hac re tibi præstabit ingens Hemsterhusii eruditio.

Ver. 71. Hinc profecit Achilles Tatius, i. 13. quod neque Bergerum latuit.

Ver. 96. Porro, ex hac notione vocabuli, quod furcillis extrudere voluerunt viri docti, pendet vis Pindaricæ *γνωμῆς* in Ol. xiii. 12. loco nemini intellecto:

ΕΘΕΛΟΝΤΙ δ' ἀλεξείν Ὑβριν:

Æquitas, Justitia et Pax possunt Injuriam propulsa.

Id. ii. ver. 3. Theocriti videtur memor, xv. 120.

..... οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερποτοῦνται Ἐρωτες,

Οἷσι ἀηδονίδης, ἐφ'esδομένοι ἐπὶ δένδρων,

Πωτῶνται, πτερυγῶν πειρωμένοι, οσδὸν ἀπ' οσδῶ.

Vide Villos. ad Long. p. 35, 5.

Id. iii. ver. 7. Ὡς εὖρε πλαγιαυλὸν ὁ Παν. Hinc

ADDENDA.

Longus, iv. p. 123. Τῷ Διονυσῶ μεν ανεβηκε την
πηραν και το δερμα· τῷ ΠΙΑΝΙ την συριγγα, και τον
ΠΛΑΓΙΟΝ ΑΤΛΟΝ.

Id. v. ver. 3. Majorem fanè veritatis speciem
doctorum virorum conjecturæ, Μοισα vice Μοιρα,
præbet Dorum orthographia; sed initium Miso-
pog. Juliani me tantum non pœnitere facit muta-
tionis. Ανακρεοντι τῷ ποιητῇ πολλα εποιηθη μελη
σεμνα και χαριεντα, τρυφαν γαρ ελαχεν εκ ΜΟΙ-
ΡΩΝ· Αλκαιο δ' εκ ετι, εδ' Αρχιλοχῳ τῷ Παριῳ,
την μυσαν εδωκεν ὁ ΘΕΟΣ εις ευφροσυνας και ἡδο-
νας τρεψαι—: ubi videnter codd. similitèr variare.
Confer. incert. epig. cxvii. in Brunckii analectis.

Id. vi. ver. 10. Exemplum vocis ἡμερος præbent
Antip. Sidon. epig. lxxvi. Antip. Thes. xxix. et
Leonidas Tarentinus in cultissimo poemate:

Ταν εκφυγυσαν ματρος εκ κολπων ετι
Αφρω τε μορμυρυσαν, ευλεχη Κυπριν
Ιδων Απελλης, καλλος ἸΜΕΡΩΤΑΤΟΝ,
Ου γραπτον, αλλ' ἐμψυχον, εξεμαξατο.

Quem eo libentiùs exhibeo, ut notem Brunckium
et Ruhnkenium infelicitèr reprehendentes vocem
μορμυρυσαν, quâ nihil feliciùs exprimere pote-
rat bullarum, dum perrumpuntur, strepitum, qui
solet evenire. Sed est Homeri imitatio, Il. Σ.
403.

ADDENDA.

..... περι δε ῥοος Ωκεανοιο

ΑΦΡΩΙ ΜΟΡΜΥΡΩΝ:

et alibi. In simili materiâ Democritus:

Κυπρις, ὅτε σταλασθα κομας ἈΛΙΜΤΡΕΟΣ
ΑΦΡΟΥ—.

Unde non cogitandum est de errore: alitèr, con-
jecissem μαρμαιρεσαν, *albentem*. Porro, vox ἱμε-
ρος restituenda est Philostrato, imag. i. 5. Ὡς στε-
φανες τε ἀπ' αὐτῶν διαπλεκοιεν, καὶ καθευδοιεν ἐπι-
τῶν ανθεων, ἼΜΕΡΟΙ καὶ ευωδεις. Vulgò, ut in
Bione, ἱεροι.

Id. x. ver. 2. Vide Silv. Crit. iii. p. 180.

Moschus, Id. i. ver. 7. Legendum certissimè:

Χρωτα ΜΕΝ ΟΥΝ λευκος, πυρι Γ' εικελος· ομμάλα
Δ' αὐτῷ

Δριμυλα καὶ φλογοντα.

Ille *quidè*m superficiem corporis *candidus* est, imò
igni similis; *sed* oculi—. Nihil dubii adhærebit,
post quàm consulueris nostram Silv. Crit. sect. ccix.
p. 76. ac locos ibi indicatos, et exhibuero Lon-
gum in eâdem materiâ Moschi versus pro more
adumbrantem, lib. ii. p. 32. Βλεπεται παις—(*Cu-
pido* nempè) ΛΕΥΚΟΣ ὥς περ γαλα, καὶ ξανθος ὥς
ΠΥΡ, στιλπνος, ὥς ἀρτι-λελυμενος.

Ver. 8. ἄδῃ λαλημα. Idem testatur Longus
ibidè:m: Αφισι φωνην (*Cupido* utique), οἶαν ὅτε
χελιδων, ὅτε ἀγδων, ὅτε κυκνος: cum quibus con-
fer Mosch. iii. 47.

ADDENDA.

Ver. 9. ὡς μελι φωνα. Similitèr Longus, p. 13.
 Χειλη μεν ῥοδων ἀπαλωτερα, και στομα κηριων γλυ-
 κυτερον· το δε φιλημα, κεντρε μελιττης πικροτερον:
 et hinc arbitrer, mox ad ver. 27. loco vocabuli
 inefficacis et indiscreti, rescribendum esse,

Φευγε ΠΙΚΡΟΝ το φιλημα.

Vide Villoisonum ibidèr, Moschi non oblitum.

Ver. 15. Longus, l.c. ΓΥΜΝΟΣ ην, μονος ην.
 Et mox, ut noster, sequente versu, de se *Cupido*:
 Δυσθηρατος εγω, και ιερακι, και αετω, και ει τις
 αλλος, τετων ωκυτερος, ορνις.—Intereà, sic legen-
 dum esse Moschum judico:

Γυμνος ΜΑΝ'Ο ΓΕ σωμα, νοος ΔΕ οί εμπεπυκασται:
 ut Theocritus, i. 86.

Βωϊας ΜΑΝ ελεγεν, νυν Δ' αιπολω ανδρι εοικας.

Ver. 18. Τοξον μαλα βαιον· i. e. τοξαριον, ut
 Longus, l.c. de *Cupidine*: Ειδον αυτα και πτερυγας
 εκ των ωμων, και ΤΟΞΑΡΙΑ μεταξυ πτερυγων ΚΛ-
 ΤΑ των ωμων. Ità castigandum. Vulgò, και των
 ωμων.

Ver. 27. Longus, l.c. Αρα ΦΑΡΜΑΚΩΝ εγευ-
 σατο Χλοη, μελλασα με φιλειν; ubi consulas eru-
 ditum editorem.

Id. ii. ver. 36. Apponam Posidippi epigramma,
 ut emendem et vindicem, quòr receptam lectio-
 nem stabiliat:

Ναυτιλοι, εγγυς αλος τι με θαπτετε; πολλον ανευθε
 Χωσαι ναυαγε τλημονα τυμῶν εδει.

ADDENDA.

Φρίσσω ΚΥΜΑΤΟΣ ΗΧΟΝ, εἶμον μορον· ἀλλὰ καὶ
οὕτως

Χαιρετε, Νικητὴν οἱ τινες ΩΙΚΤΑΡΕΤΕ.

Ordo est: Εἰδει (ὕμας) χωσαι τυμβον· ut mireris Bruncium præcipere legendum ναυαγῶ τλημονι: prorsus inficite. Idem elegantè et doctè conjicit ΕΚΤΕΡΕΤΕ, pro ΟΙΚΤΕΡΕΤΕ, ΟΙΚΤΙΡΕΤΕ, et ΟΙΚΤΕΙΡΕΤΕ librorum: sed in manifestissimis est sermonem fieri de præsentibus, et alloqui mortuum sepulturos. Nihil igitur habet loci tempus præteritum istius verbi. *Qui miserti est*, et paratis sepulturam.

Ver. 67. Receptæ scripturæ loci favet Æsch. Socrat. de morte, sub fin. Παντοιοὶ δὲ λειμῶνες ἀνθεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι. Ubi τὰ ποικίλοις valet πεποικιλμένοις· *variè coloratis*: et ità interpreteris Virgilium, Æn. vi. 708.

..... ubi apes æstate ferenā
Floribus infidiunt *variis*.

Sic Hilarius in Genes. ver. 101. loco longè venustissimo:

Herbarum *variis* confurgunt gramina *campis*. Plura mox dicturi sumus ad Lucretium, i. 577. Nec dubito, quin hinc emendandus sit Achilles Tatius, sub init. ubi laudat Bodenius Æschinis locum. Ἐκομα ΠΟΙΚΙΛΟΙΣ ἀνθεσιν ὁ λειμῶν. Editur πολλοῖς. Idem mox, i. 15. Τα ἀνθὴ ΠΟΙΚΙΛΗΝ ἔχοντα τὴν χροίαν. Apollonius, Argon. iv. 1143.

ADDENDA.

.....ΑΝΘΕΑ δε σφι

Νυμφαι αμεργομεναι λευκοις ενι ΠΟΙΚΙΛΑ κολποις
Εσφορεον·

Callimachus etiām, qui meæ conjecturæ favet,
hym. Apoll. ver. 80.

Ιη ιη, Καρνειε πολυλλιτε· σειο δε βωμοι

ΑΝΘΕΑ μεν φορεσιν, εν ειαρι, τοσσα περ Ὠραι

ΠΟΙΚΙΛ' αγινευσι, Ζεφυρω πνειοντες ΕΕΡΣΗΝ·

Χειματι δε, κροκον ηδυν.

Itā commodiūs distinxeris. Denique, non alienus
est nobis Theocritus, xxv. 15.

.....μελιηδεα ποιην

ΛΕΙΜΩΝΕΣ τε φερουσιν ὙΠΟΔΡΟΣΟΙ—.

Id. iii. ver. 69. Quid animadversio mea velit,
et rectam loci constructionem, planiora reddet Lu-
cianus, in somn. 14. omninō gemellus orationem:

Και μαλιστα, επει μοι και εις νεν ηλθεν η σκυταλη,
και οἱ πληγας ευθυς εκ ολιγας αρχομενω μοι χθες
ενετριψατο: nempè η σκυταλη. Quid manifestius?
ut impensè mirer in tantâ caligine versari Hem-
sterhufium.

AUCTORES

IN HIS ANIMADVERSIONIBUS OBITER

EXPLICITI ET EMENDATI.

ACHILLES Tattius, ad Mosch. vii. 5.
Apoll. Rhod. iv. 1552. ad Mosch. ii. 119.
Apuleius, ad Mosch. ii. 125.

Callimachus, hymn. Del. 262. ad Meleagri idyl-
lium, ver. 4.

Hesiodus, Theog. 930. ad Mosch. ii. 119.
Hesychius, ad Bion. i. 61. Mosch. ii. 77. 109.
Homerus, Od. Δ. 706. ad Mosch. ii. 20.
..... Il. A. 260. 77.
..... Hymn. Merc. 43. 107.
..... Il. T. 183. iii. 78.
..... Il. B. 332. iv. 116.

Leonidas Tarentinus, in addendis.

Longus, past. ad Mosch. ii. 36. iii. 116. 117. et
in addendis.

Lucianus, ad Mosch. ii. 115. vii. 6. et in ad-
dendis.

®

AUCTORES EMENDATI.

Manilius, i. 347. ad Mosch. ii. 108.

Myth. scriptt. ad Mosch. iv. 71.

Nonnus, dionys. xxxi. ad Mosch. ii. 70.

..... xvi. 99.

..... xv. iii. 23.

..... xlii. iv. 71.

Orpheus, Argon. 537. 1259. et fragm. vi. ad
Mosch. ii. 119.

Palæphatus, ad Mosch. iii. 16.

Pausanias, ad Bion. i. 75. et vi. 17.

Philostratus, ad Mosch. vii. 5. et in addendis.

Pindarus, Ol. vi. 99. vel. Pyth. ii. 23. ad Mosch.
ii. 119.

..... Ol. vi. 159. ad Mosch. iv. 75.

..... xiii. 12. in addendis.

Plutarchus, ad Bion, vii. 5.

Sophocles, Aj. 412. ad Mosch. ii. 128.

Suidas, ad Bion. viii. 7.

EJUSDEM AUCTORIS OPUSCULA.

APUD KEARSLEY, FLEET STREET.

1. *SILVA CRITICA*, five in auctores sacros profanosque Commentarius Philologus. Cantabrigiæ, typis et sumptibus Academicis, 1789, 3s. 6d.
2. *Silva Critica*, pars II. 1790. 3s. 6d.
3. *Silva Critica*, pars III. 1792. 3s. 6d.
4. *Silva Critica*, pars IV. 1793. 5s.
5. *Silva Critica*, pars V. 1795, 3s. 6d.
6. *Horatii Opera*; in 2 tom. 1794.
7. *Virgilii Maronis Georgicon*, lib. IV. 1788. 3s. 6d.
8. *The Evidences of Christianity, or Remarks on the Excellency, Purity, and Character of the Christian Religion*; second edition, much enlarged, 4s. 6d. 1793.
9. *Poëmata*, Latine partim scripta, partim reddita, quibus accedunt quædam in *Q. Horatium Flaccum Observationes Criticæ*, 4to. 2s. 1776.
10. *An Enquiry into the Opinions of Christian Writers of the first Centuries, concerning the Person of Jesus Christ*, 1784, 8vo. 4s.
11. *An Essay on Inspiration, considered chiefly with respect to the Evangelists*, 1781, 2s. 6d.
12. *A New Translation of St. Matthew, with a copious Commentary*, 4to. 10s. 6d.
13. *Four Marks of Antichrist*, 1s.
14. *A Sermon preached at Richmond, in Surrey, July 29, 1784, a public Thanksgiving-Day*, 6d.
15. *Remarks on Dr. Horsley's Ordination Sermon, in a Letter to the Bishop of Gloucester*, 1788, 4d.
16. *A New Translation of those Parts only of the New Testament which are wrongly translated in our common Version*, 2s. 6d. 1789.
17. *A Short Enquiry into the Expediency and Propriety of Public or Social Worship*, third edit. 1s. 6d. 1792.
18. *Short Strictures on Dr. Priestley's Letter to a Young Man, concerning Mr. Wakefield's Treatise on Public Worship*, 1792. 6d.

EJUSDEM AUCTORIS OPUSCULA.

19. A General Reply to the Arguments against the Enquiry into Public Worship, 1792, 6d.
20. A Letter to the Lord Bishop of St. David's, on occasion of a Pamphlet relating to the Liturgy of the Church of England, ascribed to him, 1s. 1790.
21. An Examination of Thomas Paine's Age of Reason: second edit. corrected and enlarged: with an Appendix to David Andrews, in Defence of Christianity, 1794, 2s.
22. The Spirit of Christianity compared with the Spirit of the Times. An improved edition, 1s. 1794.
23. The Poems of Mr. Gray, with Notes, 3s. 6d.
24. Remarks on the General Orders given by the Duke of York to his Army on July 7, 1794, respecting the Decree of the French Convention to give no Quarter to the British and Hanoverians, 1s. 1794.

APUD EGERTON.

25. Tragediarum Græcarum delectus: in 2 tom. 8vo. 1794.

APUD PAYNE, EGERTON, ET KEARSLEY.

26. The Works of Alexander Pope, Esq. with Notes, vol. 1. 6s. or on fine paper, 8s. 1794.

APUD PAYNE ET WHITE.

27. Poetical Translations from the Ancients, Juvenal, Virgil, Lucretius, Horace, &c. 12mo. 2s. 6d. on fine paper 4s. 1795.

PRODITURA SUNT.

- P. Virgilii Maronis Opera, 2 tom.
A New Translation of the New Testament, 2 vols. 8vo. second edition.
A New Edition of Pope's Iliad and Odyssey, with Notes, critical and illustrative, 11 vols. 8vo.
Lucretii Opera, multo emendatiora, et ad MS. exacta; cum notis etiam ineditis RICARDI BENTLEII.